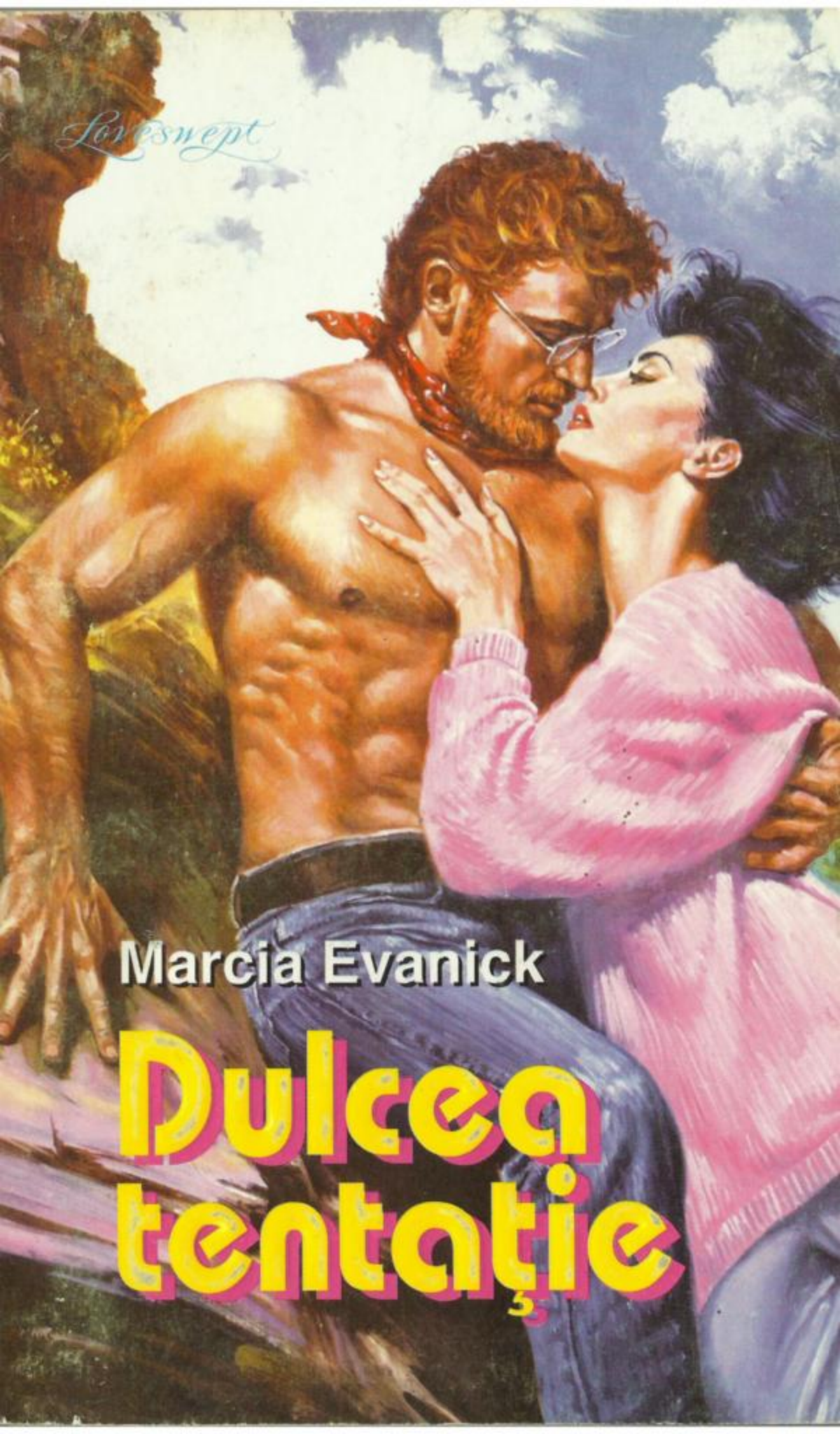
Loveswept
Marcia Evanick
Dulcea tentație

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului

Loveswept

Garrison - Un rebel care nu se supune decît regulilor făcute de el...

Asta era tot ce-i trebuia - o frumoasă sudistă, scriitoare de cărți pentru copii, care să-l încurce timp de șase săptămîni! Garrison Fisher era sigur că nici o frumusețe din Georgia nu putea să supraviețuiască în condițiile aspre ale Boneyard-ului, săpînd după oase de dinozauri, dar Augusta Bodine îi rezistă cu o dulceață încîntătoare... și cu un înfocat gust pentru aventură, pe care extrem de durul savant tînjește să-l exploreze și să-l satisfacă.

Nu era un loc pentru o doamnă...

Din clipa în care a atins-o, tandru și puternic, arzînd de o suferință mocnită, ea știu că trebuie să-l aibă. Dar, la fel cum asprele dealuri din Montana nu își cedau comorile fără luptă, Augusta își dădu seama că va trebui să lupte și ea ca să-i arate iubitului ei proscris că e în stare să ducă aceeași viață ca și el. Va putea ea oare să-l facă pe Garrison să înțeleagă că ea nu are nevoie de ajutor, ci doar de promisiunea lui că nu o va lăsa niciodată să plece?

1600 lei preț de vînzare
32 lei T.L.
1632 lei Total

Capitolul unu

Garrison Fisher trase de cozorocul pălăriei pînă pe ochi şi se rezemă de peretele verde din staţia de autobuz Hot Springs. Interesul îi era captat totalmente de cel mai fascinant obiect din cameră – o femeie ce stătea puţin mai încolo. Nu putea spune prea multe despre ea, pentru că îngenunchease pe o bancă de lemn şi se uita fix la un băiat drăguţ, dar priveliştea dulce era

îndeajuns cît să-i facă inima să-i bată mai repede şi să simtă dorinţa. Încrucişîndu-şi gleznele, încercă să-şi dea seama ce făcea.

Părea că scrie sau desenează. Fusta bej de tweed, îi ajungea pînă la genunchi şi îi punea formele în valoare. Avea ciorapi albi şi un pantof era gata-gata să-i cadă din picior, pentru că se aplecase să audă mai bine ceva ce-i spunea băiatul cel drăguţ. Garrison oftă şi îşi trase pălăria pînă pe nas. Îşi făceau efectul orele de stat în soare, săpînd după fosile. Cum ar fi putut să-şi explice altfel dulcea tentaţie pe care o simţea acum, pentru o femeie necunoscută.

Murmurînd cîteva cuvinte, pentru care mai-că-sa i-ar fi mutat gura la ceafă, se uită prin sala de aşteptare şi observă o femeie înconjurată de un munte de valize. Asta ar fi trebuit să fie Augusta Faye Bodine. Cu ce-o fi greşit să merite o asemenea soartă? Bineînţeles, a ratat întîlnirea de la Universitate, ţinută în aprilie, unde toată lumea a votat să se permită unui scriitor şi ilustrator de cărţi pentru copii, să-l însoţească pe perioada sezonului de vară. Asemenea întîlniri i se păreau atît de plictisitoare şi neproductive, încît prefera să-şi ajute studenţii, în loc să facă altceva. Şi apoi,

Dulcea tentaţie

Augusta Faye Bodine nici nu era menţionată pe agenda lui de lucru; dacă Garrison ar fi ştiut ce decizie va lua şeful departamentului, Walt Newman, s-o aducă pe fată aici şi să dea viaţa tuturor peste cap, ar fi putut acţiona din timp. Decizia finală afecta viaţa *lui* şi nu pe a lui Walt Newman.

Dar Newman avea ceva împotriva lui, de cînd cu al şaptelea articol al lui, apărut anul trecut în *Smithsonian Magazine,* şi pe care Newman nu i-a permis să-l publice, din cauza dezastrului pe care urma să-l provoace.

Augusta Faye Bodine se dovedise a fi nepoata lui Bertram Freemont, decanul colegiului de ştiinţe al Universităţii din Montana, iar bunicul ei nu a fost deloc de acord cu votul.

La cîteva săptămîni după întîlnire, decanul a pornit la vînătoare după Garrison, şi l-a găsit într-un campus prăfuit, în mijlocul unei partide de poker, cu profesorul de Literatură Medievală, antrenoarea de baschet şi trei studenţi. Freemont era să facă o criză cînd a observat că jucau pe un dinte de tiranozaur. Şi ghinionul lui Garrison a fost că, atunci cînd decanul a intrat, s-a ridicat de pe un femur de pachicefalosaur pe care îl folosea drept scaun.

Freemont i-a dat pe toţi afară din cameră, cu excepţia lui Garrison, căruia i-a explicat, cu multe detalii, ce se va întîmpla cu o parte importantă din anatomia lui, dacă se va clinti un fir de păr din căpşorul preţioasei lui nepoate. Atunci auzea Garrison prima oară de ea.

Decanul era la fel de nemulţumit ca şi Garrison. Se părea că mult iubita lui nepoată a trecut de el şi s-a dus direct la Newman. Votul i-a fost dat, fără ca nimeni să ştie că Augusta Bodine era rudă cu Bertram Freemont. I s-a acordat permisiunea, şi i s-au aprobat planurile, înainte ca Freemont să observe decizia. Ar fi preferat ca nepoata să-i fie răpită de piraţii tăietori de gîturi decît să o dea şase săptămîni în grija lui Garrison.

Garrison se cutremură la ideea de avea în grijă şase săptămîni, o frumoasă din Georgia. Terenurile de săpături pentru descoperirea fosilelor nu erau locuri pentru neexperimentaţi. Mediul dur şi pămîntul neiertător, erau în favoarea dezastrului. În orice clipă se putea produce un accident, şi dacă te căuta moartea pe acolo nu puteai fi scos decît cu un excavator. Toţi studenţii lui şi paleontologii, care veneau în vizită, cunoşteau viaţa în camping şi ştiau cum se supravieţuia. Trebuia să

se îndoape cu novocainã, înainte sã facã pe baby-sitter-ul la puştoaica aia. Nu-i pãsa cã e nepoata decanului, putea sã fie şi a preşedintelui. Nu o voia acolo, nu acolo era locul ei.

Garrison se uita fix la femeia care devenise nerãbdãtoare, înconjuratã de cele zece valize, şi înjurã. Asta e nepoata lui Freemont. Vîrsta se potrivea şi se vedea cã provenea dintr-o familie respectabilã. Era un mister pentru Garrison, de ce o proteja Freemont atît de mult. Drãguţa şi dulcea de Augusta, cum o descria Freemont, cu falca aia încãpãţînatã şi cu privirea durã, putea speria un Pteranodon.

Garrison îşi dãdu pãlãria pe spate, cu un bobîrnac, se mai uitã o datã şi se îndreptã cãtre Augusta. Îi mulţumi în gînd lui Dumnezeu cã nu îl tenta, ca dulceaţa aia micã, de exemplu. Urmãtoarele şase sãptãmîni vor fi de iad.

Augusta Bodine ridicã ochii din schiţa pe care tocmai o terminase pentru noul ei prieten şi se uitã la bãrbatul cu picioare lungi, care traversa staţia. Nu era un tip obişnuit. De cîte ori începea sã deseneze, îi plãcea sã observe lumea din jurul ei. Îşi privi picioarele, îşi aranjã fusta, apoi ciuli urechea şi se uitã la bãrbatul înalt, care se adresa

unei alte femei cu numele Augusta Bodine.

– Am eu faţă să mă cheme Augusta? izbucni femeia.

– Mă scuzaţi, eu sînt Augusta Bodine. Sînteţi cumva Garrison Fisher?

Auzi cuvintele rostite de o voce dulce, cu accent sudist, la fel de rară în Montana, ca jeleurile cu mentă şi căţeluşii din pluş.

Garrison se întoarse pe călcîie şi privi în jos. Capul Augustei Bodine îi ajungea la piept. Ochii ei enormi, aurii îl priveau întrebători. Lumina îi făcea părul castaniu şi mătăsos să strălucească. Îl avea lung pînă la umeri. Bluza albă, de mătase, de dedesubtul taiorului, ascundea un piept perfect şi mare. Arăta mai bine din faţă decît din profil. Era superbă, fiecare centimetru din ea exprimînd un singur cuvînt: Femeie. Garrison oftă.

– Tu eşti Augusta Faye Bodine?

Un zîmbet radios îi luminã faţa, în timp ce-i întindea mîna.

– Da, iar dumneata trebuie să fii doctorul Fisher. Ţi-am citit cîteva lucrări. Remarcabile.

Garrison se uita la mînuţa delicată, de parcă îl muşca. Dulcea tentaţie va fi oaspetele lui la camping, pentru şase săptămîni! Nu va supravieţui.

La dracu, *el* nu va putea supravieţui. Îşi şterse palma de pantaloni şi şi-o privi: numai bătături şi crăpături. Avea unghiile tăiate, dar mizerabile. Îi va arăta o probă din ceea ce o aştepta. Îi strînse mîna. Puternic.

Augusta zîmbi şi i-o strînse la fel. Rămase surprins. Sub costumul elegant se ascundea o femeie plină de viaţă.

– Eşti sigură că scrii literatură pentru copii?

– Am cîştigat doi ani la rînd premiul Bo-Peep.

Îşi trase mîna înapoi, refuzînd să evalueze consecinţele.

– Premiul Bo-Peep?

– E un premiu prestigios pentru scriitorii de cărţi pentru copii.

Augustei îi plăcea să urmărească reacţiile adulţilor la această replică. Numele suna ca o bancnotă de un dolar, dar să-l primeşti însemna ascendentul unei asemenea cariere.

Cînd Garrison izbucni în rîs, Augusta îl studie mai atent pe bărbatul de care auzise atîtea. Era neras, iar părul nu văzuse pieptenul de cîteva săptămîni. Dinţii albi, regulaţi, contrastau cu tenul bronzat. Se vedea că doctorul Fisher petrecea o mare parte din timp, în aer liber. Blugii uzaţi,

ghetele şi tricoul, cu un imprimeu ce reprezenta un brontozaur, care încerca, în mod ridicol, să se ascundă după un copac şi părea a spune: „Noi n-am dispărut. Ne ascundem doar.“, îi dădeau înfăţişarea, mai degreabă, a unui student decît a unui profesor. Studiindu-l mai bine, ghici că nu are nici treizeci şi cinci de ani.

– Eşti sigur că eşti doctorul Garrison Fisher, renumitul paleontolog?

Îi rămase rîsul în gît şi zise:

– Touché. Apoi se uită la bagajul ei, o geantă enormă, verde, de nailon, şi o mapă, rezemate de banca de lemn.

– Unde e restul bagajului tău?

– Ăsta e.

– Asta-i tot? întrebă el neîncrezător.

– Doctorul Newman mi-a spus să iau cît mai puţin bagaj şi mi-a mai spus că o să-mi dai tu un sac de dormit şi tot ce-mi mai trebuie. Am adus doar nişte haine de schimb şi nişte bocanci.

Garrison se aplecă spre geantă şi o ridică. Bicepşii i se încordară.

– Ce dracu' ai pus aici, cărămizi?

Ea luă mapa şi îi făcu băiatului cu mîna.

– Nu fi ridicol. Vrei s-o duc eu?

Dulcea tentaţie

Nu i-a auzit răspunsul din cauza unui autobuz ce claxona. Augusta zîmbi. Doctorul Fisher era la fel de învechit, ca şi dinozaurii lui. O să-i care bagajul în dinţi, înainte ca ea să apuce să-l ridice la un centimetru de pămînt. De parcă ar fi putut! I-a dat ceva bani şoferului autobuzului cu care venise, ca să-i care geanta în interiorul staţiei.

Bunicul ei o avertizase în legătură cu acest doctor legendar. Nu prea îi convenea lui Freemont să o lase singură în tabăra lui Fisher. A mers atît de departe, pînă la a-i aranja o excursie într-o altă tabără, numai să spună unde. Augusta a trebuit să-l înfrunte. Special nu a menţionat în scrisoarea către dr. Newman care îi sînt rudele. Nu dorea să obţină permisiunea prin favoritism. Voia să cîştige dreptul de a-i însoţi pe doctorul Fisher şi pe studenţii lui. Şi cîştigase.

Trebuia să participe la săpături reale, dacă dorea să înţeleagă perfect şi să aprecieze semnificaţia găsirii unor relicve, vechi de şaizeci de milioane de ani şi, mai ales, dacă dorea să scrie despre asta. Prima alegere a fost să participe la săpăturile anuale, efectuate de doctorul Fisher. Avea reputaţia de a fi cel mai bun. Se spunea că miroase de la depărtare, unde e îngropat un os

de dinozaur.

Tentaţia de a urmări un paleontologist în acţiune era prea mare ca s-o ignore, mai ales că doctorul Fisher fusese în studenţie umbra bunicului ei.

Uneori, familia ei i se cam amesteca în viaţa personală. Nu numai că ea era cea mai mică dintre nepoţi, dar, la vîrsta de douăzeci şi opt de ani, încă mai era considerată bebeluşul familiei. O botezaseră Augusta, după numele bunicii ei.

Familia îi pusese multiple obstacole de-a lungul carierei. Provenea dintr-un şir de generaţii de intelectuali şi genii. Nu era cazul ei. Toată lumea îi planificase viaţa încă din ziua în care a fost botezată în biserica veche, metodistă, din istoricul Savannah. Ar fi trebuit să-şi ia doctoratul, să se mărite, într-un an, cu un geniu, şi să nască două genii mici, continuînd tradiţia în familie. Spre dezamăgirea familiei, era celibatară şi nu se zărea nici un geniu la orizont s-o ceară de nevastă.

Augusta ajunse la jeep şi îşi puse mapa în spate, unde erau bagajele şi nenumărate cutii şi sacoşe. Era evident că Garrison îşi petrecuse dimineaţa la cumpărături.

Dulcea tentaţie

Garrison dădu în marşarier, refuzînd să privească din nou curbele delicioase ale coapselor Augustei. Tocmai dădea jeep-ul puţin înapoi, cînd observă că Augusta avea dificultăţi cu scaunul din dreapta lui. La dracu', nici nu-şi aducea aminte dacă îl deblocase. Trase frîna de mînă şi se aplecă peste ea. Dosul palmei îi lovi pulpa piciorului, în timp ce robotea la rotiţa scaunului.

Ea simţi un fior delicat cînd o atinse. Bunicul o avertizase de aroganţa doctorului, de lipsa lui de politeţe şi de inteligenţa lui. Dar în discuţiile despre el, nu i-a povestit niciodată de cîtă masculinitate emana din fiinţa lui. Dacă Garrison ar fi fost dinozaur, ar fi fost dominant al turmei. Femelele s-ar bate între ele pentru privilegiul de a-i purta copilul în pîntece. Ceea ce o făcu să-i treacă o întrebare prin minte, rostind-o cu voce tare: „Oare dinozaurii sînt parteneri pe viaţă?"

Piciorul lui Garrison alunecă de pe acceleraţie... Cît de provocator suna cuvîntul „parteneri", pronunţat de buzele ei. De cîte ori el, colegii şi studenţii lui foloseau acest termen, se refereau la perpetuarea speciei, şi nimic mai mult.

– Nu. Dar ce-ţi veni?

– Eram curioasă. Zîmbi, şi făcu cu mîna la o maşină ce trecea pe lîngă ei.

Jeep-ul oprit aiurea al lui Garrison, bloca circulaţia.

Zîmbetul ei era păcat, formele ei erau întruchiparea unei dulci tentaţii, iar întrebările pe care le punea erau mortale. Nu numai că era o femeie lipsită de experienţe dure, ci era şi o doamnă sexy şi tentantă. Cea mai groaznică combinaţie posibilă. Mîinile lui Garrison mînuiau cu îndemînare volanul.

– Cred că întorc jeep-ul şi te duc înapoi în staţia de autobuz.

– De ce?

– Şantierul ăla de oase nu e un loc pentru femei. Era primul lucru care îi trecuse prin minte. Ştia că putea fi interpretat ca antifeminist dar devenise disperat. Nu putea să-şi explice efectul pe care îl avea asupra lui.

– Din cîte am înţeles, mai sînt cel puţin patru femei în locul ăla.

– Trei sînt studente şi a patra e un paleontologist din Princeton.

– Păi sînt femei, nu?

– Sînt antrenate special şi echipate în aşa fel, încît să facă faţă vieţii dure de la Boneyard.

– Mă gîndeam eu că n-o să fie ca o petrecere în aer liber. Salută politicoasă pe şoferul unei maşini ce trecea pe lîngă ei, ignorînd pufniturile lui Garrison. Doar nu a făcut atîta drum, ca să se întoarcă într-un minut. Spuse hotărîtă:

– Doctorul Newman şi Universitatea mi-au permis deja să rămîn.

Garrison se uită peste umăr la distanţa dintre ei şi staţie.

– Nici măcar să nu te gîndeşti la asta, doctore. Nu mă întorc la autobuz. Îşi aranjă nervoasă fusta şi spuse cea mai grozavă ameninţare care îi trecu prin cap:

– Dacă nu-mi dai voie să rămîn, şi eu şi editorul meu vom da în judecată Universitatea, pentru că nu şi-a ţinut promisiunea.

Garrison se holbă la ea.

– Nu mă impresionează ameninţările.

– Atunci nu pot să-ţi sugerez decît să te obişnuieşti cu mine o perioadă.

Îi zîmbi predîndu-se.

– Te referi la noua mea responsabilitate de a face pe baby-sitter-ul pentru tine?

Augusta strînse din dinţi.

– Te asigur doctore Fisher că nu am mai avut nevoie de baby-sitter, de la vîrsta de opt ani.

Garrison pufni zgomotos şi viră.

– Ai acum una, Augusta Faye! Atît Boneyard-ul, cît şi toată lumea din el este sub responsabilitatea mea. Cînd spun stop – te opreşti. Cînd spun pleacă – te mişti. Cînd îţi dau un ordin, mă aştept să-l execuţi. Punct.

– Ei bine, asta niciodată!

Garrison făcu la stînga din şoseaua principală, ieşind din oraş.

– Începi chiar de acum, prăjiturico.

Pronunţă ironic ultimul cuvînt.

– Îţi garantez că peste şase săptămîni, cînd o să te aduc înapoi la autobuz, o să fi o fată dintr-o bucată.

În sfîrşit, Augusta înţelese. Nu era supărat că era femeie sau că era nepoata decanului. Garrison era îngrijorat de siguranţa ei.

– Doctore Fisher, dă-mi voie să te asigur că inteligenţa mea este mult peste medie şi ţin destul de mult la mine însămi, ca să accept sfaturi de la cineva cu mai multă experienţă. Sînt cam aventurieră, dar nu-mi place să-mi asum riscuri.

Dacă-mi vei spune că ceva e periculos, te asigur că nu voi pune la îndoială cuvîntul tău.

Garrison se uită urît la ea, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre şosea.

Terenul era cît se poate de diferit de cel din Georgia. Augusta era obişnuită cu munţi înalţi şi cu păduri, iar aici se întindeau, pe mile întregi, dealuri gri. „La ce te aşteptai, Gus?“ se tachină. „La oase de dinozaur împrăştiate prin toate părţile, ca la muzeul Hyatt Regency?“

Aplecîndu-se peste bord, Augusta riscă să se uite cu coada ochiului la vitezometru. Arăta zero. Era stricat. Cum putea cineva să conducă o maşină cu vitezometrul stricat? Privi la drumul din faţa ei. Poate că odată a fost pavat, dar acum arăta de parcă ar fi fost bombardat de aviaţia militară. Dar Garrison, şofînd cu îndemînare, reuşea să se strecoare printre gropile mai mari.

Zece minute mai tîrziu, Augusta încercă o mişcare disperată. Luă mîna cu care se sprijinea de bord şi căută în poşetă, pînă găsi ochelarii de soare. Şi-i puse la ochi, cu un zîmbet triumfător, şi se uită la Garrison. Parcă nu mai era atît de nervos.

– Îmi pare rău, spuse el, oftînd.

Garrison ocoli cu abilitate o groapă ca un crater.

– De ce? O privi, şi pentru prima oară, din cei şase ani de Universitate, îl simpatiza pe Freemont. Augusta era ca o piersică coaptă, de Georgia.

– Am aflat că nu ai votat cu ceilalţi, cînd s-au întîlnit să hotărască dacă să te însoţesc la săpături sau nu.

– În şase ani, de cînd lucrez pe aceste dealuri, nu am dat voie decît unei persoane necalificate să stea aici.

– Cui?

– Fostei mele logodnice, mormăi el. A reuşit să rămînă trei zile, după care şi-a făcut bagajele şi s-a dat bătută.

Augusta îşi dădu seama după tonul vocii că nu avea chef să discute despre fosta lui logodnică.

– Odată ce ajungem în tabără, poţi să nici nu te mai gîndeşti că exist.

– Asta nu se poate, dragă doamnă.

Ea se gîndise ca la un compromis rezonabil. Nu va sta pe capul lui, îşi va completa cercetările, în timp ce el îşi va vedea de treabă.

– De ce nu?

– Pentru că eşti în responsabilitatea mea. Nu vei sta niciodată la o distanţă mai mare de patru metri de mine.

Augusta izbucni, indignată.

– Nu am nevoie, şi nu vreau un paznic, doctore Fisher.

– Ai mai fost vreodată în camping?

– Vara trecută, patru săptămîni în Alaska.

O privi din cap pînă în picioare.

– Într-un iglu?

– Într-o cabană. O cabană primitivă. Fără electricitate.

– Atunci, la noi te vei simţi ca acasă.

Roşi.

– Sper că mă voi descurca.

„Majoritatea femeilor ar lua-o la fugă, terorizate", gîndi Garrison.

– Ţi-e frică de dihori?

– Din aceia mari?

Observă felul în care încerca să se oprească din tremurat. Şi pe el îl speriau al dracului dihorii.

– Avem şi din ăia. Am văzut vreo doi vara asta.

– O să fiu atentă. N-o să uit. „Păi de cîte coşmaruri o să am..."

– Aşa să faci.

Augusta nu-şi făcea griji, ştiind că doctorul va fi lîngă ea. Se gîndea că se va plictisi de ea în două-trei zile, cînd va realiza că ea nu vrea decît să deseneze şi să se ţină după ceilalţi.

Văzînd că nu a mai scos o vorbă un timp mai îndelungat, Garrison se uită la ea şi observă pe buzele ei un zîmbet amuzat.

– Nu-mi aduci aminte de nici unul dintre profesorii mei, spuse ea.

– Sînt sigur că nu difer cu nimic faţă de ei.

Ea chicoti.

– Eşti diferit cu totul.

– Cum?

– Felul în care te îmbraci şi vorbeşti. Pariez că nu ai nici un costum, nu?

Garrison rînji.

– Întîmplător am două.

Se gîndi puţin, încercînd să-şi aducă aminte cînd a purtat costum ultima dată. Era într-o seară, cînd el şi Catherine au fost la o petrecere plictisitoare, dată de departamentul de fizică. Catherine l-a cărat după ea de la o petrecere la alta,

de-a lungul celor şase luni cît a durat logodna lor. Nu îi plăcea, şi a ajuns s-o urască pe Catherine pentru asta. Nu o mai ura acum. Îi luase ceva timp să-i înţeleagă dilema. Fusese îndrăgostită de o imagine, de o imagine care i-o atribuise şi care nu corespundea cu realitatea. Dorea strălucire, viaţă socială, lucruri pe care el nu dădea doi bani. El nu voia decît să observe licărirea din ochii studenţilor avizi de informaţii, să pipăie oasele fosilizate ale unei fiare magnifice de altădată şi să înţeleagă cum au trăit aceste creaturi. Îndeplinirea acestor dorinţe implica o viaţă grea, pe care Catherine nu o putea trăi. Nu a mai purtat costum, de la acea petrecere.

– Au trecut doi ani de cînd nu le-am mai îmbrăcat.

Augusta zîmbi.

– Pariez că studenţii sînt îndrăgostiţi de tine.

– Pentru că nu port costum?

– Nu, pentru că eşti nonconformist.

– Îmi doresc al dracului să nu ai dreptate. Sper să mă respecte pentru cunoştinţele mele şi pentru felul în care le împart cu ei, şi nu pentru că prefer blugii pantalonilor de flanel.

Augusta îl privi din profil. Deci, bărbatul mai

avea o pasiune în afară de dinozauri, iar asta era predarea cursurilor. Spuse plină de respect:

– Cum îţi spuneam, nu semeni cu nici unul dintre profesorii mei.

O privi scurt, înainte de a-şi întoarce privirea la drum. Simţea că i se făcuse un mare compliment.

Se lăsă tăcerea între ei, iar Augusta privi în depărtare. Interesul îi era captat de un curcubeu ce apăruse brusc. Studie spectrul luminos. Cu cît se apropiau, se vedea tabăra Porta Potti. Se desluşeau vreo şase vehicule, între corturi erau întinse sfori pe care erau întinse haine spălate: tricouri, pantaloni, şorturi. Peste tot se vedeau unelte de săpat.

Garrison dirijă jeep-ul de pe şosea, direct spre tabără. După cîteva manevre obişnuite, parcă jeep-ul sub un cort enorm şi opri motorul.

– Am ajuns. Casă, dulce casă.

Augusta coborî încetişor din maşină, fiind uimită că încă se mai putea mişca. Se uită primprejur.

– Unde sînt toţi?

– Pe teren, spuse el sărind din jeep. Îi coborî geanta şi i-o duse într-un cort verde. Ea luă

repede mapa şi îl urmă. El desfăcu fermoarul cortului şi intră înăuntru.

– Acesta e al tău.

Se uită atentă şi observă un pat pliant, cu sac de dormit rulat şi o lanternă. „Tot confortul!", se gîndi ea, încercînd să zîmbească.

– Mulţumesc, doctore Fisher.

– Avînd în vedere că vom fi vecini – arătă către un cort identic, fixat cîţiva metri mai încolo – poţi să-mi spui Garrison.

– Numai în cazul în care o să-mi spui Augusta, în loc de „doamnă".

Cortul aflat vizavi de al lui era cel mai mare din tabără. Intrarea era deschisă complet; se vedea că îl foloseau ca birou. Cel aflat vizavi de al ei era folosit ca bucătărie. În dreapta mai erau cîteva corturi mai mici, iar în stînga încă trei corturi noi, de nailon.

– Nu ţi-a găsit nimeni vreo poreclă pînă acum? între Garrison.

– Ca să fie pedepsit de Bertram?

Garrison mustăci, auzind-o cum pronunţă numele mic al decanului. Nimeni nu-i spunea lui Bertram Freemont decît doctorul Freemont sau decanul Freemont, sau respectuos, domnule.

– El ţi-a pus numele?

– Nu, mama după mama ei.

Dădu înţelegător din cap. Fusese botezată după numele ultimei soţii a lui Freemont.

– „Augusta" reprezintă ceva mare, nu se potriveşte unei chestii drăguţe şi micuţe ca tine.

Nu ştia dacă să se simtă ofensată. După felul cum o spusese era un compliment.

– Atîta timp cît am autoritatea să o protejez pe nepoata bătrînului Bertram, de acum înainte te vei numi Gus.

O umbră de zîmbet îi însenină buza de jos. Garrison alesese exact numele secret cu care îşi spunea cînd vorbea singură.

– Cum doreşti.

Privirea lui Garrison se fixase pe buzele ei, cele mai moi şi mai incitante pe care le văzuse.

– Schimbă-te, pune-ţi o pălărie de soare şi dă-ţi cu strugurel pe buze, şi mergem să te prezint restului grupului. Se întoarse pe călcîie şi se duse înapoi la jeep.

Cinci minute mai tîrziu, Augusta, îmbrăcată sport, ieşi din cort şi se izbi de trupul dur al lui Garrison. Ţipătul ei se auzi în toată tabăra.

– Dumnezeule, nu intra aşa peste o persoană.

– Dar stăteam aici doar.

– Tocmai ieşea din birou, cînd o văzuse. Fata, care, garantat, îl va costa ore bune de somn, era îmbrăcată acum în şort kaki, un tricou roşu-aprins, ce îi evidenţia orice formă, o pereche de bocanci nou-nouţi în picioare, şi cu părul prins într-o agrafă. Era adorabilă. Dinozaurii s-ar scutura de praf şi de nisip, adunate de milioane de ani, numai pentru a avea privilegiul de a fi descoperiţi de ea.

– Unde ţi-e pălăria?

– Nu am pălărie.

Cu constituţia ei fragilă, putea fi uşor doborîtă de soare. Se duse către cortul lui şi dispăru înăuntru. Se întoarse într-o clipă şi îi puse pe cap o şapcă de baseball, cu sigla echipei *Giants*. Refuzînd s-o mai privească, se îndreptă către birou.

– Poart-o pe asta.

Augusta îşi trase bine şapca pe cap. După ce îşi puse şi ochelarii de soare, îl urmă. Fără s-o privească direct, Garrison îi dădu un instrument mic, cu un ciocan într-un capăt şi cu o toporişcă

în celălalt, un sac de nailon şi o sticlă plină cu apă. Fără un cuvînt se îndreptă către orizontul gol. Augusta cîntări greutatea instrumentului şi contemplă distanţa dintre ea şi el. Zîmbind diavoleşte, îl urmă.

Capitolul doi

După jumătate de oră de mers peste dealuri de piatră şi văi, Garrison începu să dea semne de interes pentru persoana ei. Fusese atent să-i ofere o mînă de ajutor la fiecare groapă sau denivelare. *Boneyard*-ul era un portret al sălbăticiei naturii. O întîmpinau mile întregi de dealuri aride, gropi, şi praf peste tot. Semnele de trecători erau marcate de steguleţe cu pînze care fluturau în vînt, decolorate de soare. Gropile făcute de

oameni se potriveau peisajului general. Vulturii zburau în cerc deasupra terenului, căutîndu-şi viitoarea pradă. Augusta trebuia să lupte împotriva sentimentului că o priveau pe ea.

În curînd ajunseră la o ridicătură de pămînt, iar Augusta zări un grup de tineri şi tinere, săpînd, spălînd sau învîrtindu-se grijulii pe lîngă o grămadă enormă de oase. Păreau nişte vulturi perverşi care curăţau carnea de pe oasele unui prînz amărît. Hainele şi feţele le erau pline de praf. Le ochi repede pe cele patru femei, apoi numără încă cinci studenţi. Imediat ce Garrison îşi făcu apariţia, feţele lor se luminară de bucurie.

Îl privea pe Garrison cum se aşeză lîngă un student, care avea o pălărie haioasă pe cap, şi studia un cine-ştie-ce descoperise. Vocea lui profundă se amesteca cu întrebările şi răspunsurile entuziaste cu care îl bombardau studenţii. Doctorul Fisher era în elementul lui, înconjurat de studenţii, care îi sorbeau fiecare cuvînt, şi de fosile vechi de 65 de milioane de ani. Asta dorea să pună pe hîrtie. Singura problemă era că toate instrumentele ei artistice rămăseseră în cort.

Făcu cîţiva paşi către un bolovan mare şi privi

în jur, după vreun semn de avertizare. După câteva priviri curioase şi, de ce nu, ostile, studenţii o ignorară, ceea ce îi convenea de minune. Voia să folosească timpul, studiind grupul la lucru.

Augusta cotrobăi prin geanta pe care i-o dăduse Garrison, şi îşi dădu seamă că, probabil, aparţinuse fostei asistente a lui.

Se spunea că Alysia pozase nudă pentru o revistă de bărbaţi, folosind o grămadă de fosile, ca fundal. Dăduse lovitura şi, pînă la urmă, se îndrăgostise de fotograf, plecînd cu el cînd acesta se întoarse la Chicago. Garrison rămăsese fără asistentă calificată.

În geantă găsi tot felul de nimicuri, printre care o trusă de prim-ajutor, prin care se găseau creioane roase la un capăt şi un bloc–notes. Era şi un bikini furcoaz combinat cu ciclam. Curios, partea de sus a costumului lipsea. Augusta îşi luă privirea de pe slipul minuscul şi se uită la Garrison. Doctorul, în loc să răspundă întrebărilor, începuse să pună din ce în ce mai multe. Ea clătină din cap, puse materialul înapoi în geantă, scoase bloc-notesul şi un creion. Deveni concentrată în schiţarea unei figuri inteligente şi hotărîte, reflectată pe chipul unui student.

– Augusta? Garrison se ridică. Femeia asta o să-l înnebunească. Merse spre ea, oprindu-se la cîţiva paşi, şi zise: Gus!

Ochii ei mari, aurii, clipeau neştiind ce se întîmplă. Buza de jos îi era umedă şi roz de cît o muşcase. O dorinţă neaşteptată îl cuprinse, iar degetele începură să-i tremure. Îşi băgă mîinile în buzunare.

– Nu vrei să te prezint grupului?

Ea închise notesul repede şi se ridică în picioare. N-ar fi trebuit s-o spună de parcă ea ar fi evitat adunarea. El era cel care nu o băgase în seamă de vreo cincisprezece minute.

– Bineînţeles, dar aşteptam să îţi pui în practică manierele.

Se dădu jos de pe piatră, cu graţie feminină, trecu cu grijă pe lîngă un os enorm pentru a se apropia de studenţii care o aşteptau.

Garrison ştia că avea dreptate şi încerca să un se simtă atît de ruşinat. Ar fi trebuit să o prezinte de cînd au venit şi să-i explice cîte ceva, în loc să se lase purtat de entuziasmul grupului. Nu se putea abţine. Ascultînd şi văzînd fascinaţia, pe care o exercita asupra studenţilor dezgroparea unor fosile vechi de 75 de milioane de ani, îşi

aducea aminte de cît de entuziast a fost el la prima descoperire.

Într-o seară, de Crăciun, deschidea un cadou din acelea pe care i le făcea întotdeauna mătuşa Eleanor. Ştia că, probabil, iar îi dăruise un pulover hidos, dar era şi o şansă să găsească ceva minunat. Cu trei ani în urmă, i-a făcut o surpriză cu o serie de timbre ce reprezentau un set de doişprezece dinozauri, care l-au însoţit pe băncile Universităţii, pînă la absolvire. Totuşi, faptul că copiii au descoperit în zonă încă un triceratrops, nu îi dădea dreptul să se poarte urît.

– Ascultaţi, aş dori s-o cunoaşteţi pe musafira noastră pentru următoarele şase săptămîni, Augusta Bodine.

Augusta zîmbi.

– Bună.

– Eşti paleontolog?

– Nu.

– Atunci ce faci aici?

Augusta o privi pe femeia murdară pe faţă de praf şi zîmbi:

– Scriu şi ilustrez cărţi pentru copii, iar editorului meu i-ar plăcea să-mi încerc mîna pe dinozauri. Un student pufni pe nas, dispreţuitor.

Garrison se uită urît la el.

Un alt student întrebă:

– Ai de gînd să scrii despre cum au trăit dinozaurii?

– Nu. Am citit nenumărate cărţi pentru copii, ce abordau acest subiect; fiecare spunea altceva. În unele cărţi se spune că sînt nişte creaturi enorme şi monstruoase, care devorează totul în cale, alţii spun că sînt nişte balauri docili, care au inteligenţă abia cît să mănînce plante, ca să supravieţuiască.

Studenţii se holbau cu gurile căscate la Garrison, care îşi dădu cu un bobîrnac pălăria pe spate şi luă o poziţie ostentativă. Fără să ştie, Augusta atinsese o coardă sensibilă. Nimeni dintre cei care ziceau că dinozaurii lui nu au minte, nu scăpa ieftin.

– M-am hotărît să nu mă axez numai pe dinozauri, ci şi pe oamenii care îi scot la lumină. Cu alte cuvinte, pe voi.

– Pe noi?

– Paleontologii.

– Dar noi nu sîntem încă paleontologi, se plînse un student.

– Ştiu, dar sînteţi personajele principale ale

povestirii. Vreau să explic cum devine o persoană paleontolog. Zîmbi. Şi să explic că nu e neapărat necesar să fii băiat, ca să sapi după dinozauri.

Feţele femeilor se luminară, iar studenţii entuziasmaţi, începură să-i pună Augustei întrebări prea multe, ca să poată răspunde. Cîştigase de partea ei grupul, fără prea multă strădanie.

Garrison îl privi pe Harry Lentel, studentul care pufnise dispreţuitor, şi observă cît de ostil se uita la Augusta. Era un tip dificil. Evident că prezenţa fermecătoarea a Augustei nu îl cîştigase încă. Se uită la ceas. Mai erau cîteva ore pînă la apusul soarelui şi pînă la întoarcerea în tabără.

– Caroline, de ce nu îi explici Augustei ce încercăm noi să facem aici?

– Haide, Augusta, spuse Caroline, trăgînd-o pe Augusta mai aproape de triceratops.

– Ben, fii pe fază cît sînt plecat, zise Garrison unui student, dîndu-i-o pe Augusta în grijă. Vreau să verific ceva. Mă întorc în vreo două ore.

Augusta se întoarse cu faţa de la scheletul enorm, pentru a-l urmări pe Garrison cum pleacă. Încă mai era supărat că a fost delegat baby-sitter-ul ei. Cel puţin nu-şi mai făcea griji c-o să se

ţină după ea, după cum îi promisese. Deja era la vreo cincizeci de metri depărtare şi nu dădea semne de oprire.

– Doamnă Bodine, uitaţi-vă la asta.

Augusta se întoarse înapoi la grupul de studenţi şi zîmbi tînărului care îi arăta un os mic.

– Te rog, spune-mi Augusta.

– Ne vedem mîine, Augusta.

Augusta zîmbi, pînă cînd ultimul student plecă din cortul unde luau masa, îndreptîndu-se către corturi.

– Par naivi, nu? zise Garrison.

– Nu, sînt tineri, asta e tot.

– Cred că pot schimba lumea.

– Poate că pot. Se uită la Garrison, întrebîndu-se ce s-o fi întîmplat de a început să vorbească. Rămăsese tăcut toată seara, afundat într-un scaun pliant, cu picioarele sprijinite de o bancă. Ochii negri păreau că urmăresc fiecare mişcare a ei. Nu păreai aşa azi-dimineaţă.

– Cum adică aşa?

– Tăcut, rezervat. Ştii tu, tras deoparte, ur-

mărind cum se desfăşoară lucrurile.

– Asta nu e o calitate.

– În seara asta a fost.

– Nu, observam, asta e tot. Luă o piatră de pe jos, jucîndu-se cu ea din mînă-n mînă. Regreta că s-a lăsat de fumat anul trecut; aroma tutunului îl făcuse întotdeauna să gîndească mai clar. Te descurci bine cu copiii.

– Credeai că nu voi reuşi?

– Fiind rudă cu Freemont, probabil că i-ai moştenit unele calităţi.

– Cunosc reputaţia lui Bertram la facultate, printre studenţi; sub crusta dură pe care o afişează, se ascunde un om de zahăr.

Garrison zîmbi, gîndindu-se la Freemont ca la un om de zahăr.

– Dacă zici tu.

Ea îşi spălă ceaşca, o şterse şi o puse la loc, într-un dulap de metal.

– Vreau să te felicit pentru cît de bine e organizată şi condusă tabăra. Poate că aştepta să se roage de el.

– Mulţumesc, oricum te-au trecut pe lista bucătarilor.

Augusta îşi încrucişă braţele.

– Te anunţ că ştiu să gătesc.

– Nu avem în meniu pui ars, cartofi negri şi plăcintă necoaptă.

– Ai vreun motiv de eşti atît de obraznic cu mine sau aşa eşti de obicei?

Garrison o privi cu ochii mari, şi aruncă piatra.

– Aştept să iasă primadona din tine la suprafaţă.

Era femeie din vîrful părului proaspăt periat, pînă în vîrful picioarelor încălţate cu ghete şterse de praf. Cînd s-a întors în grup, rămăsese şocat descoperind-o pe Augusta unde era mizeria mai mare, căutînd în pămînt un pubis de triceratrops. Era plină de praf şi se distra de minune. Cîteva minute după ce s-au întors în tabără, era spălată, schimbată, iar rufele atîrnau pe o sfoară ce apăruse misterios între cortul lui şi al ei. Îl scotea din sărite faptul că viaţa de tabără i se potrivea Augustei, ca apa peştelui. Ar fi vrut să-i ceară să o ducă la autobuz, să plece. Dulcea tentaţie era la cîţiva paşi de el şi îi era teamă că nu va rezista. Nu puteai amesteca femeile cu *Boneyard*-ul. La dracu', aşa s-a întîmplat cu doi ani în urmă cu Catherine.

– O să ai al dracului de aşteptat.

Şi tocmai începuse să-i placă tipul. Studenţii îl puseseră pe un piedestal, de parcă ar fi fost cel puţin egal cu Zeus şi chiar paleontologii din Princeton, conversau entuziaşti cu el în fiecare seară. Credeau că au găsit oasele unui tînăr Troödon, ceea ce ar fi fost o mare descoperire, dar, după curăţare, şi-au dat seama că era doar metatarsul şi un umăr de microvenator. O fi Garrison darul lui Dumnezeu pentru dinozauri, dar începea să o calce pe nervi.

El zîmbi, deşi nu voia. Fata se enervase din nou.

– Ţ, ţ, ţ. Ce limbaj pentru o asemenea doamnă.

– Nu văd de ce nu-ţi convine că sînt femeie, izbucni ea. Trebuia să pună lucrurile la punct din prima seară. Nu avea sens să se chinuie cu el în următoarele săptămîni sau să încerce să ilustreze camaraderia dintre paleontologi, pe timpul săpăturilor, atîta timp cît se înţelegeau ca dracu'!

El zîmbi, predîndu-se.

– Nu mă deranjează. Se întîmplă să-mi placă femeile. Studie atent curbura delicată a obrazului

Augustei; părea fragil ca al unui copil.

– Doar să nu fie independente,, nu?

– Mai ales femeile independentte.

Augustei i se uscă gura, iar inima începu să bată nebuneşte. Privirea din ochiii lui era flacără pură.

– Ca să fiu sigur, vei fi şase săptămîni tot în responsabilitatea mea.

– Nu cred că e necesar.

– Nu cred că independenţa ta va impresiona vreun dihor să te muşte de gleznele tale subţiri. Îi privi picioarele, delectîndu-se.

Augusta refuză să ia în seamnă fiorul ce se ridica în sus, pe picior.

– Ar fi vina mea că l-am deranjat, nu a ta.

– Poate că aceeaşi independenţă te va ajuta să nu te rătăceşti.

– Ştiu cum să citesc un compas.

– Cu un dihor, atîrnînd de picior?

Ea căută să nu se arate speriată de imaginea oribilă, dar nu reuşi.

– Încerci să mă sperii.

El se ridică încet.

– Am reuşit, nu? Făcu trei paşi şi o blocă după masă, fără să o atingă.

– De ce? Ea ridică ochii mari, aurii, ca să-i cerceteze chipul, în timp ce o blocase cu mîinile puternice, de o parte şi de cealaltă a mesei.

Tentaţia era la cîţiva centimetri. Dorea să-i guste gura, să vadă dacă e la fel de dulce, cum şi-a imaginat. Îl opri simplul fapt că era o doamnă.

– Vreau să-mi spui c-o să pleci.

Ea clătină din cap.

– Nu vreau să plec.

– Ce-ai face dacă te-aş lua pe sus şi te-aş duce în cortul meu, pentru o noapte de pasiune sălbatică?

Încerca s-o sperie din nou, dar de data asta o ameninţa cu ceva mai periculos decît un dihor. Sub nici o formă nu îi va arăta cît de intrigată este.

– Aş fi participant de bunăvoie la această noapte sălbatică, dar doar cu un jucător insignifiant?

Contrariat, bombăni:

– Jucător insignifiant!

Ea zîmbi inocent.

– Cum poţi avea parte de o noapte pasională cu un jucător insignifiant?

– Nu am nici cea mai mică idee. Tu spuneai ceva de pasiune sălbatică.

– Trebuie două persoane dornice de pasiune sălbatică, nu numai una. La tine, în Georgia, nu te-au învăţat aşa ceva?

Ofensată de apropo-ul la locul în care s-a născut, ridică mîndră bărbia şi zise:

– Ne-au învăţat că un *gentleman* nu ar trebui să ameninţe o doamnă şi că aceste tactici sînt nepoliticoase.

Se uită cu înţeles la mîinile lui ce o blocau lîngă masă.

– Tactici?

– Nu cumva această ultimă ameninţare ar fi trebuit să mă facă s-o iau la fugă înapoi în oraş?

Arăta magnific cînd se enerva, ochii aurii îi străluceau în întuneric, precum culoarea berii lui preferate.

– Nu a fost o ameninţare; este o posibilitate clară, dacă vei rămîne pe aici. Veni mai aproape de ea şi îi privi înfometat gura. Era fructul oprit. De cînd era mic voia întotdeauna ceva ce adulţii îi spuneau că nu are voie.

Augusta simţea căldura emanată de trupul lui.

Ori era un actor foarte bun, ori era serios. Se uită la gura lui şi se întrebă: Oare cum sărută? Cu aroganţa şi puterea pe care ştia că le posedă, probabil blînd şi dulce, cum mîngîia fosilele delicate? Şocată, îşi dădu seama că vrea s-o sărute. Era cel mai rău lucru pe care şi-l putea dori. Garrison era cunoscut ca un încurcă-lume, nu numai în tabără, ci şi în jumătate din statul Montana. Nu juca după regulile nimănui; numai după ale lui.

Augusta îl privi adînc în ochii negri şi turbulenţi, ştiind că s-ar putea să capituleze. Îl auzi pe Garrison cum îşi ţine respiraţia, cînd îşi umezi buzele uscate dintr-odată, cu mica limbă roz.

– Cred că e timpul să-ţi spun noapte bună.

Mîinile lui Garrison se strînseră pumn şi, frustrat, o privi cum se strecoară pe lîngă el. Nevoia de a-i gusta dulceaţa, încă mai persista, dar mai bine îl lua dracu' decît s-o forţeze. Cînd vorbi, vocea îi sună dur.

– Somn uşor, Gus.

Tresări, auzind cum îi pronunţă porecla.

– Noapte bună, Garrison.

Se grăbi să ajungă în cort, fără să mai pri-

vească în urmă. Tabăra era cufundată în întuneric. Erau singurii care nu dormeau. Cortul ei era luminat, pe jumătate de lumina luni, pe jumătate de lumina ce venea din cortul-bucătărie. Păşea repede, cu ochii în patru după dihori. Văzînd că nu e nici unul, desfăcu fermoarul cortului şi intră. Închise repede fermoarul, înainte să apuce să pătrundă vreo dihanie.

Singură în mica ei lume, începu să deruleze cu încetul scena cu Garrison. Cum era posibil să fie atrasă de tip? Era chipeş, dar cunoscuse bărbaţi mai bine decît el şi faţă de care nu simţise nimic. Era inteligent, chiar genial cînd era vorba de dinozauri, dar acesta nu e un motiv de atracţie. Evitase mereu geniile. Personalitatea lui fermecătoare mai avea nevoie de îmbunătăţiri, dar, avînd în vedere felul în care se purtase cu el, nu putea să-l învinuiască, pentru că o trata cu ostilitate. Se descheie la nasturi şi începu să se dezbrace.

Garrison stinse lanterna din cortul-bucătărie, cu un oftat. Ce naiba făcea? Încă un minut şi ar fi

sărutat-o, doamnă sau nu. Probabil că creierii i se umpluseră cu praf. Ştia că femeia asta o să-l bage în bucluc, încă din ziua în care bătrînul Bertram l-a luat de la jocul de poker. Doar că nu se gîndise la un bucluc de genul ăsta.

Ieşi din cortul rece, şi îngheţă. Lumina de la lanterna Augustei îi reflecta silueta pe pînza cortului. Se dezbrăca. Privea, paralizat, cum bluza îi alunecă de-a lungul braţelor. Urmă sutienul. Uitase să mai respire. Sînii fermi, drepţi, abia se mişcau cînd se dezbrăcă de şort. Ştia că imaginaţia îi joacă o festă, dar putea jura că se conturează perfect sfîrcurile întărite.

Reîncepu să respire cînd o văzu punîndu-şi un tricou şi periindu-şi părul. Accentul ei dulce se putea auzi în liniştea nopţii, numărînd periajele. Garrison numără, împreună cu ea, pînă la o sută. Gus cea modernă avea obiceiuri demodate. Doamna avea clasă.

Luă ceva plin şi îl puse în capul patului. El presupuse că e o pernă. Îl cuprinseră, pe rînd, regretul şi uşurarea, văzînd că se întoarce şi stinge lumina.

Garrison mai aşteptă cîteva minute, pînă se îndreptă, tăcut, spre cort. Se dezbrăcă, pe întu-

neric, şi se strecură în sacul de dormit. Se simţea ca un hoţ. Se simţea încălzit. Mai important, se întreba cum va face să-i spună Augustei să nu se mai dezbrace, cu lanterna aprinsă în cort, fără să se jeneze, ea, sau el.

Capitolul trei

Augusta schiţa portretele a doi studenţi, Glen şi Randy, dar nu se putea concentra, pentru că Harry îi povestea, cu detali sîngeroase, legenda unui trib local indian, care credea că „teribilele şopîrle", încă mişună prin zonă. Aceşti dinozauri erau învinuiţi de vitele moarte, de oile dispărute şi de dispariţia ocazională a unor persoane.

Caroline îi dădu un şut în picior lui Harry.

– Taci, Harry, o sperii pe Augusta.

Augusta observă zîmbetul victorios din colţul gurii lui Harry. Aşa o să zîmbească şi Stephen King, auzind că cititorii lui nu au mai închis lumina de frică, după ce au terminat de citit una dintre cărţi.

– Vă sperii cumva, doamnă Bodine?

Ea se cutremură auzind cum îi pronunţă numele. Parcă îi cunoştea gîndurile şi temerile.

– Nu ştii nişte povestioare mai vesele, ca să le pot folosi într-o carte pentru copii? Ceilalţi şapte studenţi erau prietenoşi şi săritori, afară de Harry. Îi resimţea prezenţa, mai mult decît pe a lui Garrison.

– Ţi-am povestit că guvernul a aprobat testarea nucleară a zonei şi a contaminat întreg terenul? Am auzit că fiecare vieţuitoare a fost transformată în mutanţi enormi şi hidoşi.

– Termină, Harry, izbucni Ben.

– Un şobolan de şapte picioare a intrat într-o după-amiază în Hot Springs, iar corpul lui era – desenă cu braţele un cerc enorm – atît de mare.

Augusta simţi cum îi tremură creionul în mînă.

– Harry, dacă nu-ţi ţii gura, o să ţi-o ţin eu.

Privirea lui Ben îi era de ajuns.

Caroline şi Stacy se aşezară lîngă Augusta, pe piatră.

– Nu-l asculta pe Harry. Guvernul nu a făcut niciodată teste pe aici, cu atît mai puţin nucleare.

– Mda, Harry a citit în ultimul timp cam multe cărţi cu umor negru. Stacy privi blocul de desen, de pe genunchii Augustei.

– Uau! E bun!

Augusta îşi privi schiţa. Era bună, dar nu merita un „Uau!"

– Mulţumesc. Nu vă supăraţi dacă vă folosesc ca modele?

– Păi cum? Dacă mă schiţezi, îmi dai şi mie un exemplar să i-l trimit mamei? întrebă Stacy.

Caroline se uită la Ben, apoi îi şopti la ureche:

– Dacă mă desenezi, poţi să-mi faci sînii mai mari?

Augusta zîmbi, cunoscătoare.

– Bineînţeles. Se uită după Garrison, dar nu văzu decît nisip şi praf.

– Nu e timpul să ne întoarcem?

Ben privi soarele, apoi se uită la ceas.

– Mda, Augusta are dreptate. Ne ajunge pe

ziua de azi.

Îşi împachetă instrumentele, le puse într-o mapă, îşi luă geanta şi îi însoţi pe ceilalţi la întoarcere.

– Hei, dă-mi mapa. Ben întinse mîna.

– Mulţumesc, dar sînt obişnuită să o car. Se uită din nou înapoi. Nici urmă de Garrison. O evitase toată ziua. Mîncase micul dejun în birou. Rămăsese o oră la lucru cu studenţii, după care plecase pe teren. Nu se întorsese la prînz şi dacă nu se grăbea, va pierde şi cina.

Ben îi urmări privirea.

– Doc e bine. Va apărea la cină, cu o geantă plină de oase sau de hîrtii, pe care le citeşti doar cu compasul, cu semne pentru viitoarele excavări.

– Nu eram îngrijorată. Se forţă să se întoarcă şi să se alăture grupului. E un bărbat ciudat, nu?

Ben zîmbi.

– Nu aş folosi cuvîntul „ciudat", ca să-l descriu pe Doc.

– Da' ce-ai spune?

– *The best.* Cel mai bun. Doc Fisher e cel mai bun paleontolog de pe acest continent.

– Eşti sigur, Ben?

– Dacă nu ar fi, n-aş fi aici.

Augusta se mai uită o dată înapoi şi se întrebă, pentru a mia oară în acea zi, dacă sărutul lui Garrison o fi la fel de bun ca reputaţia lui pe teren.

Garrison se juca absent cu un creion, în timp ce studenţii se retrăgeau din sala de mese, spre corturile lor. Ori va trebui să îi spună lui Gus de strip-tease-ul de aseară, ori va trebui să fie sigur că nu era nimeni afară din corturi, cînd o să înceapă show-ul. Îi căzu creionul cînd o auzi ridicîndu-se de la masă.

– Gus, pot vorbi ceva cu tine?

Ea ezită o clipă. Sentimentele nu îi erau pregătite pentru încă o rundă în seara asta.

– Bineînţeles. Merse către masa lui şi se aşeză.

Garrison îi privi braţele şi se cutremură. Erau bronzate de prea mult soare, la fel ca picioarele şi nasul.

– Deci, cum ţi-a mers azi?

I se citea surprinderea în privire.

– A fost bine. Am făcut trei schiţe-portret studenţilor şi am ajutat la dezgroparea unui femur.

Se încruntă. Se aştepta la plîngeri despre vreme sau despre condiţiile de locuit.

– Pot face ceva pentru tine?

„Împrumută-mi jeep-ul tău să mă duc mai încolo cu vreo şaizeci de mile, pentru un duş decent. Nu se potriveşte să cazi într-o groapă plină cu praf, după care să te speli la stropitoare".

– Studenţii vor lucra mereu la triceratrops?

– Nu, de ce?

– Aş vrea să-i schiţez, făcînd diferite munci, cu fosile diferite. De asemenea, te-aş întreba dacă e vreo şansă să merg într-o zi cu tine şi să desenez ce face un paleontolog, cu adevărat?

Garrison îşi arcui o sprînceană, dar se abţinu de la comentarii. Era să-i spună vreo două, despre ce a făcut toată ziua.

– Sînt sigur că se poate aranja.

– Crezi că grupul din Princeton mă va primi pe lîngă ei?

– De ce vrei să te duci cu ei? Tonul îi spunea

că îşi pierde timpul, mai ales că aici se lucra cel mai bine.

– Sînt sigură că fac acelaşi lucru, ca şi voi. Îi ignoră mormăielile. Dar probabil că vor găsi şi ceva diferit, şi mi-ar plăcea să iau notiţe despre metodele variate ale paleontologilor.

Nu voia ca ea să se ducă cu echipa lui Ivy League. Erau superaccesorizaţi, cu tot felul de rucsaci, saci de dormit, canadiene, chiar şi un automobil nou, luxos, de teren, superechipat. Nu era gelos pe posesiunile lor materiale; el a fost mulţumit doar dacă avea mîncare pe masă, o cămaşă în spate şi mii de rămăşiţe de dinozauri sub pămîntul pe care păşea. Dar îl observase pe Sam Hoffman, paleontologul neînsurat, privind-o pofticios pe Augusta, şi asta îl irita. Deşi, doar pentru că Gus întrecea măsura cu el, asta nu însemna că era disponibilă pentru fiecare paleontolog tînăr şi arătos care trecea pe-acolo.

– O să văd ce pot aranja pentru tine. Asta o s-o satisfacă vreo cîteva zile, după care o să inventeze o altă scuză.

– Dintr-o dată, eşti al naibii de serviabil.

– M-am resemnat.

– Mulţumesc. Se ridică să plece, căscînd. Era aproape ora 11, iar ziua de lucru a lui Garrison începea odată cu răsăritul soarelui.

– Ai fi putut fi mult mai rea. Ea îi aruncă o privirea scurtă. Ştii ce înseamnă să fii nou într-o tabără. Ea dădu înţelegătoare din cap. Atîta timp cît te vei supune regulilor, totul va fi bine.

– Cu alte cuvinte să mă supun ţie?

– Păi, sînt disponibil.

– Ce proastă sînt. Credeam că vom avea, într-adevăr, o conversaţie plăcută. Se îndreptă spre ieşire. Noapte bună Doc, şi ai grijă să nu te muşte dinozaurii.

Garrison zîmbi, văzînd că se supără iar.

– Noapte bună, Gus, strigă el, după ce ieşise pe uşă.

Aşteptă cîteva minute apoi stinse lanterna. Se aşeză în deschizătura cortului, se rezemă de o bară de susţinere, şi se uită prin tabăra cufundată în întuneric. Ştia, fără să se uite, că Gus se dezbrăca. Îl invadară dorinţele şi instinctele, dar nu se întoarse. În loc de asta, studie tabăra, ca să fie sigur că nu urmăreşte nimeni show-ul pe care îl văzuse ieri-seară. Se auzi un ţipăt, fermoarul cortului deschizîndu-se şi ea, alergînd şi oprin-

du-se direct în braţele lui.

Întrebă, cu inima bătîndu-i nebuneşte:

– Ce dracu'? Nu vedea nimic în întuneric. Simţea doar tremurăturile violente ale trupului ei. Braţele lui o înconjurară protector.

Se auzeau paşi alergînd, voci, şi începură să se aprindă lanternele.

– Ce s-a întîmplat?

Garrison se întoarse către Ben şi Randy, primii studenţi care ajunseseră la el.

– Verificaţi-i cortul, dar fiţi atenţi.

Ben şi Randy se apropiară precauţi de cort, aşteptîndu-se să găsească un şobolan. Ben oftă uşurat, văzînd că nu zăreşte nici unul, intră în cort şi chicoti. Ţipătul Augustei speriase mica creatură, mai ceva decît se speriase ea însăşi. Se duse după ea, dar rămase paralizat; în lumina lanternei, creatura părea de opt ori mai mare. Nu e de mirare că Augusta ţipase, plus că Harry a spus toată ziua numai poveşti de groază.

– Ce e? întrebă Garrison. Se simţea neajutorat, stînd acolo, dar cu o femeie de şaizeci de kilograme, atîrnîndu-i de gît, nu prea avea ce face. S-o dea altcuiva pe Gus, i se părea de neconceput.

Ben luă de pe jos fiara şi ieşi din cort.

– Vezi, Augusta, asta e tot ce-a fost.

Garrison îi simţea braţele pe după gît, şi gemu. Ceva nu era în regulă. Augusta nu părea genul care să se sperie de o şopîrlă. Îl fixă pe Ben cu privirea. Voia o explicaţie.

Ben îi aruncă o ocheadă lui Harry, care stătea în spatele grupului.

– Amicul stătea lîngă lanterna ei, iar pe peretele din spatele cortului se reflecta o umbră enormă, monstruoasă. Dacă aş fi văzut mai întîi umbra, înaintea şopîrlei, probabil că aş fi ajuns, împreună cu Augusta, în braţele dumneavoastră.

Într-un final, Augusta ridică privirea şi se uită la şopîrlă.

– Dumnezeule, ce mică e, îţi încape într-o mînă.

Garrison slăbise strînsoarea şi Augusta încercă să plece din braţele lui. O simţea prea bine, moale şi feminină, rezemată de pieptul lui. Sînii liberi îi apăsau cămaşa, dîndu-i senzaţia că i se urcă hormonii la cap. Fantezia din noaptea trecută era în braţele lui, şi nu era pregătit să-i dea drumul.

Augusta luă şopîrla şi şi-o lipi de nas.

– N-ar fi trebuit să te strecori aşa. Era să fac un atac de inimă.

I-o dădu lui Ben, şi acesta o puse pe pămînt. Din doi paşi dispăru printre corturi.

– Mi-e teamă că fermoarul de la cortul tău e stricat. Va trebui înlocuit.

– O s-o rezolv eu, spuse Garrison ferm. Petrecerea s-a terminat. Toată lumea la culcare.

Studenţii şi paleontologii din Princeton îi priviră curioşi pe Garrison şi pe Augusta, înainte de a pleca.

Augusta oftă.

– Poţi să-mi dai drumul acum.

Garrison privi stelele şi începu să le numere. Nu putea să-i dea drumul în faţa studenţilor, din cauza stării în care se afla. Hormonii depăşiseră limitele bunului-simţ şi cauzaseră o reacţie foarte masculină la apropierea ei.

– Garrison? Vocea Augustei abia se auzea.

Mîinile lui îi apucaseră tricoul mătăsos şi, în timp ce o ţinea lipită de el, o conducea către cortul lui. Desfăcu fermoarul şi intră cu ea în întuneric.

– Garrison, ce...

Gura lui îi fură cuvintele.

Surpriza fusese repede înlocuită de dorinţă. Flăcări roşii, de dorinţă, îi ardeau fiecare terminaţie nervoasă. Răspunse gurii lui dornice, cu o nevoie proprie, primitivă.

Garrison îi întîmpină limba însetat, o apucă de fese şi şi-o lipi într-un contact intim, pulsator. Gemu din adîncul pieptului. Făcu doi paşi, cînd realiză pe cine sărută. Augusta era o femeie care merita mai mult decît un număr rapid. Merita romantism, iubire şi fericire. Tot ceea ce el nu-i putea da.

Augusta se agăţă şi mai tare de umerii lui, cînd rupse sărutul. Nu era de ajuns. Mai voia.

– N-ar fi trebuit să fac asta.

Ea îşi dorea să nu fi fost atît de întuneric aici. Voia să-i vadă expresia feţei. El îi spunea ceva, iar trupul lui altceva.

– De ce? Pentru că sînt nepoata lui Bertram?

El o împinse, aprinse o lumină şi îşi luă pătura şi sacul de dormit.

– Nu dau doi bani pe Bertram. Fiecare femeie pe care am sărutat-o era nepoata cuiva.

Augusta îl fixa cu dorinţa scăpată de sub control.

– Atunci de ce?

Faţa ei părea, în fascicolul de lumină, palidă şi fragilă. Simţea o nevoie urgentă s-o ia în braţe. În loc de asta, rulă sacul de dormit şi îi dădu lanterna.

– Eu sînt cel care trebuie să mă privesc mîine dimineaţă în oglindă. Ieşi din cort. Mă întorc imediat.

Ce dracu' însemna asta? Doar fiecare se priveşte dimineaţa în oglindă.

Garrison se întoarse cu sacul ei de dormit şi cu puloverul rulat, pe care îl folosea ca pernă. Aruncîndu-le pe pat, zise:

– Dormi. Mîine dimineaţă, copiii se îndreaptă spre un loc nou.

– Nu e neapărat necesar să schimbi cortul, cu mine. Te asigur că acum imaginaţia mea e sub control.

– Nu e un loc sigur pentru tine, atîta timp cît e fermoarul stricat. Orice s-ar putea strecura înăuntru, pe timpul nopţii.

Felul în care rosti avertizarea o făcu să zîmbească. Nu se gîndise că se referea la şopîrlici drăguţe sau la dihori ucigaşi. Mai degrabă la un animal cu două picioare.

– Şi tu?

– Sînt băiat mare. Pot să-mi port de grijă.

– Iar eu nu pot? Roşeaţa îi inundă obrajii, amintindu-şi cum a ţîşnit din cort şi a trezit toată tabăra din cauza unei reptile inofensive.

El nu răspunse la întrebare. Abia rosti:

– Noapte bună, Gus. Ieşi şi trase fermoarul. O fi speriat-o silueata fiarei preistorice, dar nu se compara cu frica pe care o simţea el, de cînd i-a admirat silueta, noaptea trecută. O voia pe Augusta, cum nu dorise nici o femeie, dar era paralizat de frică. Se gîndea că odată ce o va avea, nu o să-i poată da drumul. Nu era loc în viaţa lui pentru o femeie deprinsă cu cele mai fine lucruri. Nu-i dovedise Catherine? Cu pas greoi se îndreptă spre cort, şi spre o altă noapte, fără somn.

Augusta aranjă puloverul în toate felurile, încercînd să se aşeze. Nu putea. O zăpăcise respingerea lui Garrison, iar prezenţa lui în cort era mult prea puternică. Sacul lui de teren era într-un colţ, acoperit de haine; în alt colţ era un lighean cu un pămătuf şi o perie de dinţi. Masa era încărcată de ziare, cărţi, oase şi paraphernalia asortată. Unde se uita, îl vedea pe el.

Se strecură în sacul de dormit, mulţumită că cel puţin nu a umilit-o, izbucnind în rîs la reacţia ei în faţa şopîrlei. Amintindu-şi de şopîrlă, îi veni în minte o întrebare importantă: „Cum de o fi intrat şopîrla în cortul perfect închis?"

În dimineaţa următoare, devreme, în timp ce Garrison mergea să-şi ia micul dejun, auzi vocea Augustei în cortul-bucătărie. Se opri să asculte.

– Vreau să ştiu de ce ai făcut asta, Harry.

– Cine ţi-a zis că am făcut?

– Ştiu că tu ai pus şopîrla, noaptea trecută, în cortul meu. Vreau să ştiu de ce.

Garrison rămase tăcut. Dorea să ştie ce se mai întîmplă în tabără, fără ştirea lui.

– Nu ai ce căuta aici. Nimeni nu te vrea.

Garrison tresări auzind vibraţiile din vocea lui Harry. Auzise destul. Mai avea puţin pînă la cort, cînd vocea Augustei îl opri.

– Ştiu, Harry. Urmă un moment de pauză. Nu încerc nici să devin studentă, nici să fac pe şefa. Trebuie să fiu aici. Asta e slujba mea. Cum să

scriu o carte despre paleontologi şi dinozauri, fără să fiu aici?

– Te-ai folosit de faptul că bunicul tău e decan, pentru a-l şantaja pe doctorul Fisher să-ţi dea voie să vii aici.

– De unde ştiai că sînt nepoata decanului?

– L-am auzit pe Doc vorbind cu doctorul Newman, cu cîteva săptămîni în urmă.

– Nu ar fi trebuit să asculţi pe la uşi, Harry. De aceea nu ai înţeles tot. Bunicul meu e total împotriva rămînerii mele aici.

– Da?

– Da. I-am scris doctorului Newman pentru permisiune, fără ştirea lui. Doctorul Newman nu a făcut legătura dintre ultimul meu nume, Bodine, şi cel al bunicului meu, Freemont. Mi s-a dat autorizare, înainte ca bunicul sau doctorul Fisher să fi aflat de scrisoare.

– Atunci l-ai înşelat pe doctorul Fisher.

– Nu. Doctorul Fisher ar fi trebuit să vină la întrunire. Nu mi-am dat seama că nu mi-a aprobat vizita, pînă nu am venit aici. Urmă o altă pauză scurtă. Această expediţie este foarte importantă pentru mine. Garrison mi-a acceptat prezenţa, tu de ce nu poţi?

– A acceptat?

– Dacă nu mă crezi, de ce nu-l întrebi?

– O să-i spui de şopîrlă? Harry nu mai părea atît de sigur pe sine.

– O să-mi mai pui ceva în cort, ca să mă sperii?

– Nu.

– Atunci nu văd nici un motiv să ştie şi Garrison, nu?

– Ăăă, nu. Se simţea o undă de respect în vocea lui Harry. Mulţumesc, doamnă Bodine.

– Spune-mi Augusta. Aşa-mi spun toţi.

– Pot să mai zic ceva, Augusta?

– Bineînţeles.

– Ai viaţă în tine. Era să fac un atac de inimă. Credeam că, într-adevăr, ţi s-a întîmplat ceva îngrozitor.

Augusta chicoti, în timp ce Harry se îndepărta.

Garrison se întoarse înapoi către mijlocul taberei. Nu dorea ca Augusta să-şi dea seama că a auzit conversaţia. Se descurcase bine şi era dezamăgit că nu putuse s-o salveze din nou. În starea în care se afla, l-ar fi dat pe Harry afară din *Boneyard,* fără să ceară vreo explicaţie. Mai bine

s-ar fi abţinut de la actele de vitejie ale cavalerului în armură, fiindcă Gus nu părea că are nevoie de ajutor pentru viitor.

Capitolul patru

Garrison adună grupul, îl puse pe Ben în frunte, şi îi dădu coordonatele pentru noile săpături. Suprafaţa o marcase ziua, înainte s-o simtă fierbinte sub picioare. Ştia că sub pământ vor descoperi ceva spectaculos.

– Nu vii cu noi? întrebă Randy.

– Nu, am ceva de rezolvat în dimineaţa asta, în oraş. Privi cum se îndepărtează grupul, cu Augusta prinsă în mijloc, ca într-un sandviş, îm-

brăcată cu tricou, şort şi bocancii cei renumiţi. Pe cap avea şapca de baseball pe care i-o dăruise în prima zi. I se uscară buzele, privind-o ce dulce e, cărîndu-şi mapa. Ar fi trebuit să pară ridicolă, dar era foarte drăguţă, cu mult vino-ncoace.

Augusta îşi şterse fruntea, cu o batistă. Deşi se înserase, afară erau 35 de grade Celsius. Mai aveau puţin pînă la tabără şi abia aştepta să-şi pună costumul de baie şi să se spele, mai mult sau mai puţin.

– Ce dracu' e asta?

Augusta se uită atent să vadă la ce se referă Randy. Lîngă mulţimea de corturi, în locul unde de dimineaţă fusese cortul ei, era o baracă enormă, de metal, cu o uşă. Parcă era un OZN.

Înaintară precauţi. Blocul de metal avea patru roţi, dintre care una era dezumflată, aşa că chestia aceea, ce Dumnezeu era, atîrna într-o parte, ca un beţiv. Geamurile erau pe jumătate din sticlă, pe jumătate din plastic. Ea se uită la restul grupului, şi se întrebă dacă are oare aceeaşi privire tîmpă ca şi ceilalţi. Vocea ei şoptită

întrebă:

– O fi vreo rulotă?

Toţi săriră care-ncotro cînd din interior se auziră boscorodeli, urmate de înjurături. Ori era bîntuită de stafii, ori era cineva înăuntru.

Ben o privi pe Augusta, neştiind ce să facă. Ea ridică din umeri. Ridică şi el din umeri, îşi luă inima în dinţi şi bătu la uşa de aluminiu.

– Hei, care eşti acolo, ieşi afară!

Din interior uşa fu împinsă cu atîta forţă, încît sări dintr-o balama. Garrison sări de la un metru şi jumătate înălţime, evitînd să folosească treptele nesigure, de metal.

– Oh, ce bine că v-aţi întors. Arătă către aşa-zisa rulotă şi se umflă în pene: Nu e o frumuseţe?

Bărbatul era bine dispus, cînd se întoarse către Augusta şi o întrebă:

– Ei bine, ce zici?

Augusta se miră.

– Eu?

– Păi, de vreme ce va fi casa ta pentru următoarele şase săptămîni, numai părerea ta contează.

Augusta simţea cum e privită de fiecare ochi în

parte. Voia să plîngă, să se roage să nu se fi întîmplat aşa ceva. Îi era teamă că i-a găsit punctul slab. Mai bine ar fi dormit pe pămînt cu şerpii decît să pună un picior în cutia aia de conserve. Reuşi cel mai drăguţ zîmbet de care era în stare şi zise:

– E interesant.

Garrison ridică din sprîncene.

– Interesant?

Augusta se uită rugătoare la studenţi. Avea nevoie de ajutor. Cum nimeni nu făcea vreun gest, zîmbi din nou.

– De unde e chestia asta?

El clătină din cap, continuînd să studieze rulota.

– Am împrumutat-o de la Lucky Hawk.

– Cine e Lucky Hawk?

– Proprietarul staţiei de benzină din oraş. Mi-a închiriat-o pentru cîteva oase de dinozaur.

– I-ai dat oase adevărate de dinozaur pentru asta?

– Nu erau de calitate pentru muzeu. Nu le putea folosi nici măcar Universitatea. Lucky Hawk ştie asta, dar îi trebuiau ca să atragă turiştii. Garrison deschise uşa de la intrare. Haide.

Te costă cinci cenţi vizita. Are tot confortul de acasă.

Augusta îi privi criminal pe studenţii care începuseră să se îndepărteze. Oftînd din greu, se îndreptă spre uşă.

Garrison înghiţi în sec, cînd sînii ei ajunseră în dreptul ochilor lui. Se sufocă, atunci cînd îi privi coapsele seducătoare. Un bărbat ar muri fericit, dacă ar mînca fripturică din coapsele astea, şi după aia ar veni doamna cu coasa. „Poate că nu a fost o idee chiar atît de bună". Îl convinsese pe Lucky Hawk să-i împrumute rulota, pentru că numai gîndul că Gus se dezbracă în cortul ei luminat, îi alerta hormonii mai mult decît putea să suporte.

Ea privi curioasă prin rulotă şi îşi strîmbă nasul asaltat de mirosul de amoniac.

– Ai zis ceva?

Garrison îşi făcu vînt şi urcă după ea în bucătăria mică.

– Am spus că voi încerca să-ţi fac rost de o scară.

Augusta tremură încetişor, simţindu-i apropierea. Rulota nu avea mai mult de patru metri pătraţi, şi prezenţa lui Garrison înăuntru, nu-i

dădea voie să se mişte decît dacă trecea pe lîngă el. Şi asta voia să evite.

Bucătăria consta dintr-o chiuvetă mică, o plită cu două ochiuri, un spaţiu de un metru, şi un frigider de mărimea unei cutii de pantofi, prins în perete. Pe peretele de vizavi era prinsă o masă rabatabilă, deasupra unei băncuţe capitonate. Totul părea uzat, dar strălucea de curăţenia făcută recent. La naiba, de aici mirosea a amoniac.

– Ai văzut dormitorul?

Augusta se uită în ochii lui Garrison. Pupilele nu erau dilatate, aşa că nu se punea problema că are halucinaţii. Bărbatul era serios. Unde o fi încăpînd un dormitor? Privirea i se ghidă după braţul lui întins, pînă în partea opusă a rulotei. Cu pas şovăitor se strecură printr-un hol de o jumătate de metru. Trebuia să fie un pat acolo. În mijlocul unei cămăruţe erau o grămadă de pături de lînă, peste care trona sacul ei de dormit. Geamuri înconjurau patul din trei părţi. Deasupra erau cîteva dulăpioare. Va trebui să se tîrască în pat, în fiecare noapte, altfel risca să se accidenteze.

Se întoarse spre Garrison, care iradia de

bucurie.

– Am păstrat ce e mai bun pentru la sfîrşit, zise el.

– Mai e ceva?

Cu o mişcare rapidă, Garrison deschise o uşiţă din hol, blocînd-o lîngă perete.

– Oh, îmi pare rău.

Închise uşa, pentru ca ea să păşească în bucătărie şi o redeschise.

La felul în care acţiona Garrison, Augusta se aştepta să găsească o orchestră de douăsprezece persoane. Păşi înăuntru, cu acelaşi zîmbet ciudat întipărit pe figură. Îi scăpă un chiuit.

– Dar e o baie!

Era un cub verde, mic, cu o chiuvetă mică, o oglindă, totul impecabil de curat.

Intră în spaţiul micuţ şi, ezitant, deschise robinetul. Curgea apă curată şi rece. Ochii i se umplură de lacrimi. Curgea apă! Garrison era un magician.

Augusta se întoarse să-l privească pe bărbatul ce umplea uşa, cu silueta lui masivă. Ce magician, era un zeu!

– Încă n-ai văzut partea cea mai bună.

Ea întrebă din nou.

– Mai e ceva?

Cu un zîmbet în colţul gurii, intră în cameră şi luă de sus un suport cu duş. Îl îndreptă spre ea şi, de undeva, din spate, dădu drumul la apă. Cu un ţipăt de încîntare, se uită la duş, apoi la Garrison.

– E un duş!

În momentul acela, Garrison era sigur că meritase să treacă prin buclucurile şi ghinioanele de care a avut parte, ca să aducă rulota în tabără. Gus adora rulota, sau mai bine-zis, baia. Începu să rîdă triumfător, dar îi întîlni privirea.

Augusta îl fixase din ochi, de parcă totul în lume dispăruse, afară de bărbatul care stătea în faţa ei. Ştiuse, fără să-i fi spus, ce însemna un duş pentru ea. Un diamant valoros nu i-ar fi folosit la *Boneyard,* dar un duş însemna confort. Şi, dacă dorea să-i asigure tot confortul, însemna că dorea, de asemenea, să rămînă.

– Nu te uita aşa la mine, gemu Garrison.

– Da' cum mă uit?

Privirea lui intensă îi mîngîia picioarele lungi, studiind fiecare picătură de apă care i se prelingea pe formele trupului. Şortul îi era ud, şi tricoul bleu i se mulase pe sîni. Trupul îi era cutremurat

de dorinţă; se forţă să-şi ia ochii de la ea. Îi privi gîtul, unde vena îi pulsa delicat sub moliciunea pielii. I se opri respiraţia, cînd o văzu umezindu-şi cu limba buzele uscate. O privi adînc în ochii aurii, simţind ce căldură iradiază.

– De parcă ai vrea să mă săruţi la fel de mult cum vreau şi eu.

Augusta îi susţinu privirea şi rămase tăcută.

Garrison se rezemă de tocul uşii. Doamna devenea din ce în ce mai tentantă. Trase aer adînc în piept şi spuse, sigur că va fi refuzat.

– Va trebui să-mi spui ce vrei. Nu se străduia prea mult cu femeile fiţoase, iar dacă nu era gata să recunoască atracţia dintre ei, însemna că nu era doritoare.

Augusta era recunoscătoarea pentru apa rece, care îi răcorea pielea fierbinte. Garrison o aştepta să-i permită s-o sărute. Oare noaptea trecută îi lăsase altă impresie? Imposibil! Acum, cel puţin, era ziuă şi îi putea studia chipul. Abia rosti:

– Vreau să mă săruţi.

Inima îi îngheţă. Surprinderea îi trecu repede, fiind înlocuită de dorinţă. Instinctele primare izbucniră şi îi tremura fiecare muşchi, de nerăb-

dare, cînd păşi spre ea şi o luă în braţe.

Augusta răspunse cererii gurii lui şi îşi întredeschise buzele pentru a-l săruta mai profund. Din fiecare fibră a fiinţei ei vibrau senzaţii delicioase, suave şi păcătoase. Era un bărbat care ştia să sărute şi ar fi vrut să nu se mai oprească. Cu un geamăt de plăcere, îi înconjură gîtul cu braţele.

Cînd Garrison luă contact cu apa rece, ţipătul lui reverberă în baia mică.

Augusta păşi înapoi şi se rezemă de perete. Se uită nedumerită de la Garrison la duşul din care apa curgea din belşug.

– Ăsta e felul tău de a spune că ar trebui să fac un duş? Rîse blînd şi întinse mîna spre robinet, oprind apa. Îşi trase tricoul din blugi şi se şterse pe faţă.

Privirea aurie a Augustei se fixase pe abdomenul lui Garrison. Avea muşchi duri, iar pielea stătea parcă să plesnească. Părul de pe piept se prelungea pînă dincolo de pantaloni, în cîrlionţi negri.

Garrison îşi trase tricoul la loc, se uită la Gus şi inspiră adînc. Nu avea nici un rost. Apa rece nu îi diminuase dorinţa. Încă o mai voia pe Gus, cu o

intensitate arzătoare, dincolo de orice raţiune. Nevoia de a o gusta era la fel de vitală, ca şi următoarea respiraţie. Făcu un pas înainte şi îi luă obrazul în palmă.

– Ai idee ce-mi faci?

Îşi apăsă faţa în căldura palmei lui.

– Probabil acelaşi lucru pe care mi-l faci şi tu mie.

Îi mîngîie moliciunea buzelor, cu buricul degetului mare. Simţi răsuflarea fină a gurii ei şi se înfioră.

– Nu cred că e o idee bună.

– Ai mai spus asta.

O sărută uşor, acolo unde fusese degetul, cu o clipă înainte.

– Nu mă crezi?

Degetele ei fine, de artistă, îi mîngîiară obrazul neras.

– O să cred în Iepuraşul de Paşti, în Moş Crăciun şi în existenţa extratereştrilor, înainte să cred că nu mă vei mai săruta încă o dată.

Rîsul lui Garrison era gros şi bărbătesc.

– Am ştiut întotdeauna că eşti deşteaptă. Îşi aplecă capul şi îi acapară gura, drăgăstos. Nu putea accepta că o femeie inteligentă, matură să

creadă în Iepuraşul de Paşti, nu?

Sărutul fu încet, dulce şi fierbinte. Augusta se ridică pe vîrfuri, îşi strecură degetele în părul lui negru şi îl trase mai aproape. Căldura îi invadă trupul, dizolvînd realitatea înconjurătoare. Nu mai exista decît Garrison, căldura şi acest moment.

Garrison simţi un fior pe şira spinării, cînd sînii ei, rotunzi şi plini, i se lipiră de piept. Rămăşiţa fragilă a autocontrolului pe care şi-l mai păstra, era gata să se spulbere. Rapid.

Ea se abandonă gurii lui şi îşi coborî buzele pînă pe obraz şi apoi pe pielea bronzată a gîtului. Nu-şi mai auzea gemetele din cauza pulsului accelerat ce îi bătea în timpane. Deodată, dorinţa erupse dinlăuntrul ei. Buzele lui capturară, prin tricoul ud, un sfîrc. Degetele ei îl apucară de păr, încercînd să-l tragă mai aproape. Era imposibil. Trebuia să fie în ea; mai aproape de atît nu s-ar fi putut. Îi simţea muşchii tremurînd, căldura trupurilor trecînd prin hainele lor ude, şi bărbăţia lui apăsîndu-i moliciunea feminină dintre coapse. Dorinţa pulsatorie era ecoul celei pe care o simţea în adîncul fiinţei ei. Îl voia pe Garrison Fischer mai mult decît dorea să respire.

Garrison îi cuprinse sfîrcul cu gura, ignorînd strigătele ce le auzea.

– Doc... Augusta... cina e gata.

Garrison, auzindu-i vocea lui Randy, o împinse, brusc, pe Augusta, aproape să cadă pe podea. Strigătele nu erau în imaginaţia lui, ci erau ale unuia dintre studenţii lui, care băgase capul pe uşă. La ce naiba s-o fi gîndit? Era gata-gata să facă dragoste cu Gus, într-o baie de trei pe trei, la zece metri de studenţi. Bine că a venit cineva să-i întrerupă la timp. Acum avea nevoie de un alt duş rece şi de un control la cap. Cel mai rău lucru pe care-l putea face era să cadă mai mult în plasa tentantă întinsă de Gus. Femeia asta e o vrăjitoare.

Cu un sentiment de frustrare, dar şi de uşurare, îşi trecu mîna prin părul ciufulit şi îşi drese glasul.

– Venim imediat.

Tăcută, Augusta urmărea atentă chipul lui Garrison. Nu ar fi putut spune că e uşurat, furios sau frustrat. Ştia doar că aşa se simţea ea. Uşurată că Randy nu a intrat, furioasă că i-a întrerupt şi frustrată, pentru că Garrison părea să dea înapoi din nou.

Garrison se uită la tricoul Augustei, şi oftă. Sînii împungeau materialul ud, implorînd atenţia. Cu o ultimă rămăşiţă de autocontrol ieşi din baie şi se duse în bucătărie, unde se simţea în siguranţă.

– Fă un duş şi schimbă-te, înainte să vii în sala de mese. Se duse în hol, îndreptîndu-se către ieşire.

– Garrison?

Era gata să se retragă, să iasă pe uşă, cînd îi auzi vocea provocatoare, cu accent sudist. În ciuda hotărîrii, privi înapoi, peste umăr.

Augusta zîmbi blînd. El ar fi vrut să pară nepăsător, dar nu reuşea decît să fie disperat.

– Mulţumesc pentru duş.

Privirea lui înfometată îi cerceta buzele umede de sărut şi sfîrcurile întărite. Mormăi ceva de genul „Cu plăcere" şi ieşi din rulotă.

Douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Augusta era în sala de mese, chinuindu-se cu o mîncare fierbinte şi cu o chiflă tare. Mai erau două zile pînă duminică şi mult promisa excursie, pînă în oraş, părea paradisul. Nu se gîndea decît la cina despre care îi tot spuneau studenţii, şi la cantitatea enormă de prăjituri pe care o va mînca. Dar în seara asta va mînca tot ce i se va pune în

faţă. Era spălată şi mulţumită, dar moartă de foame.

După ce Garrison a ieşit, ca furtuna, din rulotă, s-a dus să vadă ce e în geanta de pe pat. Surpriza ei a devenit încîntare, cînd a scos din geantă un pachet nou, cu lenjerii de pat colorate, o pătură şi o pernă pufoasă. Garrison dorea nu numai să locuiască confortabil, dar şi să doarmă confortabil. Tipul era tare ciudat. A sărutat-o, ducînd-o pînă la marginea extazului şi apoi a luat-o la fugă. I-a spus că vrea s-o vadă plecată, dar i-a adus o rulotă şi cearceafuri noi. „Ori vrea să mă înnebunească, ori să se culce cu mine".

Privi prin cortul unde luau masa. Garrison şi paleontologii din Princeton erau adînciţi într-o dezbatere furtunoasă, pe tema teoriei cum că dinozaurii ar fi fost exterminaţi de o cometă uriaşă, la sfîrşitul perioadei *Cretacions*. La mijlocul unei propoziţii, Garrison s-a întors şi a privit-o. Se rugă în gînd: „Doamne, ajută-mă să vrea să se culce cu mine".

– Ce-a durat atît de mult, Augusta?

Se întoarse şi se uită la Caroline.

– Am făcut un duş.

Caroline rămase cu gura căscată, înainte să

ţipe:

– Un duş?

Augusta rămase stană de piatră, văzînd bucuria de pe chipul femeii. Cum o fi fost atît de egoistă să se bucure singură de norocul ei, de generozitatea lui Garrison?

– De ce nu te duci să faci şi tu unul?

Caroline sări în picioare, gata s-o sărute, înainte de a ţîşni din cort. Ţipătul ei „Mulţumesc", răsună ciudat în cortul liniştit. Augusta se uită de jur împrejur şi întîlni zece perechi de ochi ce o priveau entuziasmaţi, plus o pereche de ochi furioşi, ai lui Garrison. Se simţea ca un cîine ce ţinea în bot un os plin de carne, înconjurat de zece lupi înfometaţi.

– Puteţi să-l folosiţi cu toţii. Doar nu e proprietatea mea.

– Într-adevăr?

– Grozav!

– Eu sînt următorul!

Augusta se relaxă. Nu o vor sfîşia pentru os.

– Să nu uitaţi că apa nu are decît o temperatură – rece – şi că în rulotă nu e lumină, deci nu îl puteţi folosi decît ziua.

– Se pare că aţi uitat ceva, se auzi vocea lui

Garrison.

– Ce?

– Apa.

Augusta îl privi chiorîş. Despre ce vorbea? Bineînţeles că s-au gîndit la apă, doar e elementul cel mai important al duşului.

– Ce e cu apa?

– De unde crezi că vine această apă curată şi rece?

Tăcu, neştiind ce să răspundă. De unde o fi venit apa?

– Nu ştiu.

– Am umplut rezervoarele rulotei cu apă din autocamionul nostru. Nu s-ar fi simţit, dacă făcea duş numai Gus, dar dacă vrea toată lumea, atunci autocamionul cu apă va trebui umplut în fiecare săptămînă.

Murmure de dezaprobare se auziră din toate părţile. Neînţelegînd problema, Augusta ridică din umeri şi zise:

– Şi ce-i cu asta?

Lui Ben i se făcu milă de ea şi spuse:

– Autocamionul cu apă e pe aici din al doilea război mondial. La fel şi şocul, frînele şi motorul care consumă ulei, care poate oricînd lua foc.

Chestia asta e un pericol pentru mediu, dar cei de la Universitate nu se gîndesc că înlocuirea lui e o prioritate majoră. E posibil să mergi cu el de trei ori pe vară, pînă în Hot Springs, dar săptămînal nu. Îl depăşeşte.

– Cine îl conduce de obicei?

– Doc. Rîzînd, Ben zise: E singurul care ştie destule înjurături cît să-i ajungă pentru o călătorie de şaizeci de kilometri.

Augusta se uită la Garrison, care rămăsese tăcut.

– Se poate face călătoria săptămînal.

– Sînt paleontolog, nu magician. Şi, apoi, nu cred că mai pot inventa prea multe înjurături.

Augusta îşi muşcă buza. A fost un gest frumos din partea lui Garrison, dar dacă restul echipajului nu va putea folosi duşul, nu-l va folosi nici ea.

Vorbi Sam Hoffman, tînărul paleontolog din Princeton.

– Mă ofer să conduc camionul weekend-ul ăsta. Sînt sigur că o să mai inventez destule înjurături.

Barry Elison, celălalt paleontolog spuse:

– Eu îl iau weekend-ul viitor, dar de înjurături

se va ocupa Sue, nevastă-mea. Dacă cineva poate intimida un camion, asta e Sue.

Se mai oferiră Ben, Randy şi Steve. Toţi îl priviră pe Garrison, aşteptînd să se hotărască.

Garrison îi studia maxilarul lui Gus. Piersica avea un sîmbure, care se chema încăpăţînare. Putea spune, după cum îşi încordase maxilarul, că nu va folosi duşul, dacă celorlalţi nu li se va permite accesul. Nu putea să se pună cu ea, pentru că altfel se va muta în cortul stricat. Oftînd greoi, se predă:

– În regulă, doar dacă îl conduceţi pe rînd şi vă ocupaţi de întreţinerea lui. Strigătul de bucurie, făcu pereţii de prelată ai cortului să tremure. Dar voi pune cîteva condiţii.

Se făcu linişte.

– Rulota este pentru Augusta personal şi veţi folosi duşul, numai dacă vi se dă voie. E ca şi casa ei, şi trebuie să-i respectaţi intimitatea. În al doilea rînd, de vreme ce sîntem simultan treizeci de inşi care trăim aici, iar camionul de apă nu poate suporta nouăzeci şi unu de duşuri pe săptămînă, plus nevoile noastre de apă, veţi face duş cu raţia, adică o persoană pe seară.

– Bine.

– Nici o problemă.

Garrison se ridică şi ieşi din cort, înainte să audă mulţumirile Augustei.

Augusta stătea la intrare şi îl privea tăcută pe Garrison cum se lupta cu un munte de hîrtii împrăştiate pe tot biroul. Părul îi căzuse pe frunte, dîndu-i o înfăţişare de puştan şi ţinea buzele strînse de concentrare. Părea un băieţel care se luptă cu tema pentru acasă. Privirea ei pătrunzătoare de artist, memoră fiecare detaliu al înfăţişării lui.

Garrison îşi ridică încet ochii din hîrtii şi privi contra luminii lanternei. Cineva stătea afară, privindu-l şi simţea că e singura persoană pe care încerca s-o evite, Gus. Reuşise să se controleze, cît durase cina. S-o aibă cu el în acelaşi cort, depăşea orice limită.

Ştia că o văzuse. Zîmbind, intră în cort.

– Sper că nu te deranjez.

„Mă deranjezi mai mult decît poţi să-ţi dai seama".

– Nu, tocmai terminasem aici. Pot face ceva

pentru tine?

„Oh, pentru Dumnezeu, da!"

– Nu. Doream doar să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Rulota e un dar de la zei, mai ales duşul. Mîngîie cu unghia fină, manichiurată, dată cu lac roşu, de-a lungul unui os folosit ca greutate pentru hîrtii. Toată lumea e de acord ca femeile să folosească duşul în seara asta şi mîine seară să fie rîndul băieţilor.

Ochii lui îi urmăreau unghia mică şi sexy. Cine s-ar fi gîndit că privelişte a unei unghii vopsite cu ojă roşie, o să-i crească tensiunea?

– Pare corect.

– M-au trimis să-ţi spun că mîine seară eşti primul la duş.

Era o posibilitate să stea gol sub duşul ei. Poate că ar trebui să amîne să se spele, pînă libidoul o să-i revină la normal.

– Dacă mîine mă întorc devreme de pe teren, le accept oferta. Dacă nu, voi aştepta la rînd, ca toată lumea.

Ea încercă să vadă dacă există în ochi amintirea a ceea ce s-a petrecut sub duş, cu cîteva ore în urmă. Tot ce putea vedea era lumina orbitoarea a lanternei. Nu se poate să nu fi însem-

nat nimic pentru el.

– Cît îţi datorez pentru cearceafuri şi pătură?

Părea că ochii lui s-au întristat pentru un moment.

– Nimic. Le trec în contul meu.

– Departamentul financiar al Universităţii va avea zi albă, ştiind că ai cumpărat cearceafuri de culoarea piersicii.

El încercă o tentativă de zîmbet.

– Nu ar fi nici prima, nici ultima oară cînd s-ar distra pe seama scopurilor pentru care cheltui banii.

Augusta pufni pe nas. Nu avea chef să asculte aiureli din trecut şi ce-a cumpărat el nu-ştiu-cînd. O interesa doar despre aici şi acum.

– Cum de ai ştiut că-mi place să dorm cu pernă?

În minte îi apărură instantaneu, viziuni ale siluetei ei abia acoperite de tricoul ud.

– Pentru că în noaptea în care am schimbat corturile, aveai, la capătul patului, o grămadă de tricouri puse pe geanta de voiaj, pe post de pernă.

„Încetează să mai fii aşa de diplomat şi politicos."

– Oh, te referi la noaptea în care m-am purtat ca o idioată, cînd am văzut şopîrla aia?

– Avînd în vedere situaţia, a fost o reacţie normală.

Augusta se uită prin cort să găsească ceva cu care să-i dea în cap. Bărbatul ăsta voia, intenţionat, să fie rezervat şi distant. L-a deranjat persoana ei încă de cînd a fost ridicat de la masa unde juca poker cu studenţii. Nu avea chef să joace cărţi şi nu îi plăcea nici modul în care juca Garrison. Cînd a intrat în cort, spera că o vor lua de acolo, de unde rămăseseră, sau că vor discuta în termeni mai prietenoşi. Evident că Garrison avea alte idei asupra subiectului. Văzu un os masiv sub masa de lucru şi se întrebă cît de greu o fi.

– Am observat scăriţa pusă la rulotă. Cred că îţi mai datorez nişte mulţumiri.

Garrison îşi forţă mîinile şi restul trupului să rămînă calme, în timp ce picături de sudoare îi curgeau pe spate. Temperatura din cort crescuse la 35 de grade, de cînd intrase Gus. Evident, era deranjată de ceva. Dar ce credea c-o să facă, să sară pe ea? Îşi învăţase lecţia în după-amiaza aceea. Nu putea să stea la cinci metri de ea, fără

să dorească s-o sărute. Şi acum o săruta – bun! – ardere spontană. Numai săpăturile din ianuarie în Parcul Naţional al Gheţii îl mai puteau răcori.

– Nu e nevoie de mulţumiri. Spitalul e departe de aici.

Frustrată, îl întrebă pe şleau.

– De ce ai făcut asemenea efort şi mi-ai adus rulota?

– Eşti mai în siguranţă într-o rulotă decît într-un cort.

– Şi?

Picături de sudoare îi ajungeau pînă la sprîncene.

– Am presupus că ai nevoie de spaţiu pentru picturi, hîrtii şi toate uneltele folosite de un artist.

– Şi?

Hîrtia pe care o ţinea în mînă începu să-i tremure.

– Eşti o doamnă, şi doamnele nu dorm în saci de dormit, expuse vizitatorilor nocturni.

– Mulţumesc că te-ai gîndit că sînt o doamnă. Dar tot nu văd care e diferenţa dintre mine şi celelalte femei din tabără. Toate dorm în saci de

dormit.

– Nu sînt doamne, mormăi Garrison. Sînt paleontologi, sau cel puţin încearcă să fie.

Augusta chicoti.

– Vrei să spui că dacă te gîndeai vreun moment că sînt femeie, nu eram aici?

– Ai dreptate al dracului. *Boneyard* nu e un loc pentru doamne.

– De asta vrei să plec de aici? Pentru că sînt o doamnă, nu pentru că sînt artist şi ilustrez cărţi pentru copii. Pentru că sînt femeie. Vocea îi suna dezamăgită. Cum de o fi putut să-l judece atît de greşit?

E diferenţă mare între o femeie şi o doamnă.

Ea se înroşi.

– Dar cum de m-am procopsit cu ilustrul titlu de „doamnă" în loc de „femeie"?

Garrison se ridică şi îşi trecu mîna prin părul ciufulit.

– Încep prin a-ţi aduce aminte că ai venit aici îmbrăcată în deux-pieces şi escarpeni. Uită-te acum la tine, părul proaspăt spălat îţi străluceşte şi pot simţi aroma parfumului scump cu care te-ai dat. Pariez că sub unghiile proaspăt manichiurate nu există un gram de murdărie.

Ea privi aiurea prin cort, în loc să se uite la unghii. Se muncise cu ele jumătate de oră, încercînd să repare stricăciunile din ultimele două zile.

– Nu mă voi scuza pentru igiena personală şi pentru gustul în materie de îmbrăcăminte. Dacă asta mă face „doamnă" în ochii tăi, aşa să fie. Sînt al dracului de mîndră că sînt o doamnă. Păşi pînă lîngă birou şi întinse un deget către el. Bărbatul ăsta era imposibil. O să-ţi dovedesc că o „doamnă" poate supravieţui în *Boneyard,* chiar dacă ăsta e ultimul lucru pe care o să-l fac.

În momentul acela, Garrison o crezu.

– Asta înseamnă că o să renunţi la cearceafurile curate şi la păturica moale?

– Pe dracu'. Ţi se pare că sînt aşa de proastă? Se întoarse pe călcîie şi ieşi din cort. O să-i arate ea exact ce fel de femeie este.

„Nu, Gus, nu pari proastă. Arăţi superb, ai clasă şi eşti întreagă, mult prea sexy pentru liniştea mea personală". Cu un oftat neputincios, Garrison se aşează şi privi prin cortul gol. Nu voia să se ia la întrecere cu ea. Nu era atît de cunoscut Sudul cu oamenii lui, cu cap de catîr? Jumătate

din populaţia Georgiei gîndea că ar fi trebuit să cîştige războiul civil. Mireasma rămăsese în aer, chiar după ce Gus ieşise furioasă din cort. Al dracului să fie dacă nu mirosea a magnolii înflorite.

Capitolul cinci

Garrison închise robinetul, întredeschise uşa de la baie şi întinse mîna după prosopul care atîrna în hol, într-un cui. Tocmai îşi ştergea faţa, cînd vocea dulce a Augustei se auzi prin ferestrele rulotei. Rămăsese afară, să se bucure de frumuseţea serii răcoroase, împreună cu Sam Hoffman. Garrison se şterse şi ieşi în hol să se îmbrace cu haine curate. Era timpul să-i dea papucii lui Sammy.

Dulcea tentaţie

După ce Gus a ieşit ca furtuna ieri-seară din cortul-birou, Garrison s-a retras în cortul său pentru a-şi petrece rămăşiţele nopţii, simţindu-se mizerabil. Gus se înşelase. Doamnele şi *Bone-yard*-ul nu se amestecau; contrastul i se părea evident. Atunci, de ce se simţea atît de nedreptăţit? Ştia dinainte rezultatul. Cînd avea opt ani, a descoperit prima fosilă, şi febra dinozaurilor i-a intrat în sînge. Restul de douăzeci şi opt de ani au fost trăiţi sub semnul acestei pasiuni. Şi în ziua de azi îl mai stăpînea. Dacă dinozaurii au colindat pămîntul o sută patruzeci de milioane de ani, sigur că nu îi va ajunge întreaga viaţă să îi înţeleagă. Nouă luni din an, preda şi îi încuraja pe tinerii şi tinerele care ar fi putut să devină viitori paleontologi. Împărtăşindu-le din cunoştinţele sale, le dădea aripi. Cele trei luni care rămîneau, le petrecea, făcînd ce îi plăcea mai mult, descoperind dovezi care, uneori, îi dădeau teoriile peste cap, despre cum au trăit aceste fiare magnifice.

Dovezile se descopereau într-un singur fel, cu muncă susţinută, îndelungată şi sacrificii. Acceptase aceste sacrificii, cu mulţi ani în urmă. Atunci de ce începuse să se simtă de parcă ar fi fost

trişat de viaţă?

Garrison curăţă baia – dezavantajul de a face duş ultimul – îşi adună hainele murdare şi ieşi afară.

– Zău, Augusta, mi-ar plăcea să vii cu mine, să mergem cu maşina pînă în Hot Springs, mîine. Sam Hoffman se întoarse spre Garrison, care ieşise din rulotă, încruntat.

– Mulţumesc, Sam, drăguţ din partea ta că m-ai invitat. Augusta îl simţise pe Garrison în spate, dar refuză să ia act de prezenţa lui. Încă mai era supărată de comportamentul lui din noaptea trecută.

– Dar nu îţi poate accepta oferta, îi întrerupse Garrison.

Augusta se întoarse în scaunul pliant şi se holbă la el.

– Pardon?

– Am spus că nu vei putea să îl însoţeşti pe Sam mîine, în oraş.

– De ce nu?

– Pentru că vei merge cu mine.

Augusta îşi arcui o sprînceană delicată.

– Da?

Sam se ridică şi se uită curios la Augusta şi

apoi la Garrison. Tensiunea care se simţea între ei ar fi putut genera destulă electricitate, să alimenteze întreg statul Montana. Orice s-ar fi întîmplat, era la nivel personal, deci era în plus.

– Păi... dacă s-a aranjat, cred că plec. Îi zîmbi Augustei. Dacă te răzgîndeşti, eu plec în jurul orei opt.

Augusta îl privi pe Sam cum pleacă şi se forţă să zîmbească, cînd, de fapt, îi venea să ţipe sau să spargă ceva. Se dăduse pe faţă masculul dominator. Ei bine, la dracu', nu era o femelă disponibilă, în căutare de întîlniri. Tot ce voia era să meargă în oraş.

Garrison se aşeză pe scaunul pe care Sam îl lăsase liber, pregătit pentru ceartă. După privirea feroce din ochii lui Gus, ştia că va izbucni din moment în moment. Nu voia să se certe cu ea, dar altfel nu ar fi putut împiedica plecarea ei împreună cu domnul Hippie. Bine că măcar stăpînea situaţia, gîndea el, cu o licărire în ochi.

Augusta era cît pe ce să deschidă gura şi să-i facă scandal, cînd observă licărirea din ochii lui. Trase concluzia că Garrison nu se simţea atît de încrezător, precum se comporta. Se aştepta la ceartă şi, la dracu', doar pentru că se aştepta la

ceartă, nu avea de gînd să îi dea satisfacţia asta. Se săturase să fie singura care atîrna în balanţa atracţiei dintre ei. Se forţă să fie politicoasă şi ciripi:

– E foarte frumos din partea ta, Garrison, că m-ai invitat.

El rămase cu gura căscată, gata să replice.

– Eu... Auzindu-i vorbele, amuţi.

Ea îşi ascunse satisfacţia secretă.

– Cînd vei fi gata de plecare?

Surprins, el zise:

– Dacă plecăm în jurul orei şapte, am putea lua micul dejun în Hot Springs.

– Minunat! De cîteva zile mă gîndesc numai la prăjituri. Hotărîndu-se că era cazul să se retragă, se ridică în picioare.

– Ia uite ce tîrziu e! Am cîteva finisaje de făcut la desene. Făcu un pas către uşa rulotei. Ne vedem în jurul ore şapte. Deschise uşa. Oh, şi... Garrison?...

El se ridică, oftînd:

– Mda?

– Mulţumesc încă o dată. Augusta intră în rulotă şi închise uşa după ea. Îşi muşcă buzele, ca să nu izbucnească în hohote de rîs, văzîndu-l

pe Garrison murmurînd ceva, îndepărtîndu-se încet şi clătinînd din cap. Radioasă, ridică degetul mijlociu şi desenă în aer un „1-0". Zîmbind cu gura pînă la urechi, şopti:

– Un punct marcat la doamna!

Garrison schimbă viteza jeep-ului într-a doua şi îi mai aruncă o ocheadă femeii de lîngă el. Jumătate din noapte o petrecuse fiţîindu-se de pe o parte pe alta şi, întorcîndu-se, încerca să-şi imagineze ce avea de gînd. Rezultatul la care ajunsese, după o noapte de nesomn, era acelaşi de dinainte de a intra în cort. Un zero mare şi gras. Nu avea idee ce o fi apucat-o de a fost de acord să-l însoţească în oraş. Gus, cea pe care începuse să o cunoască şi să o admire, era o tipă tare. Augusta stătea rezemată cu capul de tetiera scaunului, iar soarele dimineţii îi lumina chipul. Dumnezeule, Montana era un stat frumos. Ignoră privirile întrebătoare pe care i le arunca Garrison de cînd se urcaseră în jeep. Nimeni nu putea fi mai zăpăcit decît ea. În ziua în care Garrison plecase bombănind, ea se gîndea dacă să iasă în

oraş, cu studenţii sau cu Sam, lăsîndu-l pe domnul „Darul lui Dumnezeu pentru dinozauri" să vegeteze toată ziua. Dar ceva o oprise. Voia să fie cu Garrison. Bărbatul era un amestec de contradicţie şi atracţie instantanee. Punea pariu, pe acuarelele ei preferate, că atracţia era reciprocă. Atunci de ce se lupta?

Drumul pînă în Hot Springs îl parcurseră în tăcere. Augusta stătea întinsă, bucurîndu-se de soare, în timp ce Garrison se concentra la drum. Cînd ajunseră la marginea oraşului, se ridică să studieze mai îndeaproape oraşul Hot Springs. Era un oraş micuţ, tipic, aşezat în mijloc de pustietate. Totul era situat pe strada principală, care trecea prin centrul oraşului. Zîmbi, văzînd magazinele care o aşteptau să le descopere.

Garrison parcă Jeep-ul şi opri motorul.

– Am reuşit.

Ea îşi trase scaunul în poziţie normală şi se întinse.

– Nici nu mă îndoiam.

Garrison coborî din jeep, iar privirea lui apreciativă studie picioarele lui Gus. Ar fi trebuit să urmărească „temperamentala" cisternă de apă, pînă în oraş, în caz că s-ar fi stricat sau că i-ar fi

făcut probleme lui Sam. Da' la dracu' cu asta. Făcuse exact ce voise să facă. O scosese pe Gus de sub aripa atotprezenţilor studenţi şi o avea numai pentru el, cel puţin pentru următoarele cîteva ore. Dacă cisterna nu va ajunge în oraş pînă după- amiază, se va duce să vadă dacă era vreo problemă.

Augusta rămase surprinsă că micul dejun s-a dovedit a fi o masă agreabilă, la care Garrison a pariat, pe un duş, că poate mînca mai multe prăjituri decît ea. Ea concură îndrăzneaţă, avînd în vedere că era moartă de foame. A pierdut la diferenţă de două prăjituri. Tocmai dădeau să plece, cînd ceilalţi membrii ai echipajului intrară în cîrciumioară să ia şi ei micul dejun. Garrison acceptă, cu jumătate de gură, să ia loc la masa lor, însă Augusta se scuză. Voia să schiţeze imobilele aliniate de-a lungul străzii principale.

Luă o pătură din jeep, o întinse la umbra unui copac şi, în curînd, rămase total absorbită de desenele ei.

După un timp, probabil vreo cîteva ore, simţi prezenţa lui Garrison în spatele ei. Se întoarse şi îi zîmbi bărbatului pe jumătate întins pe pătura roşie de lînă.

– De cînd eşti aici?

– De vreo treizeci de minute. Îşi scoase un fir de pai pe care îl ronţăia între dinţi. Începusem să cred că mă ignori.

Văzu paharul cu apă minerală şi cele două sandvişuri de pe colţul păturii. Se înroşi, auzindu-şi stomacul înfometat.

Garrison chicoti şi se ridică.

– Dumnezeule, pentru o persoană atît de mică, ai ceva apetit. Îi întinse unul din sandvişuri. Mi-am permis să comand pentru tine un şniţel italienesc.

Augusta luă repede sandvişul.

– Mulţumesc. Oricum, cît o fi ceasul? Felul în care reacţiona stomacul ei era de parcă ar fi trecut douăzeci şi patru de ore de la micul dejun.

– Cu plăcere, unu şi jumătate şi eşti sigură că un sandviş va fi de ajuns?

Îşi înfipse dinţii în carnea delicioasă şi zîmbi. Înghiţi primul dumicat şi zise:

– Ştii, nu ieşi ieftin la o întîlnire cu mine.

Garrison se sprijini de trunchiul de copac şi începu să mănînce.

– Oh, adică asta e o întîlnire?

– Mă întrebi pe mine de asta? Tu eşti cel care

a insistat, ca omul-grotei, să vin cu tine.

Luă o gură de apă şi îi privi, încîntată, expresia ultragiată.

– Ar trebui să-ţi mai exersezi tehnica, Garrison. Ştii, sîntem în anii '90.

– Dar nu e nimic în neregulă cu tehnica mea, spuse Garrison printre dinţi

– Da?

Îşi întinse picioarele lung, îşi încrucişă gleznele şi zîmbi.

– Dar am reuşit să te aduc aici, nu?

Augusta rîse; un grup de studenţi traversară grăbiţi strada şi li se alăturară.

– Hei, Doc, putem să ne luăm liber sîmbăta viitoare? întrebă Randy.

– Te rugăm!!! implorară Caroline şi Stacy la unison.

Augusta le zîmbi. Garrison se uită direct la Ben şi întrebă:

– Care-i explicaţia?

– E balul anual „Vîntul de primăvară". Anul acesta se ţine în cîrciuma lui Elmer Spur şi sîntem invitaţi cu toţii. Începe în jurul orei cinci şi durează pînă noaptea tîrziu, chiar pînă dimineaţă, după cum spune Elmer.

Strînse din dinţi, simţindu-i pulsul accelerat.

– Nu îmi aprobă tehnica.

– E o proastă, şopti Augusta, fără răsuflare.

Garrison zîmbi şi o sărută abia simţit de la încheietură pînă în interiorul cotului.

– Crezi că-mi va răspunde „da", dacă o s-o rog frumos?

Augusta închise ochii, cînd limba lui descoperi o zonă erogenă în interiorul cotului, pe care nici măcar nu ştia că o are. Dumnezeule, de cînd oare o fi devenit pielea ei atît de sensibilă?

– Da.

Garrison îşi îndepărtă buzele de la locul deliciosului asalt. Ochii lui negri îi priveau înfometaţi buzele dulci. Voia s-o întindă pe spate, pe pătura moale, cu miros dulce de iarbă, şi s-o iubească. Aşteptă să deschidă ochii, înainte de a o întreba:

– Vii, împreună cu mine, la bal?

Augusta, căscînd, intră în sala de mese. De obicei, întîmpina dimineţile de luni, zîmbitoare. Deşi, pe de altă parte, dormea în nopţile de duminică. Garrison îi făcuse felul. Ieri, după ce a

obţinut răspunsul afirmativ la invitaţia la bal, nu a mai reuşit să refacă distanţa dintre ei. Pretextînd că are de rezolvat nu-ştiu-ce afaceri şi că se duce să-i rezerve o cameră la motelul *Minnie,* o lăsase acolo, sub copac. Şi-a petrecut restul după-amiezei, cumpărînd ceva de îmbrăcat pentru bal, nişte lucruri personale şi mergînd la spălătorie. Cina a fost cam zgomotoasă cu toţi cei de la *Boneyard* înghesuiţi la cele trei mese, pe care le-au găsit libere. Garrison nici măcar nu a stat la aceeaşi masă cu ea, şi cînd s-au întors, au mers într-o tăcere relativă. Nu a vorbit deloc, în afară de o remarcă despre cisterna de apă, care era la douăzeci de metri în faţa lor, în drum spre tabără.

Întinse mîna după ibricul de cafea, de pe marginea chiuvetei, şi se fripse la degete. Cu un „Au!", se gîndi că mai bine s-ar trezi, înainte să-şi deterioreze fizic toate extremităţile. Un ilustrator nu putea lucra fără mîini. Noaptea trecută, după ce toţi s-au retras în corturile lor, s-a aşezat la masa miniaturală din bucătărie şi a încercat să

înceapă să-şi scrie cartea. Sub lumina dură a lanternei, a terminat cîteva schiţe cu Garrison, din memorie. Era unul dintre cele mai mari eforturi pentru ea. Îi prinsese privirea de băieţel, atunci cînd îl surprinsese în birou, deasupra hîrtiilor. De asemenea, era unul dintre cele mai stupide desene. Nu l-ar fi putut folosi pentru carte. Era prea personal.

Se aşează pe bancă, lîngă Stacy, şi deschise o cutie cu cereale care, garantat, te făcea să vorbeşti dimineaţa. Îşi turnă lapte peste fulgi şi ascultă. Rîsul ei făcu nişte capete să se întoarcă şi să se holbeze la ea. Cerealele făceau mai mult zgomot decît ea însăşi.

Stacy îi dădu o banană şi o întrebă:

– Te simţi bine?

– Bineînţeles, tocmai discutam prieteneşte cu cerealele. Desfăcu banana pînă la jumătate şi şi-o strecură între buze.

Garrison intră în sala de mese şi oftă, cuprins de agonie, văzînd cum buzelel dulci ale lui Gus înghit ultima bucăţică de banană. Toţi ochii se întoarseră, privindu-l. Murmură o înjurătură şi se întoarse repede spre dulapul de metal, unde era mîncarea, gîndindu-se ce va mînca la micul dejun

şi încercînd să-şi imagineze cum îşi va potoli hormonii superactivi. Un zîmbet crud îi strîmbă gura la gîndul: „Oare Tarzan a avut asemenea probleme cu Jane?"

– Doc, ţi-e bine? întrebă Ben.

Se uită peste umăr la student şi se făcu mic, văzînd că toţi se uitau la el. Îşi dădu seama că rămăsese nemişcat în faţa dulapului, vorbind singur tot timpul. Dumnezeule, se rugă el, să nu fi auzit nimeni ce a spus, şi zise:

– Mda, sînt bine. Mă gîndeam la ceva, asta e tot.

Ben îl privi neîncrezător, dar se întoarse la farfuria lui cu fructe şi la cafea. Apoi, cu voce tare, Garrison începu să le spună studenţilor ce aveau de făcut în săptămîna aceea. Vor lucra cu toţii în zona pe care o marcase săptămîna trecută. Termină prin a-i anunţa că săptămîna asta, Augusta îl va urma *pe el* şi nu *pe ei*, pentru că voia nişte desene cu el şi cu activitatea lui de peste zi.

Augusta simţi cum îi rămîn fulgii în gît, auzind că vorbeşte despre ea. Va fi cu el în fiecare zi, toată săptămîna, de la răsăritul soarelui pînă la apus. Va trebui să-l schiţeze, făcînd ce face un paleontolog de obicei şi să-şi ţină

ascunse sentimentele personale. Dumnezeule, să-i dea cineva puterea!

Augusta se strecură în cămaşa de noapte şi îşi dădu de cîteva ori cu peria prin păr. Era obosită. Plecase la lucru imediat după micul dejun şi abia acum se întorsese. Ea şi cu Garrison îi însoţiseră toată ziua pe studenţi la noul loc de săpături, despre care el zicea, glumind, că e atît de fierbinte, că îi iau foc tălpile bocancilor. Azi învăţase că pămîntul nisipos, împietrit, nu e atît de uşor de săpat. Folosiseră tîrnăcoape şi lopeţi, şi nu găsiseră nimic. Nici măcar un oscior amărît. Cînd s-au întors, înapoi, în tabără, era atît de descurajată, încît studenţii i-au cîntat, în gura mare, un cîntec despre un paleontolog, pe nume Russ, şi iubita lui, un brontozaur de treizeci şi cinci de ani. Garrison, împreună cu grupul, încercase să-i explice că ei nu se aşteptaseră să găsească azi ceva şi că puteau trece săptămîni, pînă să facă vreo descoperire. Asta nu o impresionase cu nimic; ea voia să vadă că flerul lui Garrison e corect.

Singurul lucru bun care i se întîmplase era că a făcut două schiţe preliminarii, una cu Garrison muncind cu studenţii şi cealaltă cu el transpirat, lucrînd cu piconerul. Proporţionalitatea muşchilor încordaţi ai spatelui, ce se vedeau pe sub tricou, o captivaseră ore întregi.

Îşi dădu cu cremă pe faţă şi pe mîini. Se lăsase întunericul, şi ea fusese ultima care folosise duşul. Îi auzea pe studenţi, discutînd aprins în sala de mese, dar era prea obosită ca să li se alăture. Încă îi mai tremurau muşchii braţelor; avea febră musculară, pentru că lucrase şi ea cu piconerul. Se rugase de Garrison s-o lase să încerce. Parcă nu mai era corpul ei; se dezintegrase. Avea nevoie de somn. De fapt, ar fi vrut să doarmă, să recupereze tot somnul pe care l-a pierdut de cînd Garrison a intrat în viaţa ei.

Simţi liniştea umbroasă de afară, prin uşa deschisă. Se răcorise afară, dar nu îndeajuns încît să închidă uşa. Mai tîrziu, cînd se va face mai frig, o va închide. Căscînd, se tîrî prin hol, dădu pătura la o parte şi se urcă în pat. Nici măcar nu şi-a mai adus aminte dacă a pus capul pe perna de culoarea piersicii, pe care Garrison i-o cumpărase.

Jumătate de oră mai tîrziu, Garrison ciocăni

încetişor la uşa ei şi o strigă pe nume. Toţi se adunaseră în sala de mese şi se distrau de minune, devorînd o prăjitură, pe care o aduseseră ieri din oraş paleontologii, cînd observă că Gus nu a apărut. Ar fi trebuit să fi terminat de mult duşul. Ieşi din cortul-bucătărie şi se îndreptă spre rulota întunecată. Era bolnavă? Ştia că nu ar fi trebuit s-o lase să lucreze cu piconerul, indiferent de cît de drăguţ s-a rugat de el.

Se încruntă, văzînd că nu răspunde şi o strigă mai tare. O fi acolo? Îngrijorat, deschise uşa şi intră în rulotă. Ochii i se obişnuiră repede cu întunericul şi o zări întinsă pe pat, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte, bleu. Mai important, observă trupul de femeie. Dorinţa îi cotropi trupul, şi vocea îi şopti numele:

– Gus?

Nu se mişcă. Îngrijorat, îşi aprinse lanterna şi, atent să nu îi lumineze direct faţa, se duse lîngă patul ei. Arăta ca un înger, cum dormea liniştită, pe o parte. Îi atinse fruntea cu dosul palmei şi se simţi uşurat, văzînd că nu are febră. Respira adînc şi regulat, fără probleme. Cearcănele de sub ochii ei îi dădură răspunsul. Era extenuată.

Buzele erau puţin desfăcute, de parcă ar fi

aşteptat sărutul amantului. Privirea i se opri pe sîni. Se blocă, văzînd că sfîrcurile sînt micşorate. Ori îi era frig, ori era foarte excitată. Avînd în vedere că dormea, însemna că îi era frig. Partea de jos a cămăşii de noapte îi era ridicată, dezvăluindu-i o parte din coapse. Deodată, temperatura din rulotă deveni înăbuşitoare, iar aerul prea greu pentru a fi respirabil. Trebuia să iasă de acolo, înainte să facă o prostie. Ca de exemplu, să se urce lîngă ea în pat şi s-o trezească cu sărutări fierbinţi. Ar fi început cu degetele de la picioare şi ar fi sărutat-o, centimetru cu centimetru, pînă ar fi ajuns la moliciunea părului.

Atent să n-o trezească, o acoperi uşurel cu pătura, care era strînsă sub ea. Se aplecă peste pat şi împinse geamurile, pînă aproape se închiseră. O sărută pe buze şi şopti:

– Somn uşor, doamna mea.

Stinse lumina lanternei şi se strecură din rulotă.

Augusta îşi mută privirea de la schiţa lui Garrison, ce se odihnea pe genunchii ei, la subiectul

actual: Garrison izbind cu tîrnăcopul în pămîntul tare. Era ceva diferit la el. Nu ştia ce, dar observase diferenţa. Părea că bate în retragere, sau că contemplă ceva de importanţă mondială. Se lăsaseră prinşi şi studenţii. De trei zile insistase să stea cu ei, şi azi se părea că aveau acelaşi itinerar. Era plictisită şi nervoasă.

Cîte schiţe putea să-i facă lui Garrison, cu piconerul sau cu tîrnăcopul? Avea nevoie de material nou.

– Hei, Doc?

Garrison simţi că i se taie picioarele, auzindu-i vocea dulce. De trei zile încerca să-i suporte privirea, ore în şir. Era groaznic şi îi era imposibil să mai ascundă reacţia trupului, în faţa ochilor ei pătrunzători. Faptul că îl striga "Doc", la fel ca studenţii, începuse să-l enerveze. La dracu', nu era studenta lui. Lăsă jos tîrnăcopul şi privi către bolovanul pe care stătea ea.

– Mda?

– Vom sta aici toată ziua?

– De ce? Observase că cearcănele din jurul ochilor dispăruseră de cîteva zile şi că părea că are mai multă putere decît el, plus trei studenţi la un loc.

Dulcea tentaţie

– De vreo patru zile toată lumea face acelaşi lucru. Nu pot să mai schiţez aceeaşi scenă mereu. Făcu o mişcare largă cu mîna. Chiar şi peisajul a devenit plictisitor.

Garrison şi studenţii izbucniră în rîs, văzînd cît de exasperată este. Nu se gîndiseră prin prisma viziunii artistice. Garrison privi în jur şi îşi dădu seama cît de plictisitor e peisajul din locul unde stătea ea. Se rezemă de coada tîrnăcopului şi zîmbi.

– Ce-ar fi să te duc la o plimbare mai spre est? E o zonă acolo, pe care vreau s-o verific.

Augusta se ridică rapid în picioare şi îşi şterse şortul de praf.

– Hai să mergem, spuse ea, înainte ca el să aibă timp să se răzgîndească.

Nu se putu abţine să nu zîmbească, văzîndu-i entuziasmul.

– Ben, te deranjează să vezi dacă toţi se întorc în tabără, la timp?

– Nici o problemă, Doc.

Garrison îşi puse uneltele, la loc, în rucsac şi îşi verifică echipamentul. Aruncîndu-i o privire lui Gus, care îşi împacheta la loc lucrurile, zise:

– Mai dă-ţi cu puţină cremă de-aia pentru

bronz.

Augusta roşi, prinsă cu un borcănaş de cremă în mînă. Cum reuşeşte bărbatul ăsta s-o facă să roşească de la zece metri distanţă? Probabil că are o privire paranormală. După ce îşi aplică puţină cremă pe faţă, băgă borcănaşul în geantă şi îşi luă mapa.

– Sînt gata.

Garrison termină de dat ultimele instrucţiuni studenţilor şi se îndreptară către est. Mergea mai încet ca de obicei, şi de cîteva ori a încercat să-i care mapa. Piersica lui sudistă era încăpăţînată ca întotdeauna, insistînd să-şi care singură echipamentul şi ţinîndu-se pas cu pas după el.

Tabăra era la o jumătate de oră în spatele lor, cînd Garrison observă că Gus se uită întruna înapoi.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu.

– Atunci de ce te tot uiţi înapoi?

– Sîntem urmăriţi.

Garrison se opri şi se întoarse. Cine dracu' îi urmărea? Nu vedea nici o mişcare.

– Nu văd pe nimeni.

– Nu e un „cineva", e ceva.

Garrison se holbă la ea de parcă ar fi înnebunit.

– Ce e?

Îi arătă spre cer, o pasăre întunecată ce se rotea.

– El.

– E doar un vultur.

– Ştiu ce e. Nu-mi place să fiu urmărită, asta e tot. Mă face să-mi iau pulsul întruna.

Din impuls, se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Te anunţ din timp, dacă va încerca să ne atace. Uimit de ce făcea, se întoarse repede şi porni din nou. Nu voise să facă asta.

Degetul Augustei mîngîie locul unde o sărutase şi se luă după el. Era prima oară cînd o atingea, de cînd stătuseră atunci, în oraş, sub copac. Poate că vechiul Garrison îşi revine.

Jumătate de oră mai tîrziu, nemaiputînd să se abţină zise:

– Doc?

Îi răspunse, continuînd să studieze peisajul înconjurător.

– Hmmm...

Augusta se întrebă cum spune o doamnă cuiva, că are nevoie de puţină discreţie. Dacă era

din clasa lui, ar fi ridicat politicoasă două degete şi s-ar fi scuzat. Zîmbind strîmb, spuse:

– Cred că nu ar fi trebuit să beau şi a doua ceaşcă de cafea, azi-dimineaţă.

Confuzia din ochii lui Garrison se risipi cînd o privi. De ce dracu' nu s-o fi gîndit la asta? Se uită primprejur. Nici un tufiş; numai gropi şi ridicături de pămînt. O luă de mînă şi o conduse în stînga lui. Doamna lui va trebui să se mulţumească cu asta. Se uită de jur împrejur să vadă dacă nu e ceva periculos prin zonă. Ca să fie sigur, luă tîrnăcopul şi, după cîteva lovituri bune, o avalanşă de pietre o luă la vale.

– Ei, acum poţi să fii liniştită. Dacă era ceva pe acolo, s-a dus.

Augusta clătină din cap. Tot ce dorea era doar un moment de singurătate, nu să rearanjeze el peisajul.

– Sînt sigură că mă voi descurca.

Garrison se întoarse şi se îndepărtă.

– Să ţipi, dacă ai nevoie de mine.

Augusta îi ignoră rîsul şi începu să coboare atentă. La al treilea pas, bocancul îi alunecă, şi ea căzu. Impactul corpului ei cu pămîntul provocă încă o avalanşă de pietre. De data asta, a avut

onoarea să fie în mijlocul ei.

Garrison auzi căzătura şi era la jumătatea drumului, cînd ţipătul ei umplu aerul. Ajuns la marginea dealului, frica îi străpunse inima, văzînd-o întinsă, nemişcată.

Capitolul şase

Garrison începu să coboare repede panta, strigînd-o pe nume, doar că picioarele au luat-o înaintea lui. Într-un nor de praf şi pietre, căzu şi aterizã, practic, în capul Augustei.

Ea îşi aranja o şuviţă ce i se desprinsese din coada de cal, clipi, nedumerită de norul de praf şi zîmbi, văzînd că Garrison aterizase cu capul în coapsa ei. Rezemîndu-se în coate, întrebă:

– Phii, Garrison, de ce ţi-a luat atîta timp?

El se ridică repede şi întrebă?

– Eşti rănită?

Ea îşi freca fundul:

– Doar în mîndria personală. Tu?

– N-am părul complet alb?

Ea se uită la părul lui negru şi zîmbi văzîndu-l plin de praf.

– Nu.

– Atunci sînt bine. Îngenunche în faţa ei şi se încruntă văzîndu-i picioarele. Erau pline de zgîrieturi, praf şi nisip. Suflă şi, cu gingăşie, încercă să i le şteargă de praf ca să vadă dacă nu are ceva serios. Gus era bine şi aproape că nu păţise nimic. Asta era principalul.

– Pot să-l păstrez? Se ridică, ştergîndu-şi palmele una de alta. Erau pline de zgîrieturi şi o tăietură mică. Eu l-am găsit.

Garrison se uită la ea şi întrebă:

– Despre ce vorbeşti?

– Nici n-ai observat! Phii, cred că te-ai lovit la cap. Îngrijorată, îl întrebă: Eşti sigur că n-ai nimic?

– Ţi-am spus că sînt bine. Eu sînt cel îmbrăcat cu blugi şi tricou cu mîneci lungi. Nu eu fac parada modei dezbrăcat pe jumătate. Se întinse

după rucsac şi scoase o trusă mică de prim-ajutor. Desfăcu bidonul şi îi turnă apă curată pe zgîrieturi.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Pot să-l păstrez?

El îi spăla, cu blîndeţe, semnele roşii.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Arătă cu degetul peste umărul lui.

– Despre ăla vorbesc. Pot să-l păstrez?

Garrison se uită peste umăr şi răsturnă bidonul cu apă. Rămase cu gura căscată, zărind un os de dinozaur într-o parte a dealului, iar şortul ei se udă instantaneu. Era un os lung, în stare perfectă.

Augusta apucă bidonul, înainte să se risipească toată apa şi se strîmbă cînd tăietura din palmă se frecă de pînza dură cu care era acoperit bidonul.

El observă strîmbătura şi îi luă, uşurel, mîna. Murmură un „Oohh!" văzîndu-i palma plină de sînge.

– De ce nu mi-ai spus? Îi luă bidonul din mînă şi îi curăţă palma. Nu era aşa de rău cum crezuse. Deschise trusa de prim-ajutor şi desfăcu o sticluţă de peroxid. S-ar putea să usture puţin,

dar va trebui să omorîm microbii, înainte să se infecteze. Se uită la ea cînd îi turnă lichidul. Nu îşi trase mîna, nu ţipă, dar ochii aurii erau deformaţi de durere şi de lacrimi. I se rupea inima. Aplică repede o bandă de leucoplast cu pansament steril pe tăietură.

După ce termină de inspectat şi curăţat numeroasele zgîrieturi de pe mîna ei, se aplecă şi o sărută pe tăietura bandajată.

– Gata, totul e bine.

Lacrimile cauzate de durerea momentană i se uscaseră de mult şi îi zîmbi:

– Te pricepi. Ai făcut practică îndelungată?

El îi luă cealaltă mînă şi o studie. Arăta mai bine decît cealaltă. O curăţă şi pe aceasta.

– Nu. Eşti primul scriitor care vrea să experimenteze, pe propria piele, o alunecare de teren.

Augusta rîse.

– Poate că viitoarea mea carte va fi despre o alunecare de teren care voia să fie avalanşă. Privi spre fosilă şi se strîmbă. Garrison ar fi trebuit să se repeadă asupra fosilei, ca un cîine turbat, în loc s-o doftoricească.

– Pot să termin şi singură. De ce nu te duci să

vezi ce am găsit?

El ignoră osul.

– Mai întîi vreau să te văd mergînd, aşa, ca să fiu sigur. Se ridică, îşi scutură hainele de praf şi o ajută să se scoale în picioare.

Ea zîmbi bine dispusă şi făcu cîţiva paşi în faţa lui.

– Uite, eşti satisfăcut? Se şterse de praf. Fundul ei, supus unor grele încercări, va fi mai bine cînd va merge; probleme va avea cînd va trebui să se aşeze.

Garrison o privi mergînd. Nimic deosebit. Totul era bine, deşi părea precaută cu ceva. Făcu cîţiva paşi, apropiindu-se de ea, şi o curăţă de praful de pe fund.

Asta era! Ea îşi acoperi fundul cu mîinile, protectoare, şi se luă după el.

– Ce faci?

– Te doare!

– Nu mă doare, se răsti Augusta, am doar o vînătaie.

El se uita la pantalonii ei scurţi şi se întreba ce să facă. Doar nu putea să-i ceară să vadă, nu?

– Trebuie să te controleze cineva.

Augusta se uită urît la el:

– Poate îţi trag o palmă.

– Mă refeream la Sue Ellison, nu la mine.

– Nu am nevoie să se uite nici Sue, nici nimeni. Sînt perfect capabilă să ştiu unde am vînătăi şi unde nu. Se îndreptă către pantă. Du-te să vezi ce fel de os am găsit.

Garrison o privi cum urcă graţios panta. După felul în care se mişca, nimic nu părea rupt.

– Unde te duci?

Augusta îl privi de pe creasta dealului, îl privi strîmb. Dacă înainte de căzătură avea nevoie de un moment de singurătate, logic că acum, după, era disperată.

– „Să cumpăr un cal". Se întoarse şi dispăru de pe creastă.

El privi în gol un minut întreg, înainte să-i pice fisa. Gus nu fusese prea explicită.

Trei minute mai tîrziu, Augusta îşi făcu apariţia în capul dealului, dar pe un alt drum. Celălalt era alunecos. Corpul ei julit şi plin de vînătăi nu mai suporta încă o căzătură. Se îndreptă către Garrison care încerca să cureţe, cu precauţie, mizeria de pe os.

– Ei bine, care e opinia expertului?

– Pare a fi un femur.

Ea clătină din cap aprobatoare. Nu făcea diferenţa dintre un femur şi un os de la degetul de la picior! De fapt, parcă femurul e un os de la picior!

– De unde?

– Oi fi eu bun, dar nici chiar aşa. Se uită la ea cît e de murdară. De ce nu-mi dai o mînă de ajutor, să văd ce ai găsit?

Augusta căută prin geantă şi scoase singura unealtă pe care o avea – un piconer mic. Se aşeză pe o piatră, plasîndu-şi întreaga greutate pe stînga. Măcar putea să stea jos. Urmînd instrucţiunile lui Garrison, lucră cot la cot cu el, ca să cureţe descoperirea vieţii ei.

Pe la amiază se hotărîră că nu e chiar aşa de uşor să fii paleontolog precum pare. Crestaseră aproape toată zona dimprejurul lor. La stilul lui, ar fi trebuit să rămînă acolo pentru următoarele patru săptămîni.

– Cînd luăm pauza de prînz?

Buimac, Garrison se uită la ea. Uitase complet de prînz. Femurul era magnific, o adevărată frumuseţe. Presupunea că piciorul are aproape un metru şi jumătate. Dar cel mai important era

faptul că dacă era un femur, restul dinozaurului nu putea fi prea departe. Zîmbi mulţumit:

– Îmi pare rău. Uneori mă cam ia valul.

Cînd s-au întors în tabără, studenţii erau deja la jumătatea cinei.

– Phii, Doc, începusem să cred că v-aţi pierdut pe undeva. Ceilalţi studenţi izbucniră în rîs, auzind afirmaţia lui Randy.

Garrison puse braţul plin de praf pe umerii, la fel de murdari, ai lui Gus.

– Băieţi, – se uită la cele trei studente, apoi adăugă – şi fete, aş dori să vă prezint pe noul membru onorific al echipajului nostru.

Studenţii îl priveau nedumeriţi. În ceea ce-i privea, Augusta devenise membru al echipajului din ziua în care venise în tabără. Adevărat, nu era studentă în paleontologie, dar pusese întotdeauna umărul la nevoie.

Augusta nu putea spune că a roşit din cauză că Garrison o îmbrăţişase sau pentru că era mîndră. În sfîrşit, avea de gînd s-o accepte ca făcînd parte din grup, în loc s-o sîcîie că e o

„doamnă" ce trebuie protejată. Şi cînd te gîndeşti că nu i-a trebuit decît o alunecare, un femur preistoric, opt ore de lucru şi de dureri de spate şi împărţirea unui suc de fructe pe care îl găsise prin geantă.

– Ghiciţi cine a găsit, probabil, cea mai importantă fosilă a verii? Vocea lui Garrison era respectuoasă.

Opt perechi de ochi o priveau întrebători pe Augusta.

– Ce? întrebă Ben.

– Cum? sări Caroline.

– Unde? ţipară Glen şi Steve.

Garrison o trase mai aproape.

– E povestea ta, Gus, nu vrei să le-o spui? Nu ştia cum să le povestească, fără s-o facă să se jeneze.

Augusta povesti evenimentul unui auditoriu captivat.

– Doc nu e încă sigur cărui dinozaur aparţine femurul. Am lucrat la el toată ziua şi încă nu l-am curăţat pe toată lungimea. Nu, Doc?

Garrison o strînse în braţe pe Gus, în final, răspunse cîtorva dintre întrebările cu care studenţii îl asaltau şi luă capacul de pe oala care

trona pe chiuveta de inox. Iarăşi chili cu zahăr. Petrecerea de mîine-seară începuse să pară ca un dar trimis de Dumnezeu. Auzise că vor pune la frigare un viţel întreg şi paria că va fi mîncat pînă la os; o să-l roadă mai ceva ca pe preţiosul femur. Îi dădu lui Gus o farfurie, cerîndu-şi scuze din ochi. Nu ar fi trebuit să mănînce chili cu zahăr după o zi ca asta.

– Vreau să faci un duş imediat după ce mănînci. Şi, comandă el, vreau ca Sue să se uite la vînătăile tale.

Augusta luă farfuria şi se servi din mîncarea de chili, ce mirosea delicios. După evenimentele de peste zi, ar fi mîncat de la cap la coadă chiar şi un sconcs. Era evident depăşită de importanţa de a fi devenit membru onorific în echipajul lor. Garrison continua să o ţină înfăşată în scutece.

– Dacă aş fi crezut că vînătăile mele trebuie consultate, aş fi rugat pe cineva s-o facă. Luă o lingură şi un coltuc de pîine şi se îndreptă spre un loc liber, exact în mijlocul studenţilor.

Garrison o privi ţeapăn şi oftă. Toată ziua s-au înţeles perfect! Avusese cea mai frumoasă zi de cînd se ştia. Munciseră cot la cot zile întregi,

discutînd tot ce le trecea prin cap. El învăţase multe despre profesia ei, despre familia ei şi despre faptul că nu putea să sufere geniile. Nu îi dezvălui IQ-ul lui şi se descoperi vobind despre familia şi mai ales despre soră-sa şi cei doi nepoţi. Era un subiect pe care îl discuta rareori, pentru că îi provoca un sentiment de tristeţe. Dacă la el nici nu putea fi vorba despre o relaţie cu vreo femeie, cum s-ar fi aşteptat să devină tată? Astăzi, nu se întristase; în schimb, Gus îi completa poveştile despre nepoţii lui cu cele despre nepoţii ei buclucaşi.

Pierduse întreaga zi pentru că era îngrijorat de sănătatea ei. Păi, la dracu, ce ar fi putut să facă? Afară de faptul că ar putea fi serios rănită? Mai voia o a doua părere şi, dacă nu putea fi a lui, va trebui să fie a lui Sue.

Oftînd, îşi spălă farfuria şi se aşeză în apropierea lui Gus, patru scaune mai încolo.

Următoarea oră au petrecut-o discutînd despre femur şi posibilitatea de a descoperi mai multe oase. Garrison spunea că femurul e posibil să aparţină a cinci feluri de dinozauri, găsiţi prin aceste părţi, şi a două dintr-o specie care nu existase în Montana.

Augusta se ridică şi le spuse noapte bună. Soarele era pe cale să apună şi avea nevoie disperată de un duş. În seara aceea, era ultima la rînd.

Douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu, opri apa şi întredeschise uşa să-şi ia prosopul din hol. Era să-l scape cînd văzu că este întins de o mînă foarte bărbătească. Mîna lui Garrison.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Privi degetele puternice şi luă prosopul pufos.

– Puteai să baţi la uşă.

El continuă să privească spre bucătărie, încercînd să rămînă cît de discret îi permitea mica rulotă.

– Am bătut. Nu a răspuns nimeni.

Răspunsul ei a fost trîntitul uşii de la baie. Un moment mai tîrziu, întredeschise iar uşa.

– Ai putea să-mi dai cămaşa de noapte de pe pat?

Uşa se trînti din nou. Garrison se duse la pat şi luă cămaşa. Satinul rece îi luneca printre degete. Deschise încetişor uşa de la baie şi îi întinse cămaşa. Uşa i se trînti din nou în nas.

– A fi putut să-mi mulţumeşti măcar.

Vocea ei se auzi din baie:

– Pentru ce? Că m-ai forţat să mă îmbrac în cabina asta de telefon?

El aduse scaunul pliant de afară şi îl aşeză în bucătărie. Aprinse lanterna, desfăcu trusa de prim-ajutor, perfect utilată, pe care o adusese cu el, şi se aşeză pe băncuţa de lîngă perete. Augusta ieşi din baie, îmbrăcată cu cămaşa de noapte şi cu părul înfăşurat în prosop. Dorindu-şi un halat, intră în bucătărie unde se lovi de scaunul pliant.

– Auzi, fir-ar al dracului, Garrison – spuse ea, frecîndu-şi genunchiul – nu crezi că am căpătat destule zgîrieturi pentru o zi?

Privirea lui înfometată nu se dezlipise nici un moment de picioarele ei. Erau aceleaşi picioare care îl obsedaseră toată ziua. Aproape că nici nu se mai vedeau zgîrieturile.

– Îmi pare rău! Vocea lui se auzi aproape ca un croncănit.

Ea se uită la trusa de prim-ajutor deschisă şi oftă. Bărbatul ăsta nu se lăsa.

– Unde se ascunde Sue?

– Nu am chemat-o.

Augusta luă un tub de cremă antibacterii şi

începu să-şi ungă zgîrieturile de pe picioare.

– De ce nu? „Dacă Garrison crede că o să-mi controleze curcubeul de culori pe care-l am pe fund, se înşală".

– Te-am urmărit în timpul cinei şi nu păreai să ai dureri, dar te jena ceva.

Cu capul aplecat asupra piciorului, îl privi chiorîş.

– Deci, în cele din urmă, ai ajuns să mă crezi pe cuvînt.

Garrison privea pata de lumină de deasupra capului ei. Degetele lui erau pregătite să ungă fiecare zgîrietură cu doctorie şi nu din cauză că îi era frică să se infecteze.

– Am tendinţa de a-mi lua responsabilităţile mult prea în serios.

– Dar eu nu sînt responsabilitatea ta. Sînt musafira ta.

– Din momentul în care m-ai însoţit la săpături, ai devenit responsabilitatea mea.

Exasperată, izbucni:

– Faci toate astea – mîna ei arăta spre trusa de prim-ajutor – doar pentru că sînt o „doamnă"?

– Nu. Fac la fel pentru fiecare om rănit.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– În prima săptămînă de cînd eşti aici, Steve s-a accidentat la mînă. Nu atît de adînc încît să fie nevoie de cusături, aşa că l-am bandajat. Toată săptămîna următoare, l-am scos din minţi. În fiecare seară, am insistat să verific rana şi să i-o rebandajez.

– Serios?

– Mi-e teamă că da.

Ea se îndreptă în scaun şi se uită la Garrison. După cină, se spălase şi se schimbase. De asemenea, părea hotărît să se asigure că ea e bine.

– De ce?

Se încruntă, sau ochii i se întunecară.

– Pentru că ştiu cît de crudă poate fi această zonă.

Ceva în vocea lui o alertă în legătură cu importanţa subiectului.

– Cît de crudă, Garrison?

Privirea ei părea înţelegătoare şi gata să asculte. Pentru prima oară în cariera lui profesională, spuse povestea lui Peggy Hunter, fata de 19 ani, şi a morţii ei.

Augusta se aşează şi ascultă, nevenindu-i să creadă. Cu şaptesprezece ani în urmă, o univer-

sitate respectabilă a aprobat unei tinere, la două zile de la primul ei contact cu săpăturile, să se ducă să exploreze împrejurimile. Nu numai că nu era echipată corespunzător, să înfrunte vicisitudinile terenului dur din zona statului Utah, dar nu avea nici o idee despre supravieţuire. O fată-cercetaş avea mai multe cunoştinţe decît Peggy.

Informaţiile pe care Garrison le-a adunat mai tîrziu spuneau că Peggy şi-ar fi scăpat piciorul într-o groapă şi că şi-ar fi rupt glezna în trei locuri. Aşa că Peggy a murit singură în întuneric. Căutarea a durat vreo două zile. Garrison a fost cu grupul de intervenţie şi s-au luat după vulturi. Universitatea şi profesorii au fost absolviţi de orice vină, iar cazul a fost închis. Semestrul următor, Garrison s-a transferat la altă şcoală.

– Dumnezeule, e îngrozitor. O trecu un fior pe şira spinării gîndindu-se ce o fi păţit biata fată. Mîna ei mîngîia pumnii lui Garrison, sprijiniţi pe coapsă. Povestea lui Peggy Hunter explica grija excesivă a lui Garrison. Nu avea mai mult de nouăsprezece ani, cînd s-a întîmplat.

Garrison observă oroarea ce înnora ochii aurii ai lui Gus şi se mustră că i-a povestit.

– Nu ţi-am spus de Peggy Hunter ca să te sperii. Vreau să fii mai precaută în faţa pericolelor.

Ea îl bătu pe mînă.

– Cred că a fost greu pentru tine să povesteşti, nu?

El privi în jos. Cum să-i spună că încă mai avea coşmaruri noaptea din cauza asta? Uneori se visa alergînd printre mlaştini, căutînd-o pe tînăra studentă pe care abia o cunoştea, iar alteori se visa închis în trupul lui Peggy Hunter, simţind toată durerea şi frica ei. Dar cel mai groaznic coşmar pe care îl avea era despre rătăcirea unuia din studenţii lui.

O strînse de mînă la rîndul lui şi zise:

– Eşti prima persoană căreia i-am povestit.

– Mulţumesc.

Garrison îşi drese glasul. Nu intenţionase să discute despre asemenea subiect morbid. Îi luă mîna rănită şi i-o întoarse.

– Pot să-ţi examinez tăietura?

Augusta i-ar fi arătat şi vînătăile de pe fund dacă i-ar fi cerut-o.

– Mi-am scos bandajul înainte de duş, ca să se cureţe mai bine.

Îi studie tăietura. Începuse să se cicatrizeze şi nu se vedea nici un semn de puroi sau de altă infecţie. Luă tubul de cremă din cealaltă mînă a ei şi începu să ungă tăietura, cu blîndeţe.

– Las-o neacoperită în noaptea asta, dar mîine să-ţi pui un bandaj, înainte să mergi cu noi la lucru.

– Da, Doc. Zîmbi, auzindu-i tonul de comandant. Ar putea fi un adevărat dictator.

– Nu-mi spune aşa.

– Cum? întrebă ea confuză. Doc?

– Studenţii îmi spun Doc şi tu nu eşti studenta mea. Degetele lui îi mîngîiară obrazul. Pielea îi strălucea, era perfect curată după duş, iar mirosul şamponului şi al săpunului îl îmbătau. Tentaţia de a o lua în braţe şi a o duce în pat era înnebunitoare. Ar fi făcut dragoste cu ea toată noaptea şi dimineaţa. Ar fi pierdut şi balul.

La dracu', după cum se simţea, ar fi pierdut toată săptămîna următoare.

Augusta simţi tremurul degetelor lui. Dorinţa se transformă în flacără. Sînii deveniră mai grei, iar sfîrcurile, excitate de satinul rece, se întăriră. Încet, îşi umezi cu limba buzele uscate, după care rosti în şoaptă.

– Nu, Garrison, nu sînt una din studentele tale.

Trebuia să iasă de acolo pînă cînd hormonii nu îi întunecau ce-i mai rămăsese din raţiune. Nu mai ştia de ce i-a povestit lui Gus de Peggy Hunter şi nici de ce a rugat-o să nu-i mai spună Doc. Dacă-l striga Doc, se impunea o distanţă sigură între ei. Dacă ce se petrecea era de domeniul sexului, putea să se descurce. Dar nu era doar sex, era ceva mai mult, ceva ce nu putea controla şi distruge. Ceva ce îl excita ca niciodată şi îl înspăimînta, lăsîndu-l fără grai. Ar omorî ca să ştie despre ce-i vorba, iar după ce ar afla, s-o ia la fugă. În seara asta, nu era momentul să se confrunte cu acest „ceva".

Se ridică, ignorînd invitaţia din ochii ei şi îşi strînse trusa de prim-ajutor.

– Eşti în stare să mergi mîine la muncă?

Augusta se ridică şi ea, dărîmînd scaunul. Oare a înţeles greşit dorinţa din ochii lui?

– Bineînţeles. Se poate repara cu o noapte de somn bun.

Garrison o privi şi se îndoia că odihna unei nopţi îi va rezolva problema. Dădu scaunul la o parte, îşi luă trusa şi deschise uşa. Răcoarea

nopţii îi potoli trupul înfierbîntat.

– Minunat, atunci ne vedem dimineaţă.

Augusta pufni prin colţurile gurii văzînd cum Garrison dispare în noapte. De ce ignora ceea ce se întîmpla între ei? Oare nu simţea la fel?

Augusta, nervoasă, îşi aranja cu palmele rochia de jerseu pe lîngă trup, cînd la uşa motelului se auzi un ciocănit. Garrison ajunsese la fix. O lăsase la „Minnie" cu două ore mai devreme, înţelegîndu-se să se întoarcă la şase. Profită la maxim de acele două ore. Făcuse un duş, spălîndu-şi părul plin de praf, apoi umplu cada cu apă fierbinte şi vărsă jumătate din sticla de spumant, pe care îl cumpărase din oraş weekend-ul trecut. Îi trebui multă putere să iasă din cadă după ce apa se răcise.

Se privi în oglindă cînd traversă camera să răspundă la uşă. Spera ca ţinuta pe care şi-o alesese să se potrivească cu primul bal al ei în Montana. Rochia era pînă deasupra genunchilor, iar pe deasupra avea un sacou de mătase, galben, fără revere. Îşi dăduse părul pe spate şi

şi-l prinsese cu o panglică galbenă. Se fardase discret şi singurele bijuterii erau un lanţ de aur şi aceleaşi inele pe care le purtase toată săptămîna. Îşi lăcuise unghiile de la picioare cu ojă corai, asortată perfect cu sandalele albe.

Augusta deschise şi zîmbi văzîndu-l pe Garrison rezemat de marginea uşii.

– Bună. Era îmbrăcat cu aceiaşi bocanci, blugi tociţi şi o cămaşă albastră cu mîneci lungi. Zîmbetul cu care o întîmpinase el ar fi putut topi şi un bloc de gheaţă.

Garrison intră şi murmură un bun-găsit, specific lui:

– Ştii cum să strici o întîlnire, nu?

Ea era confuză din cauza vorbelor dure combinate cu ochii jucăuşi.

– Scuză-mă.

– Am venit, plănuind să te ţin în braţe toată noaptea.

– Şi? I se părea paradisul.

– Acum, va trebui să-mi petrec noaptea luînd la bătaie ceilalţi bărbaţi care vor vrea să fie aproape de tine.

Se înroşi de plăcere şi se întoarse în cameră să-şi ia cheile şi un pulover.

– Phii, Garrison, da' te-ai trecat cu peria!

Garrison încă mai rîdea cînd îi ţinea uşa deschisă la jeep. Ea se aşează şi îi zîmbi. El închise uşa şi o mîngîie tandru pe obraz.

– Am vrut să spun că eşti frumoasă în seara asta.

Obrazul ei, se întinse, instinctiv, după mîna lui.

– Mulţumesc, Garrison. Şi adaug că şi tu arăţi extrem de bine.

El se aplecă şi îşi lipi o clipă buzele de ale ei.

– Dacă o ţinem în discuţii de genul ăsta, s-ar putea să nu ajungem la dans. Îi dădu drumul la obraz şi înconjură jeep-ul către scaunul şoferului.

Augusta se uita la felul în care blugii i se mulau pe fese şi murmură: „Se poate trăi şi cu speranţa".

Garrison deschise uşa de pe partea şoferului.

– Ai zis ceva? Auzise ceva în care şi cuvîntul „speranţă".

Ea se înroşi şi se uită în altă parte.

– Nu, vorbeam singură.

Porni jeep-ul şi îi privi obrajii roşii de jenă. Doamna lui spusese „trăind cu speranţa". Poate că ar trebui să se întoarcă în cameră şi să se

iubească pînă dimineaţa. Dar ştia că dacă el şi Gus nu vor apărea, vor veni studenţii după ei. Se uită cu coada ochiului la picioarele Augustei. Frustrarea îi invadă trupul. Noaptea asta se dovedea de pe acum a fi foarte lungă şi foarte interesantă.

Capitolul şapte

Augusta se cuibări în braţele lui Garrison şi se întrebă cum era posibil ca o formaţie de muzică country, care îi făcuse să se zbîngţuie nebuneşte mai devreme, putea cînta asemenea bluesuri de vis. Balansul perfect făcea ca noaptea să fie magică. Ceea ce lipsea era concluzia naturală – Garrison s-o ducă înapoi la hotel şi să rămînă peste noapte. Trăia cu speranţa.

Seara începuse cu o grandioasă risipă de

mîncare. Erau de toate, de la un viţel întreg, pus la frigare, pînă la o mulţime de pui la grătar. O masă gemea de greutatea plăcintelor şi prăjiturilor de toate felurile cunoscute de omenire. După cum mîncase, Augusta se jurase că nu va mai înghiţi nimic toată săptămîna. Observase că Garrison curăţase cam la fel mesele. După masa din seara asta, mîncarea de chili cu zahăr nu va mai avea acelaşi gust.

Muzica îi îmbrăţişă pe dansatori. Colţul umbros al ringului de dans, unde Garrison o condusese, era locul ideal pentru a seduce. Nu mai sedusese nici un bărbat pînă acum, dar nici nu a dorit vreodată un bărbat, ca pe Garrison. Timpul o presa. Va părăsi Montana în patru săptămîni. În noaptea asta, dacă vraja nu se va rupe, Garrison nu va dormi în bungalou împreună cu ceilalţi bărbaţi.

Studenţii se distrau împreună cu un grup de tineri din zonă şi îi lăsaseră singuri toată seara. Familia Ellison dispăruse misterios de vreo două ore, iar Sam Hoffman se amuza cu fata unui fermier care zicea că paleontologii sînt persoane „atît de... drăguţe". Augusta se lipi de Garrison pentru că formaţia începu un alt blues.

Garrison o îmbrăţişă şi şi-o lipi de trup. Se simţea minunat. Obrazul lui îi mîngîia creştetul capului, iar răsuflarea ei îi răcorea pieptul acolo unde cămaşa era desfăcută la nasture. Dacă şi-ar apleca faţa şi ar ridica-o pe a ei, buzele li s-ar lipi.

Voia să simtă aceste buze.

Mîinile lui îi înconjurară umerii. Era obosit de jocul de-a ghicitul. În noaptea asta jocul se va sfîrşi, iar el va descoperi încotro îi va îndrepta această pasiune incontrolabilă.

Augusta simţi sexul lui tare apăsîndu-se de al ei şi zîmbi. Seducţia lucra minunat.

Garrison o simţi zîmbind şi oftă.

– Garrison? Degetele ei se jucau cu nasturele de la cămaşă.

– Hmmm...

– Dacă ai avea o dorinţă acum, care ar fi aceea?

El închise ochii, pentru că dansul se terminase şi luminile se aprinseseră.

– Periculoasă întrebare, Gus.

Ea rămase în braţele lui, privindu-l.

– Mă simt periculoasă.

Garrison o privi în ochi. Nu simţea pericol, ci

dorinţă. Aceeaşi dorinţă care îl tortura şi pe el.

– Atunci, dorinţa mea ar fi să ne întoarcem la „Minnie" să descoperim ce culoare au cearceafurile de pe patul tău.

Privirea Augustei nu-l părăsi, în timp ce se căuta prin buzunare după cheile de la cameră.

– Sînt albe, dar eşti invitat să le verifici personal.

Augusta nu-şi mai aducea aminte cînd au părăsit petrecerea şi s-a dus înapoi în Hot Springs. Probabil că aşa s-a întîmplat de vreme ce stătea acolo, în penumbra luminilor hotelului, privindu-l pe Garrison cum descuie uşa de la camera ei. Deschise uşa, dar o blocă înainte ca ea să intre.

– Remuşcări?

Ea îl privi în ochi şi spuse:

– Nici una. Trecu pe lîngă el şi intră în camera întunecată. Făcu cîţiva paşi, aprinse lumina de deasupra garderobei şi îşi dădu jos puloverul. Îl auzi pe Garrison cum încuie uşa.

Degetele lui îi mîngîiară încet mîinile cînd ea îşi aşeza puloverul pe marginea scaunului. Cum ea

tremura, el păşi mai aproape şi o întrebă:

– Ţi-e frig?

Ea îi simţea căldura trupului lipit de spatele ei şi se cutremură din nou, cînd degetele lui îi mîngîiară braţele bronzate. Ea clătină încetişor din cap.

El îi sărută zona sensibilă din spatele urechii şi îi şopti:

– Ştii ce m-a înnebunit toată noaptea?

Augusta îl simţi cum îi desface panglica şi cum îi răsfiră părul cu degetele.

– Ce? Nu avea idee cum poţi înnebuni un bărbat ca Garrison.

Garrison îşi îngropă faţa în porţiunea mătăsoasă de rai ce i se strecura printre degete.

– Părul tău, rosti întretăiat, miroase a primăvară. Braţele lui îi înconjurară talia şi o trase mai aproape, în timp ce buzele îi coborau pe gîtul gol. Marginea bluzei îl împiedică să-i exploreze şi umărul.

– Nu doar părul tău, tu, toată. Degetele o mîngîiară pe abdomen. Miroşi a primăvară peste tot?

Dacă nu ar fi sprijinit-o, s-ar fi prăbuşit pe mocheta verde-închis. Îşi rezemă spatele de pieptul

lui şi îi întinse buzele. Mai şopti ceva, înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei.

– Ai gust de mere.

Augusta încercă să se răsucească în braţele lui, dar el nu-i dădea voie. Avea un braţ prins, dar cu cel liber îşi înfipse degetele în părul lui. Răspunse dansului limbii lui, ridicată în vîrful picioarelor şi trăgîndu-l mai aproape. Degetele lui îi eliberară abdomenul şi îi cuprinseră blînd un sîn. Un geamăt de satisfacţie se auzi din gîtul ei, acoperit doar de geamătul dorinţei lui.

Se ridică în vîrful picioarelor în timp ce degetele lui meştere îi desfăceau nasturii rochiei. Mîna ei captivă i se înfipse în coapsă.

Garrison îi simţi mîna pe coapsă şi se rugă să mai aibă putere. Doamna lui merita mai mult decît un număr rapid. Poate că nu putea să i se ofere pentru totdeauna, dar îi putea arăta o noapte de plăcere. Oh, şi ce dulce era plăcerea.

Întrerupse sărutul şi îi desfăcu încet rochia. Buzele îi coborîră pe şira spinării pînă cînd ajunseră la pielea delicată a taliei. Apoi se ridicară înapoi, sărutînd-o pe fiecare centimetru de spate. Buzele i se lipiră de pulsul ce bătea nebuneşte la gîtul ei.

Dulcea tentaţie

O străbătu un val de căldură, din vîrful unghiilor lăcuite corai, pînă în vîrful capului, şi un tremur îi scutură trupul cînd simţi cum îi mîngîie abdomenul şi îi alintă dantela de la chiloţi.

Garrison desfăcu copca de la sutien cu o mînă şi îşi continuă explorarea cu cealaltă. Încet, îi dădu o bretea de pe umăr şi îi sărută pielea dulce.

– Spatele tău are gust de primăvară. A doua bretea fu coborîtă cu încetinitorul şi celălalt umăr urmă acelaşi tratament.

– Miroşi peste tot a primăvară?

Sutienul căzu pe podea. Ea îşi arcui spatele şi întinse braţele să-l cuprindă. Garrison îşi dezlipi buzele de pe gîtul ei şi privi în jos. Sînii drepţi aveau sfîrcurile întărite. Transfigurat, el îi luă în plame ca pe două comori.

Degetele ei îi mîngîiau obrazul.

– Aşa ar trebui.

Gemînd, Garrison îi lăsă rochia să cadă, apoi o luă în braţe şi o duse în pat. O aşeză în mijloc, păşi înapoi şi se dezbrăcă repede.

Augustei i-ar fi plăcut să se dezbrace mai încet, dar nu mai avea chef de amînări. Părea că a aşteptat toată viaţa acest moment. Aşa că se

mulţumi să-i urmărească fiecare mişcare şi să se uite la trupul care i se va dezvălui în cele din urmă. Umerii puternici şi pieptul dur, plin de păr cîrlionţat şi negru, îl făceau irezistibil. Ieşi din ghete şi ciorapi şi îşi aruncă nerăbdător blugii şi lenjeria pe jos. Augustei i se opri răsuflarea văzîndu-i bărbăţia, dură şi ridicată. Ar fi vrut să-l mîngîie, dar mîna îi rămase în aer. Un singur cuvînt îi scăpă:

– Frumos.

Garrison se umflă în pene, plin de mîndrie. Femeia pe care o dorea cel mai mult pe lume credea că-i frumos. La dracu, ştia că nu e frumos, dar, în acel moment, văzîndu-i privirea apreciativă, se simţea ca un rege.

Mîndru, se urcă în pat şi îi ridică un picior. Zîmbi văzîndu-i privirea contrariată cînd îi dădu sandaua jos. Acum o mai acoperea doar cămaşa fină, albă, provocatoare, şi satinul cearceafurilor.

O sărută în la încheietura genunchiului. Ea se întinse şi închise ochii, în timp ce mîinile calde îi cuprindeau talia. Degetele aspre pe pielea fină o aduseră în pragul extazului. Îi şopti numele, iar pumnii ei mototoliră cearceaful.

Garrison o mîngîie pînă spre talie, iar degetele lui dădură la o parte cămaşa, căutîndu-i căldura. Era umedă.

– Eşti gata pentru mine, spuse el, gîfîit. Apoi îşi strecură degetele tremurătoare pe sub elastic şi îi coborî chiloţii în jos pe picioare.

Augusta deschise ochii, gemînd doritoare cînd limba lui o atinse:

– Ai gust de primăvară. Privirile li se întîlniră cînd introduse degetul în pasajul alunecos.

Ea simţea intensitatea fiorului de parcă s-ar fi cutremurat clădirea şi încercă să se abţină. Voia să-l aştepte. Voia să fie cu el cînd va izbucni furtuna. O copleşeau valuri-valuri sentimente cum nu mai avusese vreodată. Se apropiau mai repede, mai în forţă, cu fiecare mişcare a mîinii lui. Nu putu rezista asaltului lor. Cînd Garrison scoase degetul şi îl înlocui cu limba, furtuna o desfăcu într-un milion de bucăţi.

Augusta se cutremură în timp ce plăcerea îi convulsiona trupul. Pentru cîteva minute rămase aproape fără respiraţie.

Îşi recăpătă controlul, odată cu senzaţia de plinătate şi de relaxare. Garrison era deasupra ei şi o privea, în timp ce ea rămase agăţată de

trupul lui.

– Se spune că ochii sînt oglinda sufletului. Îi îndepărtă tandru o şuviţă de păr de pe obrazul înroşit. Nu am crezut pînă acum.

Ea se înroşi şi mai rău şi îşi coborî privirea. O urmărise permanent, pînă ajunsese la punctul culminant. Cînd Garrison se mişcă, realiză de unde vine sentimentul de plinătate şi relaxare. Intrase adînc în ea.

Degetul lui Garrison îi mîngîie buza de jos.

– Eşti gata, doamna mea?

Augusta îi simţi bărbăţia în trup şi se întoarse cu faţa la cearceaf:

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să aştept.

El îi mîngîia obrazul, în timp ce ieşea şi intra ritmic din ea.

– Asta nu se spune.

Îi întoarse faţa şi o sărută. Mişcările următoare deveniră mai puternice, mai adînci.

Augusta îl privi mirată. Adică mai putea o dată? Îi înconjură coapsele cu picioarele, în timp ce el mărea ritmul din ce în ce mai mult.

– Garrison?

O sărută tandru.

– E-n regulă, Gus, te am. Şi de data asta –

împreună...

Degetele ei i se încleştară în spate, în timp ce se potrivea ritmului lui. Ultimul cuvînt pronunţat înaintea ţipătului de extaz a fost: „Împreună".

Îl trezi lumina palidă a răsăritului de soare de pe cerul de est. Se trezi în zgomot de sărutări. Trupul reacţionase înaintea raţiunii la buna-dispoziţie a lui Gus. Era tare, semeţ, gata s-o ia încă o dată de la capăt. Nu era sigur de ce simţise Gus în final. Dar dacă era ceva ca fulgerele de lumină în suflete, atunci se înţelegea pe deplin expresia uimită de după.

Îşi forţă răsuflarea să rămînă regulată şi îşi ţinu ochii închişi, în timp ce gura lui Gus cobora din ce în ce mai jos. Era curios cît de departe merge o doamnă jucăuşă.

Augusta simţise momentul în care Garrison se trezise. Gura ei detectase imperceptibila întărire a trupului şi schimbarea de respiraţie. Îşi continuă explorarea fără să facă pauză, cu degetele şi cu buzele. Garrison, dominase noaptea trecută, lăsînd-o fără posibilitatea de a alege, ci doar de a

primi plăcerea. Dar dimineaţa era a ei. Gura ei coborî mai jos.

Garrison simţi căldura buzelor, o trase în sus pe piept şi îi dădu din căldura lui. Doamna lui nu se mai juca, era al naibii de serioasă.

Ea îi răspunse la sărutul pasional şi îşi aşeză trupul într-o poziţie mai convenabilă deasupra lui. Garrison oftă cînd ea întrerupse sărutul şi îşi ridică coapsele. Respiraţia îi şuiera printre dinţi cînd ea se aşeză încet înapoi, înconjurîndu-l cu căldura ei. Ea îşi arcui spatele cînd o penetră şi îi impuse ritmul de mişcare.

Mîini ferme îi cuprinseră spatele şi el o ţinu să nu se mai mişte, pentru a se lupta împotriva plăcerii ce era gata să explodeze.

Catifeaua moale, contractată, ce-l înconjura, îl aducea aproape de final. Îi eliberă coapsele, conducînd ritmul lent şi răsucirile taliei şi îi cuprinse sînii cu palmele. Erau perfecţi şi i se potriveau în palme, de parcă ar fi fost făcuţi pentru el. Le sărută dulce perfecţiunea şi se minună de sfîrcurile întărite şi drepte ce implorau atenţie. Captură unul între buze.

Mişcările Augustei deveniră sălbatice cu cît puterea dintre ei creştea. Nu era sigură cine con-

duce şi cine se lasă condus. Nu mai era important. Ea îl strigă pe nume cînd tensiunea explodă eliberată. Garrison ţipă cu capul între sînii ei „Augusta!" semnalînd eliberarea.

Augusta îşi recăpătă răsuflarea şi se lipi de Garrison. Cu capul sprijinit de pieptul lui, îi ascultă ritmul rapid al bătăilor inimii. Mîna lui caldă îi mîngîia spatele. Ea închise ochii cînd Garrison o acoperi cu pătura. Tot ce dorea era să doarmă în braţele lui. Nu voia să se gîndească la întoarcerea în Georgia de peste patru săptămîni. Dacă Scarlett putea să-şi alunge gîndurile negre pînă a doua zi, putea şi ea.

Garrison continuă s-o mîngîie pe spate mult timp după ce o simţi adormită. Ce dracu trebuie să facă acum? Ştia că era ceva special, ceva ce ardea între el şi Gus. Dar nu ştia că este atît de fierbinte. Rafinata lui piersică sudistă îi provocase o avalanşă de emoţii în suflet. Doamna aceasta îşi făcuse drum în inima lui, deşi îi fusese mai bine înainte. „Mai bine aşa", îşi zise. Nu va merge relaţia dintre ei. Doamnele şi *Boneyard*-ul nu se amestecă.

Oftînd greoi o îmbrăţişă şi zîmbi cînd văzu că se ghemuie în el. Pentru prima oară în viaţă se

întrebă de ce nu a ascultat-o pe maică-sa care ar fi vrut ca băiatul ei să se facă dentist.

Garrison auzi zgomotul apei la duş şi se uită la ceasul de lîngă pat. Era trecut de zece. Îşi trecu o mînă peste pielea obrazului şi se strîmbă. Ce-o fi păţit pielea dulce a lui Gus de la barba sa aspră! Se dădu jos din pat şi se duse gol în baie. Posibilitatea de a evalua el însuşi pagubele era prea tentantă ca să n-o ia în seamă. Mai rămaseră încă o oră şi jumătate în intimitate, înainte de a ieşi din cameră şi de a înfrunta realitatea.

Augusta predă cheile camerei cu două minute înainte de termen. Garrison a bombănit ceva de genul să plătească el camera, dar ea nu a vrut în ruptul capului.

Se aşezară pe canapelele de vinilin de la „Betty" şi ea luă un meniu cu învelitoare de plastic. Şi l-a proptit în faţă, în timp de Garrison

continua să bombăne despre drepturile femeilor, despre organizaţia E.R.A. şi mai ales despre o anumită piersică sudistă.

O chelneriţă tînără se opri la masa lor şi îi întrebă dacă s-au hotărît ce să comande.

Augusta lăsă meniul pe masă şi comandă calmă:

– Doresc un hamburgher de lux, cartofi prăjiţi franţuzeşti, sos de mere, un ceai mare cu gheaţă şi o felie din plăcinta aia de cireşe delicioasă de acolo, din vitrină.

Chelneriţa se întoarse către Garrison, care murmură:

– La fel, şi îi dădu meniul nedeschis.

Cînd fata plecă, o privi pe Gus. Ar fi trebuit într-adevăr să fie supărat pe ea, dar cum ar fi putut cînd ea stătea acolo, strălucitoare. El îi dăruise strălucirea radiantă din ochi. Arăta ca o femeie care a fost satisfăcută.

– Ţi-e foame, nu?

Ea zîmbi şi zise:

– Da, domnule, şi clipi din gene la el. Am muncit pentru apetitul ăsta de dimineaţă.

Garrison îşi lăsă capul pe spate şi rîse. Cîţiva clienţi, inclusiv o pereche de studenţi ce stăteau

vizavi de masa lor, se uitară în direcţia lor.

– Eşti o figură!

– Da, domnule, declar pe cuvînt. Accentul ei sudist era atît de pronunţat, încît se aştepta să apară generalul Lee, în orice moment. Nu asta mi-ai spus azi dimineaţă sub duş.

El veni mai aproape şi şopti:

– Asta înainte sau după ce te-am spălat pe spate?

– Oare e nevoie să reamintesc, domnule, că nu aţi mers niciodată atît de departe?

Memoria lui Garrison era excelentă. Ochii i se întunecară cînd îşi aminti exact ce a spălat şi cum. Spatele nu făcea parte din amintirile lui. Luă paharul şi bău. Avea nevoie să se răcorească, dar băutura rece nu-şi atinse ţinta.

Augusta se încălzise peste măsură, deşi era îmbrăcată cu şort şi cu o bluză subţire. Hotărîndu-se că sutienul trebuie schimbat, înainte să ude banca de vinilin pe care stătea, întrebă:

– Ce-ai plănuit să faci în restul după-amiezei?

Cum să se întoarcă la motel şi să facă dragoste cu ea toată ziua nu părea o idee accesibilă, zise:

– Trebuie să-mi duc rufele la spălătorie. Tu?

– Lenjeria, o parte.

– Ale mele, o parte, sînt în jeep. Ce-ar fi să mergi cu mine la bungalou, şi să le spălăm împreună? Părea foarte neromantic să facă treaba asta. Care oameni, întregi la cap, ar petrece o noapte sălbatică şi o dimineaţă de pasiune, unul în braţele celuilalt, după care ar spăla lenjeria împreună?

Dar Augusta îl surprinse cînd îi zîmbi şi zise:

– Mi-ar plăcea, Garrison.

O oră mai tîrziu, Augustei aproape că îi părea rău. Strîmbîndu-se, îl privi pe Garrison cum umple o maşină de spălat cu blugi şi alta cu tot ce mai rămăsese în geantă. Turnă o porţie mare de detergent în cuvă şi porni maşinile.

Garrison se dădu un pas înapoi şi clătină din cap, văzînd cum Augusta îşi sortează rufele pentru patru maşini diferite. Într-una, cele închise la culoare, în alta, cele deschise, prosoapele şi cearceafurile, într-o a treia şi lenjeria intimă şi delicată, în alta. Reprogramă maşinile pentru a se acomoda, ceea ce el nu făcuse niciodată. Măsurase detergentul şi-l adăugase puţin cîte puţin. Se aşeză într-unul din scaunele portocalii de plastic din spatele camerei.

– Ai risipit banii, zise Garrison. Toate hainele alea ar fi încăput în două maşini.

Ea privi către revistele de lîngă scaunul ei.

– Dacă aş fi pus toate rufele în două maşini, nu ar fi ieşit niciodată curate. Trebuie dero şi apă ca să le speli. Şi dacă maşina e plină cu rufe, apa nu mai încape.

Garrison pufni. Îşi spăla singur rufele din timpul colegiului şi nimeni nu s-a plîns că hainele nu îi sînt curate.

– Şi mediul înconjurător?

Ea răsfoia revista „Nevasta fermierului".

– Cum ar fi?

– Risipa de apă şi apele poluate cu prea mult detergent.

– Maşinile de spălat au un control asupra nivelului apei. Cînd spăl o cantitate mică, reglez la nivelul minim de apă. La fel şi cu detergentul.

El îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă gleznele. Nu voia să stea ore întregi într-o spălătorie, utîndu-se la maşini. Augusta merita o după-amiază mai amuzantă decît asta. Acesta era centrul problemei lui. Era supărat pe ea că era cine era şi era supărat pe el însuşi pentru că era el însuşi. Vocea lui izbucni cu iritare:

Dulcea tentaţie

– Nimeni nu s-a plîns de cum îmi spăl lenjeria.

Ea scoase nasul din revista „Gătiţi pentru fermierul dumneavoastră“ şi se întrebă ce l-o fi apucat. Se purta ciudat de cînd intrase în spălătorie.

– Amuzant. Nu-mi amintesc să se fi plîns cineva pe-aici. Îşi băgă din nou nasul în reţeta de chili.

Capitolul opt

Augusta oftă, stinse lanterna şi se îndreptă cu precauţie prin holul întunecat către patul ei. Garrison nu venise. Plecase cu o oră mai devreme, lăsîndu-i ceea ce ea zicea că este o invitaţie foarte sugestivă. Se părea că nu are de gînd să priceapă invitaţia. Era mai importantă discuţia, pe care o purta cu studenţii, despre viaţa socială şi familială a dinozaurilor, decît ea. Minunat, era pe locul doi, după un amărît de tiranozaur.

Se întinse şi dădu jos cu picioarele păturile de pe pat. Pielea i se încălzise şi o enerva inclusiv moliciunea satinului cămăşii de noapte. Trupul ei îşi amintea şi avea nevoie de o mîngîiere mai dură. De mîngîierea lui Garrison.

Călătoria înapoi către *Boneyard* dură de două ori mai mult ca de obicei. Ajunse în tabără cu cîteva momente înainte de apusul soarelui, frustrată şi gata să-şi roadă unghiile. Atunci de ce Garrison nu a venit cu ea în rulotă? Se purtase ciudat toată după-amiaza, bombănind şi plîngîndu-se de toate alea.

Orice l-ar fi supărat începuse în spălătorie şi continuase şi pe timpul cinei de la „Betty". Dar spre casă, îl bine-dispuse şi îi provocă dorinţa. Deci, unde era?

Dădu un pumn în pernă şi se chinui să adoarmă. Dumnezeu ştie cîtă nevoie avea după noaptea trecută.

Garrison se strîmbă cînd uşa scîrţîi. Intră repede în rulota cufundată în întuneric şi şopti:

– Sînt eu, Gus.

Nici un răspuns.

Se simţea ca un hoţ strecurîndu-se prin tabără, după ce toţi se retrăseseră în corturi, adormind plini de speranţă. Se dusese în cortul lui, se dezbrăcă, se băgase în sacul de dormit înainte ca dorinţa înnebunitoare după Gus să-l cutremure ca o febră. Sări din pat, îşi trase o pereche de blugi şi una de papuci şi se îndreptă spre rulotă.

– Gus, eşti trează?

Privi în întuneric şi abia o zări. Părea că doarme. Îşi scoase papucii, aruncă blugii în mijlocul holului şi se întinse în pat lîngă ea. Trupul lu Gus se mulă instinctiv în braţele sale calde.

– Garrison? Avea vocea grea de somn.

– Cine altcineva ar putea fi? O înconjură cu braţele, sărutînd-o în creştet. Degetele ei îi mîngîiară cîrlionţii pieptului.

– Ce ţi-a luat aşa de mult timp?

O strînse mai tare şi şopti:

– Dormi.

Ea îi întinse cîrlionţii cu buzele.

– Nu mai sînt obosită.

El îi captură degetele căutătoare şi gemu.

– Ascultă, Gus, încerc să fiu un gentleman. O sărută în palmă şi continuă să-i ţină mîna.

Augusta chicoti.

– Un gentleman nu s-ar strecura în patul unei doamne în toiul nopţii. Îi puse mîna pe coapsă. Mai ales gol.

El îi prinse degetele. Gemu cînd ea îşi puse un picior peste al lui. Marginea cămăşii de noapte i se ridicase pînă la un nivel periculos.

– Două minute mai devreme, erai pe altă lume.

Buzele ei calde îi sugeau sfîrcul păros.

– Două minute mai devreme, nu erai în patul meu.

Garrison se roti punînd-o sub el. Mişcarea făcu cămaşa de noapte să se ridice pînă în talie. Carnea fierbinte se lipi de carnea fierbinte. Înainte să-şi piardă controlul, se ridică din pat şi se duse să-şi ia blugii aruncaţi. Augusta se ridică şi strigă în spatele lui:

– Unde te duci?

– Ssss! E-n regulă, du-te înapoi la culcare. Încercă să o înfăşoare în pătură.

Ea împinse pătura.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. El o sărută uşor pe vîrful nasului.

– Ne vedem la micul dejun, O.K.?

– Nu, nu e O.K. Se propti într-un cot şi îl privi.

De ce pleci?

– Nu pot să-i las pe studenţi să-şi închipuie că sîntem amanţi.

– De ce nu? Sînt adulţi, tu eşti adult şi sînt cu siguranţă destul de maturi ca să înţeleagă ce se întîmplă.

– Gîndeşte-te la reputaţia ta.

– Reputaţia mea! Acest bărbat avea reputaţia de a încălca orice regulă stabilită de universitate. Jumătate din personal îl considera un rebel şi cealaltă îl vedea ca pe un erou popular. Şi cînd te gîndeşti că era îngrijorat pentru ea.

– Garrison, am douăzeci şi opt de ani, nu şaisprezece. Îl mîngîie. Hai înapoi în pat.

– Trebuie să dau un exemplu pozitiv, sînt responsabil faţă de studenţi.

Ea îl mîngîie cu un deget pe şira spinării.

– Exemplul tău a fost foarte bun. De ce nu te întorci să-mi arăţi din nou? Învăţ cam greu.

Garrison simţi cum dorinţa îi întăreşte trupul şi gemu. Niciodată nu se simţise atît de tentat.

– Gîndeşte-te cum ar părea dacă m-ar vedea dispărînd în rulota ta în fiecare noapte şi ieşind dimineaţa.

Buzele ei urmară traiectoria degetului.

– La asta mă gîndesc.

– Vor crede că aşa trebuie să facă şi ei şi ar începe să trăiască împreună. Dimineaţa vor fi foarte obosiţi ca să mai sape după fosile, zise exasperat.

Degetele Augustei se strecurară în jurul coapselor.

– Ieri nu păreai să ai probleme cu trezitul de dimineaţă.

El se întoarse repede şi o împinse pe Gus înapoi în pături. Îi captură mîinile căutătoare şi i le prinse deasupra capului.

– Asta pentru că ei nu au puterea mea.

Ea zîmbi şi îi înconjură talia cu picioarele.

– Vorbiţi, domnule, vorbiţi.

Augusta se aşează sub copertină, încercînd să-şi ferească trupul cît mai mult de soare. Numai tălpile bocancilor rămăseseră neumbrite. Garrison, care stătea lîngă ea, nu era aşa de norocos. Ar fi trebuit să-şi ridice picioarele ca să le ferească de căldură. Privi către studenţii grupaţi cîte doi sau trei sub orice fel de umbră posibilă.

Azi erau vreo 40 de grade, dar pentru ei părea mai rău, pentru că nu aveau decît cîteva corturi sub care să se adăpostească. Ce păcat că oasele de dinozaur nu apăreau pe sub copertine, ci în mijlocul pustietăţii.

– Ai apă destulă? întrebă Garrison.

– Bineînţeles, doar cunosc totul despre deshidratare, Garrison. Nu sînt o proastă.

Garrison desfăcu rucsacul şi îi întinse un sandviş.

– Vrei unul?

Ea zîmbi şi clătină din cap. Bărbatul ăsta mai pusese peste untul de arahide şi dulceaţă!

– Nu, mulţumesc, mi-am luat şi eu mîncare.

Îşi desfăcu gentuţa şi scoase un măr, o pară şi o cutie mică cu stafide.

Văzîndu-i mîncarea, el întrebă:

– Ţii regim?

Ultragiată de asemenea întrebare, ea izbucni:

– Arăt de parcă aş avea nevoie de regim?

Garrison îi privi trupul subţire. Nu era un gram de ceva în plus, care nu ar fi trebuit să fie. Ridică din sprîncene şi o întrebă:

– Arăt eu de parcă aş avea nevoie de ochelari?

Ea pufni şi îşi deschise cutia cu stafide.

Imitînd-o, pufni şi el pe nas. Ceva o supărase

toată dimineaţa.

– O.K., Gus, spune.

– Ce să spun?

Privi peisajul sălbatic şi pe studenţii ce se ascundeau sub cei cîţiva metri de umbră. Reuşiseră să-şi găsească umbră departe de Gus şi de el. De fapt, devenise evident că studenţii le respectau intimitatea.

– Ce te deranjează?

Ea strivi o stafidă între degete.

– Afară de faptul că te-ai furişat din rulotă azi dimineaţă?

Garrison oftă greoi. Nu-i plăcea mai mult decît ei, dar el trebuia să dea un exemplu pozitiv. Pînă cînd va găsi o cale mai bună, continuau ori aşa, ori deloc.

– Credeam că am discutat deja treaba asta.

– Am discutat. Mai scoase o stafidă, se uită la ea şi o puse înapoi în cutie. Îmi pare rău, Garrison. Fac gură degeaba. Înţeleg de ce a trebuit să te strecori şi, într-un fel pervers, chiar te respect pentru asta.

El îi luă tandru obrazul în palmă şi o forţă să-l privească.

– Deci, care e adevărata problemă?

– Te eşti.

Eu?

– De ce te-ai purtat aşa urît, ieri, în oraş?

Garrison îşi luă mîna de pe obrazul ei şi privi spre *Boneyard*. Cum i-ar putea explica sentimentele lui de inadaptabilitate?

– Vreau să-ţi ofer mai mult.

– Mai mult! Dacă Garrison i-ar oferi mai mult, nu ar fi în stare să meargă.

Îi ignoră strigătul.

– Crezi că după noaptea aceea, voiam să ne petrecem ziua spălînd rufe şi făcînd cumpărături? Aş fi vrut să te scot în oraş, dar cel mai apropiat teatru e la trei ore depărtate. Hot Springs nu are florărie. Cel mai bun şi singurul restaurant este „Betty". A alege între pui fript şi grătar de carne de porc nu e ceea ce numesc eu „cină romantică". Nemulţumit, aruncă o piatră. Am ajuns atît de departe încît am mirosit fiecare sticluţă de parfum din supermagazin, încercînd să aleg unul pentru tine. Dezgustat, recunoscu: Nici unul nu mirosea a primăvară.

Lacrimi de bucurie îi umplură ochii.

– E cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Garrison oftă disperat, văzînd-o înlăcrimată, şi o sărută pe gură.

Augusta îşi şterse lacrimile şi zîmbi. Se uită repede spre studenţi. Se părea că nu le dă nimeni atenţie, dar cui îi păsa? Garrison îi arătase un semn de afecţiune în faţa tuturor celor interesaţi să se uite. Nu era prea mult, dar era un început.

Îşi luă mărul şi muşcă din el. Ignorînd picătura care i se scurgea pe bărbie, i-l întinse lui Garrison.

– Vrei să muşti?

Garrison se uită la buzele ei umede şi dulci şi luă mărul cu care îl tenta. O întrebare copilărească îşi găsise răspunsul. Parcă era Adam, iar Eva îi întindea fructul oprit. O luă de mînă şi îşi duse mărul către gură. Privind-o, zise:

– L-ai putea tenta pe însuşi Scaraoţchi.

Rîsul ei dulce răsună prin tot *Boneyard*-ul.

– Aşa credeam şi eu.

Coşmarul începu ca de obicei. Garrison ştia în ce direcţie se îndreaptă şi încerca să se tre-

zească, înainte ca teroarea să izbucnească. Dar mlaştinile îl înconjurau şi îl ţineau captiv.

Se văzu stînd jos, cu o privire panicată, îngheţată, înnebunit, luptîndu-se cu coşmarul. Acesta nu era despre Peggy Hunter sau Utah, era mai rău. Era în Boneyard. Respira repede, încercînd să scape. Nu voia să afle care student s-a rătăcit. Ţipă numele pe care nu dorea să-l audă: „Gus!"

Coşmarul căpăta noi propoţii. *O pierduse pe Augusta!* Rămăsese imobilizat, privindu-se cum urcă pe dealuri, cum aleargă strigînd-o pe nume: *Gus! Gus! Gus!* Ştia ce va găsi.

Transpiraţia îi acoperea trupul, cînd se contorsiona în pat, încercînd să se trezească. Trebuia s-o găsească pe Gus!

Vulturi hidoşi îl făcură să privească în sus, înainte să coboare în prăpastie. Ţipătul de teroare, îi izbucni din piept: Gus!

– Garrison, trezeşte-te. Ea îl scutură din nou. Trezeşte-te, Garrison.

El bombănea incoerent, continuînd să tremure.

– Te rog, Garrison, trezeşte-te! Începuse s-o sperie. Inima îi bătea nebuneşte şi îl lovea cu

palmele. Îl scutură din nou. Trezeşte-te, Garrison?

El deschise ochii încet şi o chemă:

– Gus?

– Ssst... sînt aici. Nu ştia ce visase şi nici nu era momentul să-l întrebe. Felul în care o strigase îi era de ajuns ca să-i îngheţe sîngele.

Braţele lui o înconjurară cu disperare. Era treaz, iar Gus era în siguranţă.

Îl îmbrăţişă şi ea cu toată puterea de care era capabilă! După cîteva momente, răsuflarea i se normaliză, iar tremurăturile încetară.

– Garrison?

– Ssss! O sărută în creştetul capului şi şi-o lipi de piept. Lasă-mă să te mai ţin puţin aşa.

Ea oftă, în timp ce raţiunea răspundea: „Pentru totdeauna, dacă vrei". De unde i-o fi venit gîndul ăsta? După cîteva săptămîni va pleca acasă, la două mii de mile depărtare. Totdeauna nu era un cuvînt posibil. Inima lui bătea mai repede şi respiraţia i se accelerase.

– Garrison? Nu ar fi vrut să-l lase să adoarmă, să aibe iar coşmarul acela.

El o apucă de fund, punînd-o în contact cu dorinţa lui. Avea nevoie să facă dragoste cu ea. Trebuia să se convingă că nu a fost decît un

coşmar şi să şi-l scoată din minte. Gus era în siguranţă în braţele lui – aşa trebuia să rămînă.

Augusta privi în tavanul rulotei şi înjură. O înnebunea zgomotul ploii pe tavanul de metal. Dacă nu va ieşi din cutia asta de sardele, îşi va ieşi din minţi în mai puţin de o oră. Ploaia începuse noaptea trecută şi nu se oprise toată dimineaţa. Singurul lucru bun a fost că Garrison nu a lăsat-o liberă mai mult de cinci minute. De cînd cu coşmarul de săptămîna trecută, fusese umbra ei la fiecare mişcare. La început, felul în care o proteja a fost, într-un fel, drăguţ. Îi înţelesese purtarea, dar mai tîrziu începuse s-o calce pe nervi.

Azi-dimineaţă plecase înainte de a se lumina de ziuă şi o însoţise la micul dejun, împreună cu toată echipa. Toate explorările au fost anulate din cauza condiţiilor nesigure de la Boneyard. Pămîntul tare ca piatra nu putea absorbi ploaia puternică, aşa că se făcuseră bălţi peste tot, care se uscau greu. După micul dejun, s-a întors în rulotă, spunînd că are de lucru la carte, ceea ce

era adevărat. Problema era că n-avea chef. Îi era dor de Garrison.

Îşi adună în faţă paginile cu notiţe şi-apoi le aruncă peste schiţele care ocupau fiecare centimetru de bucătărie. Nu avea sens. Nu se putea concentra să vadă care notiţe se potriveau cu schiţele şi invers. Poate că avea nevoie de nişte schiţe care să arate ce face un paleontolog pe vreme ploioasă.

Se ridică şi se întinse. Ceasul arăta ora prînzului. Îşi luă mantaua de ploaie din baie, unde o pusese la uscat.

Intră în sala de mese şi scutură apa de pe manta. Cînd avea de gînd ploaia asta să se oprească? Temperatura era de 25 de grade, destul de cald ca să faci toate prostiile care-ţi trec prin cap şi care măresc gradul de umiditate. Se întoarse către studenţii care o salutau, în timp ce îşi punea mantaua într-un cui.

Braţe ude o înconjurară.

– Ah! Garrison!

El îi dădu drumul şi îşi scoase mantaua de ploaie.

– Eram pe punctul de a veni să te iau. Îşi scutură părul ud şi se uită la Gus care se ferea de

apa ce o stropea.

Ea trase de bluza ce i se lipise de burtă.

– Încearcă să-ţi pui şi gluga, data viitoare.

O înghionti şi îi dădu o sărutare pe vîrful nasului.

– Dar îmi place la nebunie să mă ud.

Se înroşi pînă la urechi, amintindu-şi de entuziasmul cu care a venit după ea sub duş. Privi spre studenţi, care, ocupaţi, îi ignorau, şi întrebă:

– Nu ţi-e foame?

Ochii lui se întunecară cînd deschise gura.

– Oh, da, doamnă! De fapt, sînt lihnit.

Augusta trecu pe lîngă el, îndreptîndu-se către dulapul cu mîncare, înainte de a-l lua în rulotă să-i servească prînzul. Deschise dulapul şi oftă. Mai erau două zile pînă la călătoria către Hot Springs şi dulapul era aproape gol. Luă o cutie de parmezan şi se cutremură cînd citi ingredientele.

Garrison întinse mîna după o cutie colorată şi întrebă:

– Cine a cumpărat cutia de prune?

Augusta i-o luă din mînă şi o puse la loc, sugerînd dulce:

– Poate că puştii au zis că sîntem prea bătrîni şi avem nevoie de ele.

El ignoră chicotele studenţilor şi luă o cutie de tomate. Ce naiba se putea face cu astea?

Augusta făcu un pas înapoi şi studie conservele.

– Garrison, îţi dai seama că sînt şapte conserve de sardine, douăsprezece cutii de piper pentru supă şi un borcan de hering picant?

– În regulă, cine a cumpărat heringul?

Ea îl privi şi clătină din cap. Bărbatul are, în general, nevoie de multă mîncare, asta e situaţia. Şi ce mîncare! Îşi dori să nu fi mîncat şi ultimul fruct de la micul dejun.

– Ce-ai zice dacă, în timp ce fac o supă, tu prepari nişte sandvişuri?

– Cu unt de arahide şi dulceaţă?

Exasperată, se îndreptă către chiuvetă.

– Poţi să le faci şi cu altceva?

– Bineînţeles că pot. Ea îl privi peste umăr. El zîmbi şi zise: Doar că nu-mi plac.

O oră mai tîrziu, se aşeză pe un scaun pliant din biroul lui Garrison. Studenţii erau în sala de mese ocupaţi cu cărţi, schiţe şi tot felul de foi, încercînd să categorisească ce descoperiseră recent. Munca de a identifica fiecare fosilă era plictisitoare, tipicară şi lua mult timp. O lăsau pentru

zilele ploioase şi pentru lunile de iarnă. Paleontologii din Princeton se întorseseră în corturile lor pentru a cerceta, la rîndul lor, ce găsiseră.

Garrison luă schiţele şi măsurătorile femurului pe care îl găsise ea şi le întinse pe birou.

– Încerc să văd cărui dinozaur îi aparţine acest femur. Se întreba dacă ea va sta cu el toată după-amiaza, să vadă ce face în caz de vreme rea, poate că o va interesa. Adună o grămadă de cărţi, ce erau împrăştiate peste tot, şi se aşeză.

Augusta zîmbi politicoasă şi încercă să asculte cum îi explică exact ceea ce făcea. Cuvintele de specialitate şi datele îi intrau pe o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă, în timp ce îi asculta vocea profundă. Cui îi păsa de perioada cretacică sau de perioada jurasică? Cui îi păsa de femur? Cui îi păsa de dinozauri cînd Garrison era la mai puţin de un metru de ea? Cu cît trecea timpul, Garrison se implica mai adînc în cercetare, era mai puţin înclinat să vorbească. Cărţi deschise erau abandonate. Note, hîrtii şi mape, împrăştiate peste tot pe birou. Ea se rezemă de spătarul scaunului şi îl privi tăcută.

Îl privea amuzată cum sare în picioare şi cum ochii concentraţi, deschide cu ciocanul o cutie, ia

conţinutul şi o aruncă pe jos. Cu mîini tandre, despachetă fosila, doar ca să o pună la o parte şi să ia alta.

În a treia cutie găsi ce căuta. Şterse osul de treizeci şi cinci de centimetri şi îl puse pe birou. Aprinse lanterna şi aruncă un teanc de cărţi.

Augusta se împinse cu scaun cu tot mai în spate şi căută caietul de desen şi creioanele. Voia să prindă pe hîrtie privirea total concentrată, mirată şi încîntată de pe figura lui Garrison. Parcă efectua un ritual religios. Răsfoia cîteva pagini de notiţe şi mai scria ceva, înainte să analizeze osul din nou.

Creionul ei zbura pe pagină, prinzîndu-i expresia. Concentrarea lui era atît de puternică încît uitase de prezenţa ei în cort. Îi apăru un zîmbet în colţul gurii cînd îi desenă fermitatea bărbiei. Pierdu şi ea contactul cu realitatea.

Creionul ei ezită cînd începu să-i schiţeze mîinile. Privirea i se fixase pe mîinile aspre ce cercetau fosila cu tandreţe. Cum era posibil ca aceste palme masculine, sigure, să fie atît de tandre? Se cutremură de dorinţă, amintindu-şi cum aceste degete îi explorau fiecare formă a trupului.

Oftă adînc cînd simţi căldura din stomac

coborînd între coapse. Sînii şi sfîrcurile, frecate de dantela sutienului, i se întăriră, urmărindu-i degetele ce mîngîiau osul în lungime. Creionul îi căzu din degetele tremurătoare pe jos. Voia să simtă pe trup acele mîini iubitoare. Roşeaţa îi invadă obrajii, încercînd să-şi controleze respiraţia. Zgomotul pe care îl făcea ploaia pe acoperişul de pînză i se părea primitiv şi necivilizat. Îi răscolea simţurile. Îl voia acum pe Garrison, iar el nici măcar nu-şi dădea seama că sînt în acelaşi cort.

Privirea ei înfometată îi alerga de pe încheieturi pe braţele care au ţinut-o strîns noaptea trecută. Umerii lui păreau mai musculoşi în lumina palidă a lanternei, iar gîtul, parcă cioplit, îi aştepta mîngîierile. Privirea îi aluneca de pe bărbia nerasă, trecea peste gura sexy, care îi putea dărui atîta plăcere, şi mai sus.

Garrison îi simţi explorarea şi ridică privirea.

Augustei i se opri respiraţia cînd li se întîlniră privirile. Ar fi capabil să-i citească secretul în ochi. Nu ar fi capabilă să se prefacă. Nu simţea doar excitaţia, ci şi iubirea. Era îndrăgostită de Garrison.

Garrison lăsă fosila pe birou cînd văzu privirea de pe chipul lui Gus. Era aceeaşi privire pe care o

avea înainte să facă dragoste cu ea.

– Gus?

Sări în sus jenată, scăpă pe jos caietul de schiţe şi fugi din cort.

Garrison se ridică şi o chemă repede pe nume, văzînd că dispare. Dădu roată biroului, răsturnînd o fosilă, şi fugi după ea.

O găsi stînd în ploaie, în faţa cortului-birou. Îşi strînsese braţele protector pe sub sîni şi privea în gol, în direcţia Boneyard-ului. Bluza şi şortul i se lipiseră de trup. Ploaia îi curgea şiroaie prin plete, pe spate, pe picioare. El veni în spatele ei şi îi înconjură talia cu braţele.

– Gus?

Ea tremură şi se lăsă pe spate. Lacrimi de nesiguranţă şi tristeţe îi curgeau pe obraz, amestecîndu-se cu ploaia. Se îndrăgostise din prima clipă, dar de bărbatul nepotrivit, la timpul nepotrivit. Garrison nu căuta compromisuri şi promisiuni eterne. El promisese deja – unei mulţimi de fiare moarte care au trăit pe Pămînt cu milioane de ani în urmă.

Îi dădu la o parte părul de pe gît şi îi sărută pielea udă. Braţele lui o linişteau şi o încălzeau. Începuse să tremure.

– Hai să ne întoarcem în rulotă.

Ea clătină din cap, continuînd să privească peisajul neprimitor. Ce va face acum? Se va întoarce în Georgia, încercînd să trăiască fără el, sau va rămîne cît mai mult posibil, să încerce să-i dovedească ceea ce simţea.

Mîinile lui îi cuprinseseră sînii cu blîndeţe şi îi mîngîiară prin bluză sfîrcurile întărite. Gemu cînd o simţi arcuindu-i-se în braţe.

– Gus, stăm în mijlocul musonului.

Mîinile care aveau atîta grijă de fosilele alea erau, în sfîrşit, ale ei.

Garrison privi de jur împrejur. Nimic, afară de o cortină de ploaie şi cîteva corturi. Degetele îi desfăcură repede nasturii de la bluză şi îi dădură sutienul la o parte.

Augusta întoarse capul şi îşi ridică buzele spre el. Luă ce i se oferea cu un sărut fierbinte. Avea gust de ploaie, de lacrimi şi de primăvară. Cînd i se întoarse în braţe, el o ţinu aşa, presîndu-şi bărbăţia excitată de fesele ei rotunde.

Degetele căutătoare îi coborîră spre abdomen şi îi desfăcură fermoarul de la şort. Degete calde şi ploaie pătrunseră pe sub satinul şi dantela chiloţilor, îngropîndu-se în părul cîrlionţat.

Limba lui expertă o făcu să îşi împingă şoldurile înainte. El îşi adînci degetele în moliciunea ei de femeie şi gemu cînd o simţi contractîndu-se. Era gata. Cu mîngîieri blînde ale degetului îi provocă un orgasm.

Augusta îşi ridică braţele şi îl strigă pe nume, în timp ce trupul i se scutura convulsiv.

El îi dădu drumul şi o întoarse cu faţa. Trupul lui îi absorbi tremurăturile, în timp ce o săruta pe obraz.

– Eşti a mea, Gus. A mea.

Ea îşi îngropă faţa în tricoul lui ud. Dumnezeule, ce s-a întîmplat? Acum o clipă era disperată că s-a îndrăgostit de el şi în următorul moment era în braţele lui.

El îi luă tandru obrazul, forţînd-o să-l privească.

– De ce-ai fugit? Ea închise ochii să nu-l mai vadă. El îi sărută pleoapele şi gura. Să nu mai fugi niciodată de mine, Gus. Nu te voi face să suferi niciodată. Îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz. Nu ştii ce mult mă încîntă să-ţi ofer plăcerea?

Augusta ştia că nu va avea de gînd să fugă în Georgia. Va rămîne şi îi va arăta dragostea ei.

Probabil că va sfîrşi prin a o răni, dar prin fugă se va răni singură.

– Nu voi fugi, Garrison. Îi zîmbi. Bărbăţia din blugii lui îi apăsa abdomenul. Acum ne putem întoarce în rulotă.

Garrison chicoti şi se îndepărtă de ea. Nebunatica asta mică era periculoasă.

– Putem, dar n-o vom face.

Îi sărută un sfîrc roz, înainte de a-i aranja sutienul. Bluza udă se închise greu, la fel şi fermoarul, unde, unul ţinea şi altul trăgea de capăt.

– De ce nu? Îşi dădu la o parte părul din ochi.

– Pentru că vreau să ţii minte că plăcerea ta este şi a mea. Rîse cînd o văzu privindu-i blugii. Totuşi, am o întrebare...

– Ce?

– Ce te-a făcut să... hm... Căuta un cuvînt mai diplomat.

– Să mă excit?

El oftă; îi plăcea cum sună.

– Mda, să te exciţi.

Ea îşi mişcă buza de jos. Nu era cazul să-i declare dragoste nemuritoare. Îl privi şi îi oferi adevărul parţial.

– Mîinile tale.

– Mîinile mele? Îşi privi mîinile. Nu păreau deosebite.

– Felul în care ţineai fosilele, cînd eram în cort, a fost scena cea mai erotică la care am fost martoră. Îi luă mîinile şi îi mîngîie încheieturile. Ce mîini puternice şi, totuşi, ce blînde. Le doream pe trupul meu.

Garrison gemu, trăgînd-o mai aproape.

– Oh, scumpă doamnă, stai pe-aproape. Încă nu ai văzut ce pot face cu un os de dinozaur.

Capitolul nouă

Augusta ieşi repede din spălătorie şi aruncă cele două genţi de rufe curate în spatele jeep-ului. Garrison trebuia să sosească din moment în moment, iar ea nu era încă gata. Se uită la cei doi locuitori în vîrstă din Hot Springs care se holbau la ea prin geamul spălătoriei. Or fi crezut că şi-a prăjit creierul la Boneyard, după felul în care alerga prin spălătorie, ca un pui cu gîtul tăiat, implorînd maşinile de spălat să se gărbească.

Se uită repede în josul străzii. Nici urmă de Garrison. Îşi luă geanta din spatele scaunului pasagerului şi scoase un plic alb, pe care-l puse pe scaunul şoferului. O luă în josul străzii, ba alergînd, ba sprintînd. S-ar putea ca, pînă la urmă, să reuşească.

Garrison se îndreptă către jeep şi puse cutia pe care o căra în spate. Pufni pe nas, văzînd genţile cu rufe. Augusta terminase de spălat. Era rapidă. Şi el, care se grăbise cu cumpărăturile ca s-o ajute, găsi totul gata. Privi în toate direcţiile, întrebîndu-se încotro o fi luat-o. Privirea lui zări plicul alb de pe scaun.

Un zîmbet îi luminã chipul cînd deschise plicul, din care căzură o foaie de hîrtie şi cheia de la camera motelului. Chiuitul de încîntare îi stîrni pe cei doi poponari care se învîrteau de colo-colo, în timp ce el citea nota. „Grăbeşte-te, înainte să dispară toată spuma". Garrison sări în jeep, strîngînd cheia în palmă. Motelul lui Minnie era la şase blocuri mai încolo şi fantezia secretă, de care îi povestise ieri noapte, era pe cale să devină realitate. Abia aştepta să ajungă la ea, la baia înspumată şi la milioanele de clăbuci.

Mirosul de mîncare trezi din somnul de după-amiază o Augustă extenuată. Deschise ochii încet şi se uită la mîna lui Garrison care îi vîntura o pungă de hîrtie pe la nas. Vocea ei somnoroasă rosti un singur cuvînt:

– Hamburgheri!

Garrison rîse şi se ridică de pe pat pentru a desface şi celelalte pachete. Doamna lui se trezise.

– E după-amiază, somnoroaso!

Augusta îşi trase cearceaful pînă la gît şi se ridică.

– Cît e ceasul?

– Ceasul e cît să mănînci prînzul, înainte să se răcească. Se întinse pe partea cealaltă a patului şi îi întinse un pahar de sifon cu gheaţă.

Ea îşi privi una din mîini şi se cutremură.

– Tot mai arăt ca o prună.

– Ador fiecare vînătaie de pe trupul tău senzual. Ridică o sprînceană şi rîse pe sub mustaţă.

– Spui asta pentru că ştiu unde mi-ai făcut vînătăile. Privirea ei se opri intrigată în zona

fermoarului blugilor lui. Luă băutura rece şi bău o înghiţitură. Pot să mă îmbrac, mai întîi?

– Nu, fantezia mea nu s-a terminat încă şi îmi placi goală. Îi dădu un hamburgher, o cutie de cartofi prăjiţi, franţuzeşti şi o sticluţă de ketchup. Îşi înfăşură cearceaful mai bine în jurul trupului şi scoase hamburgherul din pungă.

– Şi mie îmi placi gol. Muşcă din carnea suculentă.

– Cînd îmi vei spune dinainte care îţi sînt fanteziile, fii sigură că mă voi dezbrăca pentru tine.

Augusta rîse. Fantezia ei îl implica pe el, două sute de nuntaşi şi capela unei biserici metodiste din Savannah. Într-un fel, nu credea că pastorul l-ar aprecia pe Garrison gol în timpul ceremoniei.

El îşi ridică o sprînceană văzînd-o mustăcind, dar continuă să-şi mănînce prînzul. Într-o zi, îi va povesti fantezia ei şi vor rîde cu poftă.

– Cînd ia sfîrşit fantezia ta?

Se uită la ceasul de pe noptieră şi oftă. Mai aveau două ore pînă cînd trebuia să se întoarcă în tabără.

– E ora patru.

Privirile li se întîlniră. Timpul era cel mai mare

duşman. În două săptămîni, îl va părăsi, iar el nici măcar nu era pregătit s-o elibereze. Garrison luă mîncarea şi o puse pe noptieră. Puteau mînca şi mai tîrziu. O luă din nou în braţe şi începu să-i demonstreze cît de recunoscător era pentru fantezia pe care i-o dăruise.

Garrison se întoarse pentru ultima oară, înainte de a coborî panta şi a o pierde din vedere. Gus rămăsese pe o piatră, aplecată peste blocul de desen. Nu putea să sufere să nu o ţină sub observaţie, dar îi spusese că mai bine şi-ar petrece ziua schiţîndu-i pe studenţi la săpături, decît să-l însoţească pe alte coclauri. Amîndoi ştiau că era un test, singurul fel în care Garrison putea scăpa, pentru totdeauna, de coşmarul rătăcirii.

Cîteva ore mai tîrziu, Augusta îşi luă de pe cap pălăria aiurită, pe care Garrison insistase să i-o cumpere în oraş, şi îşi şterse transpiraţia de pe sprîncene. Zîmbind, îi mulţumi ultimului model, care imediat dispăru după o piatră şi parcă se evaporă. Şopîrla stătuse perfect nemişcată ore întregi, pe vîrful pietrei, făcînd o baie de soare fier-

binte. Augusta studie desenul odiosului ei prieten şi zîmbi. Nu numai că schiţase reptila, dar realizase şi fundalul şi îl şi colorase. Nu era sigură cum va folosi şopîrla în cartea ei despre paleontologi, dar creatura era prea bună ca să nu o ia în seamă. Nu erau şopîrlele rudele mai îndepărtate ale dinozaurilor? În timp ce se ridică şi se întinse, se gîndi să-l întrebe pe Garrison.

Îşi masă muşchii înţepeniţi de la umeri şi privi peisajul arid. Oftă în timp ce îşi concentră privirea. Unde erau studenţii? Nu se mai vedea nimeni. Înfăşură cu grijă desenul terminat şi îşi împachetă creioanele. Studiind terenul pietros, se întrebă: „Acum, dacă aş fi student, unde m-aş ascunde?"

O oră mai tîrziu, lăsă baltă căutarea. Înconjurase toată zona. Nimic. Se urcase pe cel mai înalt deal. Nimic. Mersese atît de departe, încît căutase urme, amprente sau ceva care să-i spună în ce direcţie s-au îndreptat. Nimic. Parcă ar fi o nenorocită de indiancă. Oftînd din greu îşi aruncă geanta pe pămînt şi îşi puse mîinile în şolduri, enervată. Fir-ar să fie, o să se enerveze al naibii Garrison cînd o să vadă că i-a pierdut pe studenţi.

Neavînd ce să mai facă, îşi luă echipamentul şi

se îndreptă către tabără. Era rîndul ei să deschidă o cutie de conserve şi s-o răstoarne în farfurie. Privi din nou înapoi. Nici o urmă.

Nu se îngrijora că nu ar găsi drumul către tabără, mai ales că Ben, care era locţiitorul lui Garrison, era cu ei. Spera doar că vor ajunge în tabără înaintea lui Garrison, pentru că, dacă va afla că au umblat de colo-colo de capul lor, n-or s-o ţină urechile de ce-o să audă. Uneori, Garrison se purta ca un fanatic cînd era vorba de studenţi. Trebuia să-l înveţe să aibă mai multă încredere în ei, să le ofere mai multă libertate.

Augusta îşi puse ochelarii de soare. Mai era o oră bună de mers pînă în tabără. Paşii ei erau siguri şi se gîndea la cină. Spera că tuturor le place bucătăria italiană.

Garrison trecu dealul şi oftă. Îi găsise. Spera să se întîlnească cu grupul în drumul de întoarcere spre tabără; şi îi găsise. Astăzi, îi zîmbea norocul.

Privi grupul, căutînd pălăria fistichie a lui Gus. Studenţii păreau că discută aprins despre ceva.

Dacă discutau în contradictoriu, ştia că doamna lui ar fi trebuit să fie în mijlocul scandalului. I se strînseră buzele, în timp ce se grăbea din ce în ce mai tare. Nu vedea nici pălăria, nici părul mătăsos al lui Gus. Unde era?

Ben privea grupul de studenţi îngrijoraţi, încercînd să rămînă stăpîn pe sine. Fusese dopat cu cunoştinţe de supravieţuire încă din prima zi în care intrase în clasa lui Fisher. Dacă rămîneau cu capul pe umeri şi îşi făceau treaba, o vor găsi pe Augusta înainte de a se întuneca.

– Glen, tu şi cu Pam vă îndreptaţi către nord. Randy şi Stacy către est şi, Harry, tu şi cu Steve către sud. Caroline împreună cu mine ne îndreptăm către vest. Ne adunăm peste treizeci de minute, apoi ne îndreptăm către...

– Unde dracu e Gus? Vocea lui Garrison îi izbi ca un bici.

Studenţii se uitau de la unul la altul şi se confruntară cu cea de-a doua frică, aceea de a-i spune lui Garrison că o pierduseră pe Augusta. Ben privi rapid către ceilalţi studenţi şi oftă. Nimeni nu părea că vrea să-i dea vestea profesorului. Rămăsese pe seama lui.

– Am pierdut-o!

Faţa lui Garrison deveni palidă.

– Aţi pierdut-o?

– Da, domnule. Opt perechi de ochi vinovaţi priveau în pămînt.

– Cînd? Panica îl făcu să ridice tonul. Unde?

Ben trase aer adînc în piept şi spuse:

– Nu ştiu, domnule.

Garrison încercă să se gîndească.

– Unde sau cînd aţi văzut-o ultima oară?

– Pe la ora unu, la pasajul Rainbow, zise Randy.

– Eu îmi aduc aminte că am zărit-o, după aceea, la Bear Claw Gorge, spuse Caroline.

– Era cu noi la Valea Moartă, adăugă Harry.

– Am fost la Valea Moartă înainte de Bear Claw Gorge, spuse Ben.

Garrison oftă. El îi lăsase pe studenţi să exploreze o suprafaţă; în loc de asta, se plimbaseră prin tot Boneyardul. Gus ar fi putut fi oriunde. Îi privi pe puşti. Frica şi supărarea le marcau chipurile tinere. Fetele erau gata-gata să plîngă, chiar şi unii dintre băieţi aveau ochii umezi. La dracu', dacă nu ar fi aşa speriat, ar plînge şi el. Să se ia de puşti nu ar folosi la găsirea lui Gus. Avea nevoie de ajutorul lor, nu de isterii.

Dulcea tentaţie

Garrison studie cerul şi se gîndi la cel mai puternic duşman al lor – întunericul. Mai aveau în jur de o oră de lumină. Ar fi fost o nebunie, dacă nu chiar sinucidere, să începi o căutare în Boneyard după lăsarea întunericului.

– Ben, eşti sigur că acestea sînt punctele principale de reper?

– Foarte sigur.

Garrison îl privi pe tînărul bărbat în ochi. Se citeau în ei frica şi nesiguranţa. Îşi aminti de sentimentul de neajutorare pe care îl avusese cînd Peggy Hunter a fost dată dispărută. Profesorul şi încă doi adulţi, care ar fi trebuit să fie competenţi, intraseră în panică, cauzînd mai multă confuzie şi amînare în pornirea cercetării. Garrison se jurase că, dacă în tabăra lui se va ivi vreodată vreo urgenţă, se va descurca cu stăpînire de sine, cunoştinţe şi cu ajutorul lui Dumnezeu. De unde ar fi putut să ştie că urgenţa îi va implica şi inima? Reuşi să zîmbească încrezător.

– O.K., băieţi, vreau să vă verificaţi genţile cu provizii. Îşi privi ceasul. Ne întîlnim aici într-o oră.

Studenţii se căutară prin rucsacuri după provizii.

Ben se îndreptă către vest cu Caroline. Se întoarse şi întrebă:

– Unde veţi fi, Doc?

Garrison îşi mută rucsacul într-o poziţie mai confortabilă.

– Am nişte zone de verificat. Nu-ţi face griji. Mă întorc într-o oră.

Ben dădu din cap şi se întoarse.

– Dacă un sînt, mă aşteptaţi. Într-o oră, nu va mai fi lumină şi nu voia ca puştii să se întoarcă în tabără fără el. Îşi îngropă faţa în mîini şi încercă să se gîndească la cît timp trecuse de cînd controlase bateriile de la lanterna lui Gus.

Privi cum pleacă puştii şi îşi şterse ochii cu tricoul. Nu ar fi trebuit s-o lase pe Gus pe mîna studenţilor. Era responsabilitatea lui, nu a lor. Porni în direcţia sud-est. De ce oare nu o întrebase pe Gus dacă are cunoştinţe de supravieţuire? „Pentru că ai crezut că poţi avea grijă de tot şi de toate". Garrison se înjură colorat şi mări pasul.

Gus spusese odată că ştia cum să citească un compas, dar şi Caroline zicea că poate. Cînd i-a spus să-i arate, ea îi demonstră încîntată cum „chestia aia mică" arată mereu nordul. „Nu e

nemaipomenit? exclamase." Nu avea idee dacă Gus ştia cu adevărat să citească un compas.

Ştia că era o femeie inteligentă, care gîndea repede. Dar oare era îndeajuns ca să supravieţuiască în asemenea condiţii? Îndeajuns ca să-şi învingă coşmarul? Ritmul inimii i se acceleră cînd se îndreptă către *Dead Man's Gorge*[1], peisajul din coşmarul lui. Terenu ăsta împuţit mai cîştigase o dată. Nu se va mai întîmpla, cît timp Garrison va avea putere în trup să lupte.

După o oră şi jumătate, Garrison se întoarse la studenţii lui, descurajaţi şi încurcaţi. Se forţă repede să nu-şi trădeze frica. Gus nu era cu ei şi începu să se întunece. *Dead Man's Gorge* era goală; deasupra, nici un vultur. Mai verificase cîteva zone periculoase: *Rattlesnake Gulch* şi *Bone Cellar.* Nimic. Nici urmă de Gus.

Se uită la Ben, care clătină abătut din cap.

– O.K., băieţi, nu fiţi îngrijoraţi. O s-o găsim. Se strîmbă cînd se lăsă cu toată greutatea pe genunchiul bandajat. Alunecase şi se lovise. Nici nu se oprise măcar să vadă cît de tare s-a lovit. Nu-i păsa. Ne întoarcem în tabără să cerem

1. Rîpa mortului, în engleză.

întăriri.

Caroline îşi muşcă buza şi întrebă cu lacrimi curgîndu-i pe faţă:

– Cui?

– Fermierilor. Ajung aici pînă la răsăritul soarelui şi acoperă mai mult teren, călare pe cai, decît putem noi pe jos.

Puştii nu se puteau uita unul la altul, priveau care-ncotro. Noaptea se lăsase şi ştiau că Augusta trebuia să rămînă pe loc, oriunde s-ar fi aflat.

Studenţii îşi adunară echipamentul şi se îndreptară către tabără. Ben se opri şi privi înapoi. Garrison mergea în urma lor, în umbră. Ben se apropie, tăcut şi îi puse o mînă pe umăr.

– Haide, Doc. Cu cît ne întoarcem mai repede în tabără, cu atît mai devreme putem chema întăririle.

Garrison dădu din cap aprobator, auzindu-l pe Ben cum se îndepărtează. Nu-i putuse răspunde băiatului. Lacrimile îi blocau respiraţia. Nu voia s-o lase singură pe Augusta acolo. Îşi aminti de trupul ciopîrţit al lui Peggy Hunter. Îşi apăsă ochii cu mîinile, încercînd să alunge tabloul oribil din minte.

Îi urmă repede pe studenţi. La cîteva sute de mile mai încolo era o bază militară; poate că va reuşi să-i convingă să treacă cu elicopterele peste Boneyard de cîteva ori. Elicopterele sînt echipate pentru zbor de noapte şi au reflectoare enorme. Nu o putea lăsa pe Gus în *Boneyard* peste noapte. Doamna lui se rătăcise, se speriase şi poate se rănise. Şi totul era din vina lui.

Drumul înapoi către tabără dură în jur de 75 de minute. Ei ajunseră într-o oră, şi pe întuneric. Urcară dealul şi zăriră tabăra. Lanternele erau aprinse doar în cortul-bucătărie. Restul era în întuneric.

Se îndreptară către sala de mese, care le va servi drept post de cartier general pe timpul căutării. Studenţii intrară toţi odată în cort şi strigară şocaţi. Garrison apăru în spatele lui Ben.

– Ce dracu'?

Privi de jur împrejur, căutînd motivul de şoc al studenţilor şi îşi simţi inima umplîndu-se de bucurie. Augusta stătea lîngă chiuvetă, holbîndu-se la ei.

Ea numără studenţii pe măsură ce intrau în cort. Toţi opt, în frunte cu Garrison, erau sănătoşi. Fusese îngrijorată de moarte, văzînd că se întu-

necă şi ei nu se mai întorc, dar Barry şi Sue o convinseseră că exagerează. Garrison şi studenţii ştiau să-şi poarte de grijă şi se vor întoarce în curînd. Probabil că au descoperit ceva important şi nu se puteau dezlipi uşor.

Îngrijorarea prin care trecuse timp de o oră îi făcu vocea dură şi se purtă groaznic. Îşi puse mîinile în şolduri şi îi ameninţă cu lingura.

– Ei bine, cred că tuturor vă place friptura arsă şi spaghetele sleite.

Capitolul zece

Bucuria lui Garrison se transformă în confuzie, văzîndu-se ameninţat cu lingura de lemn. De ce era Gus aşa de supărată? Nu a fost el acela care şi-a petrecut ultimele două ore înnebunit de îngrijorare? Păşi printre studenţi în interiorul cortului.

– Ce dracu cauţi aici?

Augusta trînti cratiţa cu spaghetele gătite înapoi, pe foc, să le încălzească. Mulţumită

plimbării lor aiurite, cina ei italiană, specială, nu va mai fi bună aproape de nimic.

– Da' unde trebuia să fiu?

– Rătăcită în Boneyard! tună Garrison.

Încremenită, se holbă le ei.

– Rătăcită? Ea izbucni, ofensată: Te anunţ că nu m-am rătăcit în viaţa mea. Începu să pună porţiile de spaghete în farfurii. Cum de ţi-a venit o aşa idee absurdă?

Garrison strînse din pumni, înainte să înceapă să-şi smulgă părul din cap. Gus îl înnebunea.

– Unde umbli de două ore?

– În faţa unui aragaz primitiv, încercînd să gătesc o cină specială pentru treisprezece oameni. Se uită fioroasă la el şi îl ameninţă cu furculiţa plină de paste. Nici unul dintre voi nu s-a deranjat să vină la timp.

– Cină! Numai la asta te gîndeşti?

Puse două chiftele şi sos peste o porţie de spaghete şi îi întinse farfuria studentului de lîngă ea.

– Nu. Îţi spun acuma la ce mă gîndesc. Am fost îngrijorată de moarte că s-a întîmplat ceva unuia dintre copii şi că o să fii foarte supărat că le-am dat voie să hoinărească singuri. Mai umplu

o farfurie şi i-o întinse lui Randy, care o luă murmurînd un „mulţumesc". M-am gîndit că trebuia să te întorci de două ore şi că ceva groaznic ţi s-a întîmplat. Tonul i se ridică, în timp ce îi întinse o altă farfurie plină lui Stacy. Continua să-l privească pe Garrison. M-am gîndit la toate ororile care vi s-ar fi putut întîmpla!

– Mie! Credeai că mi s-a întîmplat ceva!

– Da' ce să cred? Nu ai mai întîrziat niciodată aşa de mult.

– Motivul pentru care am întîrziat a fost că te-am căutat pe tine.

– Pe mine! Ce naiba era să caut pe-acolo pe bezna asta? Pentru numele lui Dumnezeu, Garrison, doar ştii cît de periculos e noaptea în Boneyard.

– Ăsta e exact motivul pentru care era să-mi ies din minţi!

Augusta se opri din împărţitul mîncării şi se uită la studenţii tăcuţi. Păreau extenuaţi. Jumătate dintre ei erau ocupaţi cu plimbatul mîncării prin farfurie şi ceilalţi evitau să o privească în ochi.

– Desenam atît de concentrată o şopîrlă, la sud de trecătoarea Rainbow, încît nu am observat cînd studenţii s-au îndepărtat. Cînd mi-am dat

seama că au dispărut, nu aveam idee cît timp a trecut şi în ce direcţie au luat-o. I-am căutat prin zonă, dar nu i-am putut vedea. În loc să umblu prin Boneyard să-i caut degeaba, m-am îndreptat către tabără să încep să gătesc cina. Am avut încredere în ei că vor şti să găsească drumul înapoi. Privirea i se intersectă cu a lui Garrison. De ce nu ai venit în tabără să vezi dacă n-am ajuns, înainte să începi căutarea?

El îi susţinu privirea întrebătoare şi îi răspunse cît putu de adevărat:

– Nu mi-a trecut prin cap că te-ai întors în tabără.

– De ce nu? Îi citi răspunsul în adîncul ochilor. Credea că nu ştia să se descurce. Ţi-am spus că ştiu să citesc un compas. Privirea ei îndurerată se îndreptă către Ben, care îşi studia vîrful bocancilor. Îmi aduc aminte că ţi-am spus că pot aduce grupul înapoi, dacă ai cumva nevoie de mine. Se întoarse către Garrison. Credeai că nu pot să găsesc drumul înapoi, nu?

Nu, cinstit, nu credea că poate, dar era fericit că reuşise. Gîndul că a rămas noaptea afară, în iadul ăla nenorocit, era mai mult decît putea suporta. Nu-i păsa cum a reuşit, atîta timp cît era

în siguranţă.

– Da, aşa credeam. Dar, cu siguranţă, mă bucur că ai reuşit.

Augusta simţi pământul cutremurîndu-se sub picioare. Bărbatul pe care îl iubea nu avea încredere în abilitatea ei. În săptămînile care au trecut, a încercat să-i arate că poate stăpîni orice încercare dificilă la care ar pune-o drăguţul lui de Boneyard. Dorise să-i arate că putea să muncească la fel de bine ca studenţii lui. Oare ratase în aşa hal? Se uită la studente şi îl întrebă pe Garrison:

– Crezi că vreuna din ele s-ar fi putut rătăci?

El se uită la cele trei tinere.

– Nu e o imposibilitate şi nu aş paria că s-ar putea întoarce singure în tabără.

Ochii Augustei se umplură de lacrimi ce erau gata-gata s-o ia la vale pe obraji.

– Dar eu nu.

Garrison îşi frecă obrazul. Nu-i plăcea s-o rănească, spunîndu-i adevărul, şi trebuia să admită că aşa era.

– Nu, Gus, tu nu.

– De ce?

Degetele lui se ridicară în tendinţa de a-i

mîngîia obrazul.

– Pentru că tu eşti o doamnă. Oftă, văzînd-o că se fereşte de atingerea lui. Îşi vîrî mîinile în buzunare.

Augusta încercă să-şi reţină lacrimile, în timp ce îl privea fix. Acesta era sfîrşitul. Nu o va accepta niciodată în Boneyard sau în viaţa lui. O doamnă nu avea ce căuta în Boneyard şi nu voia să se încurce nici în afara lui. Îşi ridică hotărîtă bărbia şi zise:

– Nu o să-mi cer scuze pentru cine şi ce sînt, Garrison. Lăsă furculiţa jos, scoase cratiţa din vasul cu apă fiartă şi o puse pe chiuvetă. Îi venea rău de la miros.

– Îmi cer scuze tuturor, dar sînt frîntă după ziua asta proastă pe care am avut-o. Lacrimile ameninţau să înceapă să curgă şi se îndreptă către ieşire. Poftă bună! Fac curat mîine dimineaţă.

Toţi ochii erau fixaţi pe ea, privind-o cum dispare în noapte.

Sue Ellison termină de mîncat. Studenţii se făceau că mănîncă. Garrison îşi întoarse faţa de la ieşirea prin care Augusta plecase ca o furtună.

– Garrison, hai să mănînci ceva, zise Sue, în cele din urmă. Augusta a avut ceva de muncă la

cina asta.

Garrison se aşeză. Nu voia să mănînce. Voia să se ducă după Gus, să-i spună că totul va fi O.K., dar nu putea să o mintă în aşa hal. Totul va fi în regulă. Nu avea ce căuta printre fosile, săpînd după dinozauri, iar el nu avea ce căuta pe cine-ştie-ce verandă, sorbind dintr-un pahar de whisky, cu sifon şi mentă şi discutînd despre ultima recoltă de bumbac. Poate că era mai bine să încheie relaţia acum, înainte de a fi prea tîrziu.

Se uită la porţiile de chiftele cu sos şi cu spaghete. Numai Gus putea pregăti ceva special. În atîţia ani de săpături, nimeni nu făcuse spaghete din nimic. Pînă la Gus. Privi feliile de pîine, untul, parmezanul. Gus a lui făcuse un miracol în domeniul culinar, lovitura de graţie fiind prăjitura. Era groasă de trei degete şi lungă de treizeci şi cinci de centimetri, coaptă în formă de brontozaur. Acum ştia ce păzise cu atîta străşnicie, în genţile pe care le aduseseră din oraş acum două zile. Augusta muncise şi cheltuise mult ca să le prepare cina.

Sue îşi turnă o ceaşcă de cafea, le turnă şi lui Barry şi Sam şi tăie prăjitura. Augusta nu le dăduse voie s-o taie, înainte să se întoarcă Garrison cu studenţii.

– Cred că ai făcu o nedreptate în seara asta, şi ei şi ţie, Garrison.

Garrison trînti farfuria pe masă şi se uită la Sue. Nu avea nevoie de părerea ei. Nu era orb. Văzuse ochii înlăcrimaţi şi îndureraţi ai lui Gus cînd ieşise din cort. Se aşeză mai bine pe bancă şi înfipse furculiţa într-o chiftea. Farfuria se rostogoli şi căzu pe jos. Asta mai lipsea! Pînă şi chiftelele lui Gus îl încriminau că a supărat-o. Ştia că nu va merge şi că ar trebui să nu se apropie de ea, dar trupul lui ce părere avea? Nu, la dracu. Un sărut şi, bum, trupul lui dorea mai mult. Cu cît primea mai mult, cu atît voia mai mult. Acum problema era că încă nu-i era îndeajuns. Voia ce nu putea avea. O voia pentru totdeauna.

Împinse scaunul la o parte şi se ridică. Nu putea lua măcar o înghiţitură. Fără un cuvînt, ieşi ca furtuna din cort. Unsprezece perechi de ochi curioşi se uitară după el.

Augusta se uita prin întruneric la dulapurile de deasupra patului. Nu era un tavan frumos, dar asta era. Cele mai interesante conversaţii le-a

purtat cu tavanul din dormitorul apartamentului ei din Georgia. Tavanele erau ideale pentru aşa ceva. Ascultătoare, nu te întrerupeau niciodată şi, cel mai bun dintre toate, nu îţi acordau sfaturi cînd nu le cereai.

Nu ar fi trebuit să fugă din sala de mese. Ar fi trebuit să arunce cu chiftelele în capul lui Garrison, pînă ar fi văzut stele verzi. Erau făcuţi unul pentru celălalt. În Boneyard, pe lîngă Boneyard, săpînd unul lîngă altul şi cînd vor avea o sută cinci ani. Fugind să-şi ascundă lacrimile în rulotă, nu îl făcea pe Garrison să vadă adevărul. Ar fi trebuit să rămînă fermă şi să-i spună vreo două, printre care faptul că-l iubeşte. Garrison ar fi atît de impresionat de declaraţia ei, încît i-ar dezvălui dragostea lui, ar cădea în genunchiul bandajat şi ar cere-o în căsătorie.

Augusta rîse pentru prima dată, după cîteva ore de supărare şi îngrijorare. Era jocul ei favorit al şi al tavanului – jocul de-a „ar trebui", „s-ar putea" şi „ar fi". O să cadă Garrison în genunchi cînd o să stea ea pe o piatră în Boneyard să aştepte să vină cineva s-o salveze. Să îi aducă aminte lui Garrison de trecut, nu l-ar face să înţeleagă că sînt potriviţi. Îi părea rău că a crezut

timp de două ore că s-a rătăcit. După experienţa lui Peggy Hunter, îşi putea imagina ce viziuni i-or fi trecut prin cap. Desigur, coşmarul lui era cu Peggy, cu Boneyardul, şi cu ea. Dumnezeule, spera că nu o visase rătăcită în Boneyard, sfîrşind ca biata Peggy Hunter.

Cutremurîndu-se, îşi trase pătura pînă sub nas. Pielea lui Garrison era pămîntie cînd intrase în sala de mese, dar se schimbase în roşu-aprins cînd ea ieşise din cort. Ştia din proprie experienţă că tenul ei trecuse prin toate nuanţele de palid, de îngrijorare că se întîmplase ceva cu el şi cu studenţii. Poate că, dacă nu ar fi fost atît de disperată că ceva nu e în regulă, ar fi fost mai calmă. Nu era supărată că ei crezuseră că s-a pierdut. Era faptul că după patru săptămîni şi ceva, în care a încercat să-i demonstreze că se poate adapta stilului lui de viaţă, la primul semn de încurcătură, Garrison a presupus imediat că nu poate face faţă. Nu s-a îndoit un moment de asta.

Augusta îşi şterse lacrimile din colţul ochilor. A plîns pe cinste de cînd a părăsit sala de mese, şi nu a rezolvat nimic. Toate lacrimile astea nu au făcut-o să se simtă mai bine. Avea nevoie de

acţiune, sau cel puţin de un plan. Mai avea două săptămîni să-i demonstreze lui Garrison nu numai că se potrivea cu Boneyardul şi cu munca lui, dar că putea să aducă şi îmbunătăţiri.

Se ridică în întuneric şi atinse tavanul. Lumina palidă a lunii abia pătrundea în rulotă. În apartamentul ei pătrundeau lumina lunii, a străzii, sunetul înfundat al traficului şi al oamenilor, şi lumina difuză din hol. Rulota era luminată de o amărîtă de lanternă, altfel – beznă. Rămăsese întinsă pe pat, auzindu-i pe studenţi cum ies din cortul-bucătărie şi îşi urează noapte bună unul altuia. În următoarea oră, tabăra rămase cufundată în întuneric şi tăcere.

Respiraţia îi rămase în gît, auzind paşi sub geam. Venea Garrison! Îi cunoştea paşii dintr-o sută. Paşii se opriră în faţa uşii. Nu încercă uşa. Augusta sări din pat şi dădu cu capul de tavan.

Murmurînd o înjurătură, se muşcă de încheietura mîinii. Fusese întotdeauna o luptătoare. Trebuise să se lupte pentru alegerea carierei, cu familia ei, întotdeauna mult prea protectoare, şi acum se părea că va trebui să se lupte pentru omul pe care-l iubea. Cum naiba să facă să-i scoată unui bărbat din cap gîndul că nu erau

făcuţi unul pentru celălalt?

Zîmbi pervers pentru că tocmai îi veni o idee. Se cuibări adînc în pături, trăgîndu-şi-le pînă sub bărbie. Îşi destăinui ideea tavanului şi îşi aranjă perna, pregătindu-se pentru un somn bun. Tavanul era pe deplin de acord cu ea.

Garrison intră în rulotă şi se uită la femeia care părea împăcată cu lumea. Desena.

– Ce dracu ai de gînd să faci, să mă înnebuneşti?

Augusta umbri peisajul dur cu o pată de albastru. Aşa, acum era perfect.

– Am de gînd să încerc să termin desenele astea înainte să plec. Odată ajunsă în Georgia, îmi va fi greu să compar culorile.

El pufni pe nas cînd o auzi pomenind de plecare. De trei zile rămăsese în tabără, de dimineaţa pînă seara, în loc să meargă cu el şi cu studenţii. Încet-încet, Garrison îşi ieşise din minţi de dor ce îi era de ea.

– Nu mai ai nevoie să mergi pe teren?

Ea îi zîmbi cît de radios putea.

– Mda, mulţumesc că m-ai invitat, dar am o mulţime de schiţe care mă vor ţine ocupată pînă la plecare.

Garrison îşi frîngea degetele vîrîte în buzunarele pantalonilor. Zîmbetul ei îl intoxica. Gura era pură tentaţie. Îi gustase dulceaţa şi acum era însetat de ea. Arăta frumoasă de-ţi tăia respiraţia, în poziţia în care stătea.

Augusta îşi alese o nuanţă de gri, rugîndu-se ca Garrison să nu observe cît de tare îi tremură degetele.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

„Nu. Am nevoie de tine" se gîndi ea.

– Da. Studenţii mi-au fost de ajutor. Îi arătă o pătură veche pe care Randy şi Harry au fixat-o de rulotă, ca să-i facă un loc umbros sub care să poată lucra. Acum avea avantajul unei privelişti însorite, fără să fie nevoie să stea ore întregi sub soare. De trei zile a stat sub cortul improvizat, sorbind băuturi reci şi ducîndu-i dorul lui Garrison mergea. Se părea că, într-un fel sau altul, planul de a absenta din viaţa de zi cu zi a lui Garrison mergea. Cu fiecare zi care trecea, răbdarea lui se micşorase şi îşi făcuse un obicei neobişnuit de a se plimba prin tabără noaptea, tîrziu, după ce toţi

se duceau la culcare. Va izbucni, mai devreme sau mai tîrziu, şi era hotărîtă să meargă pînă la capăt...

Garrison pufni, privindu-i adăpostul. De ce dracu' nu-i venise lui ideea? Din noaptea în care crezuseră că au pierdut-o, studenţii nu ştiau ce să mai facă pentru ea. Îi păstrau loc între ei şi la micul dejun şi la cină. În fiecare seară, se prezentau în grup în faţa rulotei, vorbind, glumind sau povestindu-i, în detaliu, cum au petrecut ziua respectivă. În fiecare seară, rămînea singur în birou, cu o carte proptită în faţă, trăgînd cu urechea la ei şi încercînd să-i audă rîsul lui Gus. Ştia că imaginaţia îi juca feste, dar rîsul i se părea forţat, nu spontan, ca de obicei. Privind-o acum, cineva ar spune că e cea mai mulţumită persoană de pe faţa Pămîntului.

Se uită la studenţi, care îşi împachetau mîncarea, verificîndu-şi echipamentul şi aşteptîndu-l. Timpul lui trecea. Trebuia să plece în curînd.

– Cred că am identificat femurul pe care l-ai găsit.

Un tub de culoare maron-roşcat îi tremură între degete cînd îl puse la loc în cutie.

– Un tenontozaur, nu? Mi-au spus copiii. Mi-au

arătat şi o poză. Ea se cutremură insesizabil şi se prefăcu concentrată asupra desenului din faţa ei. În ceea ce-o privea, desenul putea să fie şi pentru emisiunea „Duminica comică".

– Mă bucur că era mort de cîteva milioane de ani, înainte să tăbărîm pe el.

– Oh, aş putea spune chiar o sută şaizeci de milioane de ani. Rîse la gîndul că cineva ar putea să „tabere" peste un picioar de dinozaur de şase metri şi două tone.

Augusta îl privi şi zîmbi. Fără să-i spună, ştia exact ce gîndea. Nimeni nu „tăbăra" asupra dinozaurilor.

Garrison îi simţi zîmbetul pînă în vîrful bocancilor. Dumnezeule, cît de dor îi fusese de ea de trei zile şi trei nopţi. Boneyardul nu mai era acelaşi, fără strălucirea de floare exotică din Sud. Îi lipsea privirea caldă. Îi lipsea rîsul ei şi felul în care i se oprea respiraţia cînd îi săruta coapsele. Îi lipsea căldura dulce care îl înconjura cînd făceau dragoste. Dumnezeule, dacă îi era atît de dor de ea şi nu era la mai mult de doi metri de ea, ce va face cînd va pleca în Georgia?

Nervoasă, Augusta se ghemui în scaunul pliant. Garrison nu îi adresase din seara aceea

mai mult de trei propoziţii şi acum părea gata să plece. Oare îi fusese dor de ea cum îi fusese ei de el?

– Am nişte desene în plus, poate ţi-ar plăcea unul sau două.

„Minunat, va fi la două mii de mile depărtare şi voi rămîne doar cu cîteva desene de 14 pe 17 cm la care să mă holbez", se gîndi el.

– Ar fi nemaipomenit. Studie desenul din faţa ei. Era un portret foarte reuşit al lui Ben. Piesajul era vast. Desenul permitea o privire intimă asupra singurătăţii unui paleontolog. Ilustraţiile lui Gus conţineau un element inestimabil – adevărul. Nimic nu era colorat în roz şi totul era prezentat în realitate. Gus desenase exact ceea ce văzuse – un pămînt dur, neprimitor, care renunţa la comorile lui doar cu muncă titanică şi transpiraţie.

Augusta examină desenul şi se întrebă dacă Garrison vedea ce vedea şi ea.

– Dacă vii diseară pe-aici să-ţi alegi unul, pot să mai adaug ceva culori.

Nu era nimic ascuns în invitaţia ei, doar o ofertă sinceră, prietenoasă. Atunci, de ce inima îi dansa tango în piept?

– Îţi convine după cină?

– Bineînţeles, oricînd.

Fluierăturile studenţilor din sala de mese umplură tabăra. Garrison privi spre ei şi, pentru prima oară de cîteva zile, le zîmbi. Nu era încîntat că îi aduc zgomotos aminte că timpul petrecut cu Gus expirase, dar păreau nerăbdători să înceapă ziua. Nu putea să existe un grup mai bun de studenţi. Garrison îi făcu semn lui Ben că vine într-un minut.

Augusta privi spre studenţi şi le făcu cu mîna. Erau gata să cucerească lumea, iar ea stătea în tabără colorîndu-le lumea pentru a o vedea mii de băieţi şi fete.

Privirea lui Garrison coborî pe fesele ei. Coapsele netede dispăreau sub materialul de jerse. Îşi mută greutatea pentru a se elibera de presiunea blugilor.

– Ai de gînd să rămîi aici singură?

Ea îl privi urît cu coada ochilor. Iar avea de gînd să înceapă?

Îşi mîngîie obrazul. Nu se bărbierise de trei zile; nu avusese motiv.

– Nu voiam să zic ce crezi tu. Îi observă umerii relaxîndu-se. Nu se putea abţine, încă era îngrijorat s-o ştie singură în mijlocul pustietăţii, toată

ziua. De trei zile, cel mai greu îi fusese să plece din tabără şi s-o lase singură. Reuşise, dar îi era din ce în ce mai greu cu cît treceau zilele.

– Ştii ce să faci dacă...

– Da, Garrison, în cazul în care se strecoară un pluton de şerpi cu clopoţei în tabără, le rup gîturile, îmi fac un colier drăguţ din pieile lor şi vă servesc friptură de şarpe la cină. Se uită cum studenţii încep să iasă din tabără. Garrison, nu intenţionez să te fac să nu mai fii îngrijorat. Dar, după cum îţi spun de cîteva săptămîni, pot să-mi port singură de grijă. Zîmbi trist. Poate o să mă crezi în una din zilele astea.

El îşi trecu mîna prin păr. Voia să o creadă; la dracu', ar da ca premiu fosila de tiranozaur rex ca s-o creadă. Poate că, săpînd atîta timp prin praf preistoric, i s-a umplut creierul de idei primitive, cu bărbaţi care protejează femeile. Ridică geanta şi şi-o puse pe umăr. Privirea lui nerăbdătoare se îndreptă către studenţi. Trebuia să plece.

– La dracu', Gus, nu pot să mă abţin să simt aşa.

Augusta îl privi cum se îndepărtează: Timpul lor se scurgea repede. Trăgînd adînc aer în piept, spuse:

– Garrison?

El se opri şi se întoarse.

– Nu e un păcat să vrei să protejezi pe cineva din anumite motive.

Uimit de schimbarea din gîndirea ei, aproape strigă:

– Cum ar fi?

Vocea ei zbură pe distanţa dintre ei, ducînd un singur cuvînt:

– Iubirea.

Inima lui Garrison parcă se opri. Oare auzise ce credea el? Tocmai făcea un pas înapoi cînd vocea lui Randy îl chemă:

– Hei, Doc, vii sau nu?

Se uită cînd la Gus, cînd la grupul de studenţi care îl aşteptau. Probabil că se înşelase asupra a ceea ce zisese. Nu? Înjurînd timpul, responsabilităţile şi dinozaurii, în general, se îndreptă către studenţi.

Augusta îl văzu cum dispare şi zîmbi. Felul în care se uitase înapoi către ea arătase cît de indecis era, dacă să plece cu studenţii sau nu. Era unul dintre lucrurile pe care le iubea la el. Şi presimţea că balanţa se va înclina definitiv cînd va veni să-şi ia desenul. Desprinse foaia de pe

şevalet şi o înlocui cu alta. Începu să contureze portretul lui Garrison mîngîind osul de dinozaur în birou, în ziua în care fugise după ea. Încet, luă una din culori şi îşi continuă desenul.

Capitolul unsprezece

Garrison luă o piatră de pe jos şi o aruncă în bolovanul aflat la cîţiva metri mai încolo. Era mai bine dispus ca de dimineaţă. Studenţii erau la vreo douăzeci de metri mai departe, săpînd în locul în care găsiseră tenontozaurul şi încercînd să mai găsească ceva oase. El ar fi trebuit să exploreze ţinutul şi să localizeze zonele fierbinţi. Singurul loc fierbinte pe care-l găsise era în fiinţa lui. Gîndul că Gus pleacă îl sfîşia în interior.

Pentru următoarele patru zile, studenţii s-au hotărît în ce parte să lucreze, iar el nu făcea decît să-i urmărească. După ce au stabilit totul şi au început munca de rutină, el a pornit la hoinăreală şi cercetare prin *Boneyard.* Nu căuta fosile, căuta răspunsuri. Pînă acum, nu găsise nici unul.

Luă altă piatră cu care se jucă în palmă. Peisajul era la fel de arid ca luna trecută. Stîncile, la fel de fascinante. Pămîntul avea la fel de mulţi dinozauri dedesubt; doar că lua ceva timp să sapi după ei şi să le descoperi secretele. Totul era la fel cum fusese întotdeauna. Atunci, de ce nu-i mai păsa că sub acest pămînt arid stătea cea mai mare descoperire a ştiinţei? De ce Gus era lucrul cel mai important din viaţa lui şi nu munca? Răspunsul veni cînd aruncă piatra în stînca din apropiere. Pentru că fosilele vor fi tot aici mîine, săptămîna viitoare, la anu'! Nu plecau nicăieri, dar Gus pleca.

Zări un vultur. Oare ar putea să-şi abandoneze visul şi s-o urmeze pe Gus în Georgia? Mai aruncă o piatră în stîncă. Da, ar putea părăsi *Boneyardul*, s-o urmeze pe Gus şi în îndepărtata Mongolie, dacă era necesar. În săptămînile trecute, i s-a strecurat în inimă şi i-a făcut-o

prizonieră. Se îndrăgostise de ea. Garrison rîse cînd îşi dădu seama cît de simplu e totul. De ce nu se gîndise mai înainte la asta? Probabil că nici nu i-ar fi trecut prin cap, dacă ea nu ar fi pomenit de asta. A spus că e normal să fii extrem de protector cu cei pe care îi iubeşti. Oare vorbea din experienţă? Oare şi ea era protectoare? Oare de asta fusese atît de speriată în noaptea aceea, pentru că s-a gîndit că i s-a întîmplat ceva? Sau poate că ştiuse tot timpul că se ascunde de el însuşi?

I se părea că singurul sentiment la care nu s-a gîndit îl lovise direct în faţă, şi el nu îl observase. Era îndrăgostit de Gus! Iubirea de genul: pentru totdeauna, pînă ce moartea ne va despărţi, nuntă şi copilaşi. Boneyardul era pe cale să devină trecut. Gus se descurcase admirabil cu viaţa de tabără şi cu sacrificiile personale pe care le cerea Boneyardul, dar nu se putea să trăieşti aici trei luni pe an cu familia. Georgia avea o mulţime de universităţi şi trebuia să fie ceva rămăşiţe de dinozauri şi în statul acela.

Luă o mînă de pietre. Trebuia să aibă încredere în Gus, femeia arătase mai mult spirit practic decît zece paleontologi la un loc. Cunoştea pale-

ontologi care s-au plîns din ziua în care s-au stabilit în tabără pînă cînd s-au întors în sălile de curs, cu aer condiţionat, ale cine ştie cărei universităţi. Aruncă prima piatră în stîncă – prima lovitură.

O parte din îndoială se datora gîndirii arogante. Nu el fusese acela care a antrenat-o, deci era evident că nu avea de unde să ştie cum se descurcă. Şi partea a doua era şi mai îngrozitoare decît prima; o comparase pe Gus cu fosta lui logodnică, Catherine. A treia piatră se izibi de stîncă. A treia lovitură şi gata.

Catherine era frumoasă, bine făcută şi graţioasă. Era sofisticată, inteligentă şi sociabilă. Dar, spre deosebire de Gus, Catherine se purta aşa de ochii lumii. Gus era doamnă sută la sută, curată înăuntru. Era o doamnă unde conta cel mai mult, în interior.

Gus se descurcase la Boneyard cu graţie şi stil. Primul lucru pe care îl va face, cînd se va întoarce în tabără, îi va cere scuze pentru că s-a îndoit de ea. Va avea multe explicaţii de dat, dar avea încredere că Gus măcar îl va asculta. Doar îi iertase deja pe studenţi, nu? După ce vor lămuri neînţelegerea, îi va declara dragostea lui nemuri-

toare şi o va cere în căsătorie. După ce îi va spune toate astea, va face dragoste cu ea pînă cînd va cădea prima zăpadă.

Privi soarele. Mai avea cîteva ore pînă cînd va fi timpul să se întoarcă în tabără. Oftînd nerăbdător, se ridică şi îşi îndreptă spatele. Fir-ar să fie! Era şeful şi dacă el nu le putea spune studenţilor să plece cu cîteva ore mai devreme, atunci cine? Îşi aruncă geanta pe spatele ud de transpiraţie şi se gîndi să nu uite să facă un duş, înainte să-i facă propuneri lui Gus. Nu avea cum s-o curteze cu flori şi cu cină la lumina lumînărilor, dar măcar să miroase frumos. Pasul i se mări, îndreptîndu-se către studenţi. Abia aştepta să o vadă pe Gus.

Garrison trecu de ultimul deal, înainte de a ajunge în tabără, cu mult în faţa studenţilor. Era în drum spre casă şi nu avea de gînd să accepte un „nu" ca răspuns. Drumul de o oră şi jumătate, înapoi către tabără, îi întărise hotărîrea ca Gus să fie a lui pentru totdeauna. Indiferent care erau diferenţele, se puteau rezolva.

Trecînd ultimul deal, pe jumătate mergea, pe jumătate aluneca. Puse o mînă streaşină la ochi, pentru că soarele îi bătea direct în ei şi nu vedea clar tabăra. Strălucirea soarelui se reflecta în cromul unui vehicul străin. Cineva vizita tabăra. Începu să alerge. Nu se vedea nimeni. Dumnezeule, unde era Gus? Nu ar fi trebuit să o lase singură.

Garrison intră în tabără şi înţepeni, văzîndu-l pe Bertram Fremont valsînd de colo-colo prin sala de mese. Ce căuta aici? Decanul nu vizitase niciodată Boneyardul. Răspunsul îl readuse la viaţă – bunicul lui Gus venise s-o ia! Garrison îşi puse mîinile în şolduri, îşi îndepărtă picioarele şi se pregăti pentru cea mai grea luptă din viaţa lui.

– Nu poţi s-o iei, Fremont.

Decanul clătină încet din cap.

– Ai zis ceva, Fisher?

– Am spus că Gus nu se va întoarce cu tine.

Decanul ridică o sprînceană auzind că îi foloseşte porecla. Căută în buzunarele sacoului elegant şi scoase o batistă albă. Singura lui concesie făcută căldurii era absenţa cravatei. Îşi cercetă ochelarii, suflă praful de pe lentile, după care îi

şterse tacticos cu batista. Vocea lui avea calitatea rafinată de a-i băga în panică pe toţi şefii departamentului.

– La cine te referi?

– Ştii al dracului de bine la cine mă refer. La nepoata ta.

Bertram continuă să-şi studieze ochelarii, acum imaculaţi.

– Şi, mai precis, unde aş putea s-o duc?

Lui Garrison nu îi plăcea zîmbetul ironic al decanului. Tipul ăsta avea chef de joacă, iar el nu era dispus pentru aşa ceva. Trebuia s-o găsească pe Gus, s-o facă să-i asculte motivele. Nu putea pleca din Boneyard, cel puţin nu fără el.

– Nu mă interesează unde. Nu pleacă nicăieri.

– Şi, ca să ne înţelegem, tinere, ce drept ai să-i dictezi nepoatei mele unde se poate duce şi unde nu?

Garrison se zbîrli tot auzind că-i spune „tinere". La treizeci şi şase de ani, credea că merită puţin respect.

– Pentru că eu sînt bărbatul care... hm... Nu putea să-i spună că va fi soţul nepoatei lui. Eu

sînt bărbatul care...

– Da? Augusta stătea la intrarea cortului, privind discuţia dintre bărbaţii ei favoriţi. Era foarte interesată să audă răspunsul lui Garrison.

Garrison se uită imediat la ea, auzindu-i vocea. Stătea acolo, strălucitoare şi radioasă, scăldată de soarele după-amiezei. Tricoul roz şi şortul de jerse îi evidenţiau liniile trupului. Îşi dăduse jos pălăria, dar părul încă era ridicat în vîrful capului, expunîndu-i gîtul excitant. Aceasta era singura femeie din lume pentru care ar părăsi Boneyardul. Nu numai că-ţi tăia răsuflarea, dar era a lui şi o iubea. O ameninţă cu degetul şi porunci:

– Nu pleci nicăieri.

Augusta clipi nedumerită şi zise oftînd:

– Dumnezeule, ai milă. Îmi place la nebunie cînd un bărbat devine tiran.

Decanul tuşi şi începu să-şi şteargă iar ochelarii.

Garrison pufni şi îşi dădu pălăria pe ceafă. Nu mergea bine. Ce se întîmplase cu discursul înflorat pe care îl repetase în gînd de nenumărate ori în drum spre tabără? Şi cu propunerea de căsătorie? Se uită urît la decan. Era vina lui. Dacă nu ar fi apărut, Gus ar fi fost sub el, spunîndu-i

„da", fericită de acum pînă la adînci bătrîneţi. Trase aer adînc în piept şi zîmbi – zîmbetul acela de băieţel, despre care Gus îi spusese odată că îi înmoaie genunchii.

– Îmi pare rău că am izbucnit aşa, Gus. Vrei să te mai gîndeşti şi să rămîi?

Augusta simţi că îi tremură genunchii cînd îi văzu zîmbetul. Garrison voia ceva şi voia cu disperare.

– Bineînţeles că voi rămîne.

Garrison căscă gura uimit. Doamna lui fusese de acord să rămînă, fără nici un comentariu.

– Da?

Decanul intră într-o criză de tuse de era să-i cadă ochelarii.

Augusta zîmbi. Garrison încă era nesigur şi asta îi plăcea.

– Bineînţeles. Oricum, nu aveam de gînd să plec nicăieri.

– Nu?

– Nu.

Garrison se uită la decan care rîdea atît de tare, încît era pe cale să facă o criză de astm.

– Atunci, el ce dracu caută aici?

– Garrison, nu vorbi aşa cu bunicul meu.

– Sau cu decanul universităţii unde eşti angajat, adăugă Bertram.

– Nu pot să mă iau de faptul că-i sînteţi bunic, dar în ceea ce priveşte Universitatea, demisionez.

Vocea Augustei şi a lui Bertram se ridicară la unison:

– Demisionezi?

– Peste nouă zile plec definitiv din Boneyard. Era mîndru de ceea ce tocmai zisese, accentuînd cuvîntul Boneyard.

Augusta rămase şocată cînd îl auzi pe Bertram întrebînd:

– Şi unde mama naibii te duci?

Garrison îi zîmbi lui Gus.

– În Georgia, zise el, adăugînd un „domnule", de dragul ei. Doar bătrînul va deveni şi bunicul lui.

– Ce e în Georgia? întrebă Bertram.

Garrison făcu un pas către Gus.

– Soţia mea.

Gura Augustei luă forma unui „O" perfect. Degetul lui Garrison îi mîngîie drăgăstos buza de jos. Iubirea îi radia din fiecare por.

– Asta a fost o cerere în căsătorie?

– Asta a fost un „da"?

Ea clătină din cap, continuînd să zîmbească.

– Nu pot accepta în condiţiile astea.

El se încruntă.

– Dar nu-mi aduc aminte să fi pus vreo condiţie. O fi el superprotecor cînd era vorba de siguranţa ei, dar nu aşa de tîmpit să-i pună condiţii cînd o cerea în căsătorie.

– Nu vom sta în Georgia.

– Nu?

– Nu, inima mea se află într-o casă, nu departe de universitatea din Missoula.

– Mda, mda. Îi dispăru încruntarea. Şi ce altceva îţi mai doreşte inima?

– Patru copii. Doi băieţi şi două fete.

Garrison îşi ridică o sprînceană văzînd cît de hotărîtă este.

– Voi face tot posibilul. Rîse văzînd-o că roşeşte. Altceva?

– O casă pentru perioada de vară.

– O casă pentru perioada de vară?

– Da, ştii tu, cu pereţi, bucătărie, baie etc. Un loc unde să putem merge în perioada de vară, cînd eşti în vacanţă.

Dacă o casă de vară o va face fericită pe Gus, la dracu, o va construi chiar el. Şi unde ai vrea să

fie casa: în sălbăticia Canadei, pe coasta Carolinei, sau, ce zici, în sudul Californiei?

– Nu.

– Atunci unde? Spune-mi doar locul.

– Păi stai pe el.

Garrison îşi privi picioarele şi tună:

– Boneyard! Vrei să construieşti o casă în Boneyard?

Augusta se abţinu să nu rîdă.

– Nu trebuie neapărat să fie o casă, poate fi o cabană sau chiar una din casele alea mobile. Nu mă înţelege greşit, sînt prefect mulţumită de rulotă, dar va fi îngrozitor de aglomerată cînd vor începe să apară copiii.

– Copiii! Vrei să aduci copiii să trăiască aici?

– Doar trei luni pe an. Va fi o experienţă folositoare pentru ei.

– Voi fi prea ocupat, gîndindu-mă la ce se poate întîmpla cu ei sau cu tine. Îşi trecu palma peste obraz.

– N-ai prefera o cabană de vară în Munţii Stîncoşi?

– Nu, sînt urşi grizzly acolo.

– Dar aici sînt vipere!

– Întotdeauna va fi ceva, Garrison. Îşi ţinu

respiraţia şi aşteptă.

Avea dreptate. Indiferent unde trăiau, va fi întotdeauna îngrijorat pentru ea sau pentru copii. Dumnezeule, patru copii pentru care să fii permanent îngrijorat! Ţinea minte că un coleg i-a spus odată că, dacă e vreun pericol pe o rază de o sută de mile, ţîncul îl va găsi. Întotdeauna. Garrison simţea cum părul începe să-i încărunţească la tîmple.

– Şi dacă spun fără Boneyard?

Ea trase aer adînc în piept. La asta nu se gîndise.

– Inima mea doreşte un singur lucru, Garrison, şi acela eşti tu. M-am îndrăgostit de tine în totalitate: de profesor, de paleontolog şi de amant. Nu aş renunţa la nimic din tine. Te vreau în întregime.

Inima lui Garrison explodă de bucurie. A spus că-l iubeşte. O luă în braţe, ignorînd aplauzele studenţilor.

– O să te înnebunesc probabil cu reguli, precauţii şi cu îngrijorările mele permanente.

Ea îl înconjură cu braţele pe după gît şi îl strînse tare.

– O să te anunţ cînd o să devii sîcîitor.

– Sînt sigur că aşa vei face. Dădu să pleco spre rulotă, cînd îi observă pe Newman şi pe alţi bărbaţi, privindu-i. El şi cu Gus erau în centrul atenţiei; lipsea doar familia Ellison şi Hoffman, dar era sigur că puştimea le va povesti totul, detaliat.

Se îndreptă către Newman şi către decan şi le spuse:

– Vă rugăm să ne scuzaţi, dar unui bărbat îi place să-şi ceară iubita în căsătorie, mai în intimitate. Urcă scara rulotei, deschise uşa şi strigă peste umăr:

– Nu ne aşteptaţi la cină.

Augusta începu să rîdă cînd ajunseră în rulotă. Figura bunicului ei era extrem de amuzantă. Ceva între jignire şi distracţie.

– Cine era bărbatul care îl însoţea pe Newman?

– Aoleu!

– Ce nume amuzant, Aoleu!

– Garrison, lasă-mă jos, trebuie să ne întoarcem afară.

Îi lingea delicat lobul urechii.

– Preferi să fac dragoste cu tine în văzul tuturor?

– Nu. Încercă să-l împingă la o parte, să scape din braţele lui.

– Nu-ţi dai seama cine era?

– Tocmai mi-ai spus cum îl cheamă: Aoleu. Nu-i păsa, putea să fie şi preşedintele S.U.A. afară, tot n-o să-i dea drumul. Ultimele trei zile au fost cele mai lungi din viaţa lui.

– Numele lui e Duncan şi e din Chicago. Respiraţia îi deveni întretăiată în timp ce Garrison îşi continua asaltul.

– Face parte dintre membrii Fundaţiei MacArthur.

Continuă să-i lingă zona extrem de sensibilă din spatele urechii.

– Drăguţ.

– Nu m-ai auzit, Garrison? Am spus că e de la Fundaţia MacArthur. Mintea ei o luă razna de dorinţă. Nu mai putea gîndi corect. A venit aici pentu o posibilă donaţie pentru tine şi universitate.

Garrison se opri şi îi studie chipul.

– Dacă pentru tine e important, o să ne întîlnim diseară cu el.

– Pentru tine nu e important?

– Nu, Gus. Tu eşti cel mai important lucru din viaţa mea.

Ea zîmbi şi se lipi de el.

– Chiar aşa?

Împinse şi încuie uşa rulotei.

– Oh, doamna mea, aşteaptă şi îţi arăt imediat cît de important.

Epilog

Garrison îşi ridică privirea din hîrtiile împrăştiate pe măsuţa de servit cafeaua, cînd intră Gus în cameră.

– A adormit?

Augusta se întinse.

– În sfîrşit. Se aşează pe un scaun şi oftă cînd Garrison veni în spatele ei şi începu să-i facă masaj. Excursia prin Boneyard a obosit-o, doar e atît de fragilă. Mîinile lui îi uşurau durerea spatelui.

El îi alintă gîtul cu un sărut.

– Ai dreptate. Ai văzut cum i-au scînteiat ochii cînd a găsit dintele?

Gus rîse.

– Dar oare e nevoie să doarmă cu el sub pernă? Oftă mulţumită. Garrison avea degete vrăjite.

– Ştiai că era acolo. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că l-ai îngropat special să-l găsească.

– Hei, las-o în pace pe Courtney, are doar doi ani. Masajul începu să devină din terapeutic, senzual.

– Şi mama ei cum se simte după excursia în Boneyard? Palmele lui îi alunecară în jos şi îi cuprinseră abdomenul. Cel de-al doilea copil începu să-şi facă simţită prezenţa. Ne mai trebuie o cameră. Casa mobilă pe care i-o făcuse lui Gus, ca dar de nuntă, era aşezată în mijlocul Boneyardului şi nu avea decît două dormitoare.

– Sînt transpirată, murdară şi am nevoie de o baie.

Vocea ei îl alertă pe Garrison.

– O baie cu spumă?

– Îhî... Se lăsă pe spate în timp ce mîinile lui îi cuprinseră sînii. Sarcina nu numai că îi mărise, dar îi făcuse şi mai sensibili. Numai cînd o atinse, o trecură toate căldurile.

– Ai spus că Ben şi studenţii vin mîine, nu?

Garrison îşi lipi buzele de pulsul rapid de la gîtul ei.

– Cine e Ben?

– Asistentul tău, răspunse Augusta. Adu-ţi aminte că tu şi Universitatea l-aţi angajat cu doi ani în urmă.

– Drăguţ puşti, murmură el.

– Nu e un puşti. Are 26 de ani şi toate fetele din Universitate visează la el.

Garrison îi descheie copca sutienului. Degetele sigure îndepărtară materialul şi îi mîngîiară sînii.

– Şi eu am fanteziile mele. Îi apăsă sfîrcurile întărite. Ai spus spumă, nu?

Augusta se arcui mai adînc în mîinile lui.

– Sute de clăbuci. Îi simţi umflătura de la fermoar apăsînd-o peste fese. Mii. Respiraţia i se acceleră. Chiar milioane.

Îşi înlănţui braţele pe după gîtul lui şi îi şopti în ureche:

– Cu toată viteza înainte, scumpe soţ.

Sfîrşit